

Godište XIV. • broj 7 • srpanj 2019.

2,5 KM / 10 kn / 1,3 EUR

MEĐUGORJE

Glasnik mira

ISSN 1840-1414

**Isusova praksa
– mjerilo našega
vremena**

Sloboda od stvari

Kad Gospa pozove

Ljubljena djeca Božja

**MEĐUGORJE JE MOJA INFUZIJA
RADOSNI SVJEDOCI KRISTOVE LJUBAVI**

DOPUSTIMO DA NAS MARIJA VODI!

MEĐUGORJE VRAĆA NADU

BOG POZNAJE SAMO LJUBAV

MARIJA – KRALJICA PROROKA I PATRIJARHA

UZAK PUT

**ŠTO SMO KAO RODITELJI
OBEĆALI NA KRŠTENJU NAŠE DJECE?**

ISUS NE TRPI OSREDNJOST

Draga djeco! Zahvaljujem Bogu za svakoga od vas. Na poseban način, dječice, hvala vam što ste se odazvali mome pozivu. Ja vas pripremam za nova vremena da budete čvrsti u vjeri i ustrajni u molitvi kako bi preko vas Duh Sveti djelovao i obnovio lice zemlje. Molim s vama za mir koji je najdragocjeniji dar, iako Sotona želi rat i mržnju. Vi, dječice, budite moje ispružene ruke i ponosno idite s Bogom. Hvala vam što ste se odazvali mome pozivu.

Iz sadržaja

Fotografija na naslovnici Arhiv ICMM

Gospina škola

Isusova praksa – mjerilo našega vremena, FRA T. PERVAN

Sloboda od stvari, FRA M. ŠAKOTA

Kad Gospa pozove, FRA Z. BENKOVIĆ

Ljubljena djeca Božja, P. TOMIĆ

Međugorje je moja infuzija

Radosni svjedoci Kristove ljubavi, I. Mladifest u Hrvatskoj

Dopustimo da nas Marija vodi!, J. BURAZER

Za preobrazbu srca potrebna je snaga iz prihvaćanja križa

Međugorje vraća nadu, 10. hodočašće obitelji

Događanja

Meditacija

Hvala Ti, Gospe draga! Hvala Ti na svemu!, FRA M. ŠTEKO

Bog poznaje samo ljubav, S. ČOVIĆ RADOJIČIĆ

Marija – Kraljica proroka i patrijarha, FRA T. PERVAN

Kršćanska obitelj pred suvremenim izazovima

Uzak put, M. MILETIĆ

Što smo kao roditelji obećali na krštenju naše djece?, K. MILETIĆ

Isus ne trpi osrednjost, FRA T. PERVAN

Iz života Crkve

Hrvatsko kršćansko nazivlje

Bezuvjetno praštanje i pomirba, MILE MAMIĆ

Dnevna misna čitanja

Poštovani čitatelji *Glasnika mira*, hvala na pitanjima, prijedlozima i savjetima koje nam šaljete. Pozornost posvećujemo samo i isključivo potpisanim pismima.

Uvodnik

UREDNIK
MARIO VASILJ TOTIN

U pripremi je i 30. po redu Mladifest na kojem će sudjelovati mladi iz cijeloga svijeta. Mladifest – izvor je to na koji su kroz proteklih 30 godina dolazile tisuće i tisuće mladih. Duhovnu okrpju na tom izvoru doživljavaju u svakodnevnom slavljenju euharistije, u slušanju svjedočanstava obraćenja ljudi iz cijeloga svijeta, u klečanju pred Presvetim oltarskim sakramentom, molitvi krunice, koračanju u procesiji s Presvetim, u susretu s Milosrdnim Bogom u sakramentu pomirenja, u penjanju na Križevac, na Brdo ukazanja, a sve to u velikoj radosti i pjesmi. Mladifest je prilika da postavimo neka pitanja: Što je tako privlačno u Mladifestu?

Odgovor se s jedne strane krije u žedi mladih za Bogom, za mirom, smislom života, iskustvom vjere, a s druge strane u samom Međugorju – mjestu Božje i Gospine blizine. Bog i Gospa su posvuda, ali ovdje su tako „opipljivi“, tako blizu da se zaleđena srca tope i tvrda mekšaju. Možemo bez pretencioznosti utvrditi: Milijuni vjernika su se vratili svojim domovima obnovljeni na vrelu međugorske duhovnosti. To je Međugorje – mjesto gdje se rađa, obnavlja, osvježava i produbljuje vjera današnjeg čovjeka.

Upravo ovih dana počinju i međunarodne duhovne vježbe za svećenike. Tjedan će dana boraviti ovdje svećenici iz cijeloga svijeta. Što njih privlači i oduševljava u Međugorju, što ih godimice dovodi ovamo? Bez velike promidžbe, bez najava u sredstvima priopćivanja, spontano se odlučuju na daleki put da bi ovdje bili u Isusovoj i Marijinoj školi.

Kroz vjekove mijenja se uloga svećenika u onom vanjskom smislu, ali ono bitno ostaje uvijek isto: njihovo poslanje je zemnicima predočiti Krista i dijeliti sakramente Svete Crkve. Nauk Crkve im mora biti na prvom mjestu, a ne nikakve privatne ili osobne vizije. A nije to nimalo lako: pretežak je to put i traži Božju pomoć. Stoga, providonosna je ideja da se svećenici sa svih strana svijeta okupe u Međugorju, pod plašt Kraljice Mira, i jačaju svoje zvanje i poslanje. Ove godine, i sam voditelj Seminara, fra Marinko Šakota je možda najpozvaniji nešto o tome reći. U jednoj župničkoj službi obnaša nekoliko dužnosti: duhovnu, pastoralnu, idejnu, a ujedno pokušava provesti i smjernice nadbiskupa Henryka. Sigurno je najpozvaniji svojim kolegama reći na kojem izvoru se napaja i kako svjedoči svoju odanost prvim zavjetima, Kristu i Gospi, svome uzoru sv. Franji.

Svećenik je kao jutarnja glazba. Netko želi da bude meka i lagana, drugi, opet, da bude brza i burna, dok treći želi da ne bude ni lagana ni brza, a četvrti je uopće ne želi. Svećenik je čovjek kao i mi. Nije iz plastičnih snova ni iz voska, ali nije niti iz najtvrđe stijene. Neka se ipak strpe oni koji bi htjeli da bude bjelji od snijega.

Na koncu snažni detalj, kao potkrepja našim nastojanjima, razmišljanja našeg međugorskog emeritusa dr. fra Tomislava Pervana. On je jasan: „Isus je temelj vjerničke i svećeničke egzistencije. Isus sam daje neposredni tumač svojih čina, primjerice u trenutku uspostave euharistije ili sakramenta oprosta grijeha nakon Uskrsa. Isusova osobna molitva definira i daje pečat prijateljavanju s Kristom. Isus doduše nikada ne moli s drugima, uvijek je on u molitvi sam, ali svoje uči moliti. Naša je molitva sudjelovanje u Isusovoj molitvi.“

Da, euharistija je snaga svećenicima i laicima – naš mir i naša nada, naše zadnje smrtno pomazanje, putokaz i ovozemna utjeha.

GLASNIK MIRA

Utemeljitelj i nakladnik
Informativni centar MIR Međugorje

Glavni urednik

Mario Vasilj Totin
e-mail: mario.vasilj@medjugorje.hr
Tel.: 00 387 36 653 323

Služba pretplate

Nikolina Šivrić
e-mail: pretplategm@medjugorje.hr
Tel.: 00 387 36 653 300

Lektura

Ana Vulelija

Grafičko oblikovanje

SBD, Mostar

Tisak

Fram Ziral, Mostar

List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete, znanosti, kulture i športa Hercegovačko-neretvanske županije pod brojem R-05-05-42-2175-86/06 od 12. siječnja 2006.

Godišnja pretplata (12 brojeva): Hrvatska 130 HRK, BiH 30 KM, europske zemlje 40 €, Švicarska 60 CHF, USA, Kanada i Južna Amerika 80 USD, Australija 120 AUD.

UPLATE

Iz BiH u KM: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: Unicredit Bank, Žiroračun broj 3381202200129568.

Iz Hrvatske u HRK: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Adresa: Gospin trg 1, 88266 Međugorje, Bosna i Hercegovina, Naziv banke: OTP banka d.d., IBAN: HR0524070001100663037, SWIFT: OTPVHR2X

Iz Švicarske u CHF: Katholische Kroatenmission, Postfach 9057, 8036 Zürich. Naziv banke: UBS AG Zürich – Wiedikon (0270/00), Kontonummer: 805418.40A (svrha uplate: Glasnik mira), IBAN: CH63 0027 0270 8054 1840 A, BIC: UBSWCHZH80A, UBS Postkonto Nr: 80-2-2

Iz svih zemalja EU u €: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. Čitluk, Gospin trg 1, 88266 Međugorje. Naziv banke: LIGA BANK EG (svrha uplate: Glasnik mira), BIC: GENODEF1M05, IBAN: DE88750903000002155044

Za sve valute iz drugih zemalja: Za sve valute iz drugih zemalja: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o - Glasnik mira. Naziv banke: UniCredit Bank, SWIFT: UNCRBA22, IBAN:BA393380604802774622 (svrha uplate Glasnik mira).

Adresa: Glasnik mira, Gospin trg 1, 88266, Međugorje, BiH

e-mail: glasnikmira@medjugorje.hr, **Internet:** www.medjugorje.hr, www.medjugorje.hr/hr/glasnik-mira

U skladu s dekretom pape Urbana VIII. i uredbom II. vatikanskog koncila, nakladnik izjavljuje da nema nakanu preteći sud Crkve o nadnaravnosti prirode događaja i poruka o kojima je riječ na ovim stranicama. Taj sud pripada kompetentnom autoritetu Crkve, kome se autor potpuno podvrgava. Riječi poput „ukazanja, čudesa, poruke“ i slično imaju ovdje vrijednost ljudskog svjedočenja.

Poštovani, zbog značajnog povećanja poštarine, morali smo, na žalost, povećati i visinu godišnje pretplate (12 brojeva) na naš mjesečnik. Od 2019. godine godišnja pretplata za BiH iznosit će 30 KM, za Hrvatsku 130 HRK, za europske zemlje 40 €, za Švicarsku 60 CHF, za USA, Kanadu i Južnu Ameriku 80 USD te Australiju 120 AUD.

ISUSOVA PRAKSA – MJERILO NAŠEGA DJELOVANJA

Međugorje je od samih svojih početaka privlačilo svećenike. Desetci tisuća svećenika do sada su prošli Međugorjem, i uvijek se iznova vraćali na izvor. Uz vjerni puk, onu vjerničku bazu, upravo su svećenici bili najgorljiviji promicatelji međugorskih poruka, svojim životom, molitvenim skupinama, a pogotovo spisima, knjigama o Međugorju.

FRA TOMISLAV
PERVAN

Srpanj je mjesec kad se održavaju međunarodne duhovne vježbe za svećenike, a krajem srpnja i početkom kolovoza imamo i veliko okupljanje mladih na kome također uz mlade glavnu ulogu imaju svećenici, animatori mladih i događanja. Minulih godina znalo ih se okupiti i više od sedamsto u zajedničkoj večernjoj koncelebraciji, velebnom prizoru pred vanjskim oltarom međugorske crkve sv. Jakova. Stotine ih istodobno ispovijeda, danju i noću, upravo te mlade kojima treba Bog, koji, očito je, bez Boga ne mogu.

Danas je upravo svećenički poziv zatamnjen otkrivanjem pedofilskih skandala među klerom, od kardinala

do običnih svećenika te je taj poziv dospio u sivu zonu sumnjičenja i na zao glas. Papa Benedikt XVI. proglasio je Godinu svećenika o 150. obljetnici smrti svetoga župnika Ivana Marije Vianneya, a Sotona kao da je čekao zgodu, te je baš u toj godini udario po svećenicima preko raznih afera. Htjeli bismo u ovome prilogu osvijetliti svećenički poziv i povratiti mu izvorno dostojanstvo kakvo je imao u Isusovim očima, nakani i poslanju.

ISUSOV USTAVOTVORNI GOVOR

Minulih dana nakon Duhova čitali smo i promišljali Isusov Govor na gori. Ustavotvorni govor kojim ute-

meljuje kraljevstvo Božje na zemlji. Daje nove temelje ljudskom društvu i ponašanju. Ovih smo dana svjedoci đakonskih i svećeničkih ređenja u domovini i svijetu. Pa vrijedi u svjetlu tih događaja i Isusovih riječi prozboriti nešto o pozivu i poslanju svećenika u Crkvi te Isusovoj praksi. Ako je danas išta u Crkvi pod velikim znakom pitanja, onda je to svećenička egzistencija u svjetlu skandala koji se otkrivaju u minulih deset godina te stavljaju veliku mrlju na Kristovu haljinu, Crkvu.

Nemoguće je pronaći u svjetskoj literaturi tekst nalik Govoru na gori, trima poglavljima kod Mateja (Mt 5-7). Tu je sve ljudsko i znano stav-

ljeno pod upitnik, okrenuto naglavačke (upside-down), zapravo postavljeno na Božja načela, prave noge. Sve je u njemu izbačeno iz uhodane kolotečine. Sav je društveni ustroj i poredak stavljen pod znak pitanja. Pitanja vjere, morala, preljuba, braka, moći, novca, prava, zaklinjanja, kletve, kaznenoga prava, suda i sudišta, pravednosti, žrtve, posta, molitve, milostinje, osiguranja, skupljanja blaga, sablazni, truna u oku bližnjega i brvna u vlastitom oku, što je 'normalna' ljudska praksa. Jednom riječju, Isus je zaljuljao, 'ustalasio' postojeće, izvadio sav poredak iz postojećih klimavih šarka, ukova.

MODEL PASTORALA

Ako je Govor na gori istina (a jest!), onda su svi zakoni i sva ljudska pravila igre i suživota velika egzistencijalna laž. Ako je Govor na gori život, onda je sve što ljudi 'mirne' savjesti čine ili za čim teže najobičnija smrt. Govor na gori želi egzistencijalnu laž zamijeniti istinom, kodiranu smrt životom, ovdje i u vječnosti.

Isus je sve stavio pod upitnik, uzdrmao, 'ustalasio, na kraju traži jedno s posvemašnjom naravnošću: Naime, ne želi Isus nesigurnost, nemir, nestabilnost, nego čvrstinu, vjeru, nadu, pouzdanje, stoga govor o stijeni, litici. Ne želi rušenje ni urušavanje, nego životnu stamenost. Ne želi društveni prevrat, nego pretemeljdbu života. Na to smjera Govor na gori. Nanovo utemeljiti život te život u društvu i svijetu, na posve novim osnovama i temeljima.

Da je Crkva kao cjelina počela npr. slijediti Franjin primjer, koji je Isusovu riječ shvaćao doslovce (kako sam kaže, „sine glossa“), ne bi bilo potonjih otpada, revolucija, reformacija, raskola, ratova, ubijanja. Nastupilo bi vrijeme Evandjelja. Kako je Franjo u svoje doba pošao svojim a hijerarhija i društvo drugim putem, uslijedilo je vrijeme trajnih otpada i ateizacije društva do današnjega dana.

Ta su tri poglavlja temeljna za Isusov nauk. Potom u Mateja slijede dva poglavlja u kojima se Isus ovjerovljuje. U njima ono što je u Govoru na gori izrekao pretače u djela. Čini čudesa, znakove. Liječi, tiša oluju na moru, zapovijeda vjetru i moru da utihnu, izgoni nečiste sile,

Da je Crkva kao cjelina počela npr. slijediti Franjin primjer, koji je Isusovu riječ shvaćao doslovce (kako sam kaže, „sine glossa“), ne bi bilo potonjih otpada, revolucija, reformacija, raskola, ratova, ubijanja. Nastupilo bi vrijeme Evandjelja. Kako je Franjo u svoje doba pošao svojim a hijerarhija i društvo drugim putem, uslijedilo je vrijeme trajnih otpada i ateizacije društva do današnjega dana.

oprašta grijeha. Stvara novi svijet! Matej, majstor kompozicije, prije poziva učenika (10,1-4) daje sintezu Isusova djelovanja.

Bilježi, naime, na kraju devetoga poglavlja kako je **Isus obilazio** sve gradove i sela, **učio** u njihovim sina-

gogama, **propovijedao Radosnu vijest** o Kraljevstvu, **liječio svaku bolest i nemoć...** Zatim veli da je imao **sućuti nad mnoštvom**, jer bijahu kao **ovce bez pastira**. Zaključno veli Isus: **„Žetve je mnogo, radnika malo!** I molite ... da Gospodar pošalje radnika u svoju žetvu“. Sličnu dinamiku Isusova pastorala imamo u Markovu Evandelju, prva poglavlja. I ondje Isus poziva učenike, naučava u sinagogi, izgoni nečiste sile, liječi bolesnike, oprašta grijeha, druži se s grješnicima i poziva ih u svoje društvo. Novi ustroj svijeta! To bi trebao biti model za svakoga pastoralnoga radnika i danas.

SVEĆENIK - VOĐA, SVJEDOK, BOGOSLUŽNIK

Tako bi trebao izgledati koordinatni sustav onih koji su za Isusom pošli, koje Isus šalje. Naime, u Mateja slijedi izbor i odašiljanje Dvanaestorice, dajući im u 10. poglavlju naputke za apostolsko djelovanje. To je poglavlje **magna charta za sve** koji su u Isusovoj službi, koji imaju kanonsku misiju u Crkvi. Isus ništa od svega onoga nije nikada opozvao; teški su ondje uvjeti hoda za Isusom i evangelizacije.

Vrijeme je svećeničkih i đakonskih ređenja, mladih misa, ovdje u Međugorju i međunarodnih duhovnih vježba za svećenike. Vrijedi osvrnuti se na smisao poziva. U temelju svega počiva Isusov zov. Isus je pojedince odabrao, pozvao u svoje društvo, da budu s njim, da ga slijede,

da ih poučava i odašilje. U njegovoj su školi, neuki, uzeti iz svagdane, nitko nije svršavao više rabinske škole. Od njih je stvorio svoju duhovnu djecu. Naša je današnja zadaća točno omeđena onim što je Isus za zemaljskog života činio, kako je postupao. Konkretno primjere Isusova nasljedovanja imamo u Novom zavjetu, npr. u Pavlovu opisu svoga poslanja, kad kaže da ga je Gospodin postavio na zadnje mjesto. To je pak mjesto na križu (usp. 1 Kor 4,9-14).

Ishodišta i težišta našega života mogu biti samo novozavjetna, naime *martyria*, *leiturgia* i *diakonia*. Svećenik je svjedok. Živi iz Božje riječi, temeljni mu je cilj posredovati autentičnu poruku, Radosnu vijest, riječju, životom. Liturgija, bogoslužje, izrasta iz toga, oltar i euharistija utiskuju pečat svećeničkoj egzistenciji; temelj je sakramentalna povezanost sa živim Kristom. Iz te žive povezanosti s Kristom slijedi zauzetost za čovjeka, blizina čovjeku u nevolji, postupati kako je Isus postupao, „prati noge bližnjima“, djelatna ljubav.

Svećenik treba biti duhovna osoba koja motivira, nadahnjuje, prati, vodi, snagom osobne molitve.

Petar je nakon priznanja Isusova mesijanstva htio odvratiti Isusa od križa, pa je dobio lekciju kako je Sotona! Samo se tu, na križu, i danas ovjerovljuje biti učenik, biti svjedok. Inače smo, kaže Papa, obična inačica nevladinih organizacija u svijetu!

Određen i poslan za ljude kako bi bio pred Bogom poput Mojsija, zagovarao, molio, uronjen u tajnu i otajstvo, okrenut Bogu i čovjeku. Pozvan stvarati zajedništvo, *communio*, Crkvu. Iz toga izrasta njegova *missio*, poslanje.

Svećenik usidren u svome ređenju i euharistiji, njemu je tu izvor i pojilo egzistencije, uronjen u Gospodina koji ga šalje. Tko je prihvatio nasljedovati Gospodina, njegov je zrenik odozdo, gdje Isus pere noge, dakle, odozdo prema gore. Ne odozgor, svisoka.

Svećenikovo svjedočenje, „*martyria*“, njegov navještaj obuhvaća cjelokupnost, naime riječ o križu ali i uskrsnuću, riječ o smrti ali i slavi, proslavi. Poruka je to ljubavi – koja je Bog – što se razdaje šaljući Sina da bi pomirio svijet sa sobom. Poruka križa i Novoga saveza sklopljena u krvi na križu, kako sam Isus jamči. Radosna je to poruka mira koja nas povezuje, kraljevstva koje sebi krči put među ljudima, katabatički (silazni) i anabatički (uzlazni) smjer pashalnoga misterija, objavljena u Kristu, povjerenja Crkvi u Duhu Svetome.

Euharistija je pak prisutnost Kri-

stova žrtve na križu u jedinstvu s proslavljenim, uskrsnim Gospodinom. U euharistiji se zgušnjava sakramentalni život Crkve, „leiturgia“. Žrtvovano tijelo, kruh za život svijeta, zahvalni prinos (euharistija).

TEMELJ SVEĆENIČKE EGZISTENCIJE

Povijest spasenja jest povijest povezana sa zovom, pozivom. Gospodin zove Abrahama, Mojsija, pojedince, proroke, Samuela koji čuje glas Božji, a onda, prema naputku, odgovara: „Govori, Gospodine, sluga tvoj sluša“. Rado to navodimo u surječju sa svećeničkim pozivom i ređenjima. Postoji na početku povijesti stvaranja i spasenja i neuspjeli poziv. Gospodin zove Adama: „Gdje si?“ Sakrio se, ne izlazi iz svoga skrovišta, stid ga je, povlači se, želi prečuti i umaknuti Božjem zovu. Na početku povijesti Božji zov i neodgovoreni, Adamov, odziv. Sa svim potonjim biblijskim likovima koje Bog zove želi on novi početak, želi podariti budućnost i novi smisao. Naime, egzistenciju i pojedinca i naroda utemeljenu na zovu, pozivu, cilj je novo nebo i nova zemlja.

Što iz toga slijedi? Ostaviti sve, svoj rod i podrijetlo, izuti obuću, lišiti se blaga i bogatstva. Donijeti jedino sebe samoga. Nemati ništa svoga. Lišiti se i svoga tijela. Ako je tijelo organ ljubavi sposobno donositi novi život na svijet, jamčiti budućnost, novi naraštaj, svećenik prinosi Gospodinu na svoj način žrtvu svoga tijela i spola. Njegovo je biće određeno za duhovno rađanje. Davati ljubav, pružati život u Duhu. Ako se iz odnosa ljubavi rađa život, budućnost, utjelovljena u novom biću, svećenik iz svoga odnosa s Gospodinom treba donositi plod koji ostaje, stvarati novi život u Duhu, u pojedincima, uzbiljavati kraljevstvo Božje. Ne dogodi li se to u njegovu životu, ostaje besplodan, osušena smokva, suha loza, suvarak.

U Isusu je Božji zov – Riječ – Logos – postao tijelom, čovjekom. Isus je u osobi odgovor, prema Poslanici Hebrejima. „Evo dolazim vršiti volju tvoju, Gospodine,“ koji si mi stvorio tijelo (usp. Heb 10,4). Posvećeni smo prinosom tijela Isusa Krista jednom zauvijek.

Svećenik, naime, ali i oni koje rodi u Duhu na novi život, u svome hodu utiskuju svijetu i vremenu protežnicu Duha, prožimaju život, preobražavaju svijet, otvaraju put ponovnom Isusovu dolasku na ovaj svijet.

Osobe preobražene Duhom Isusovim pojedinci su koji drukčije žive, drukčije svoj život uređuju, drukčije se odnose prema braku i obitelji, stvaraju nove, evanđeoske zajednice, u posvemašnjoj oprjeci prema onima koji ne crpe snagu iz Raspetoga te ne žive iz nade Uskrsa. Oni su **alternativa**, tj. iz drugoga izvora rođeni (aliter-nati, drukčije rođeni!). Oni su istinska alternativa postojećem.

Gospodin je u svome životu i umiranju opredmetio što je govorio i naučavao. Kraljevstvo je Božje tu, Bog je s nama, mi smo u Bogu. Djevičanski je pripadao samo Ocu, samo je Ocu bio poslušan, lišio se sama sebe zbog Oca, krajnje siromaštvo preuzeo zbog Oca, u dvogovoru s Ocem stvorio zajedništvo, novi Božji narod, od Dvanaestorice. Poziva pojedince da u svom životu i tijelu uprizore kraljevstvo koje dolazi. Zavjeti čistoće, posluha i siromaštva služe upravo toj zadaći, anticipaciji eshatona. Ako to nisu, potrošeni su model, prijezir svijeta, kao danas u sveprisutnim medijima. Svećenička je egzistencija odgovor na radikalni Isusov zov i poziv. Jasno, odgovoriti se može djelomice, fragmentarno, nikada do kraja, ogra-

Povijest spasenja jest povijest povezana sa zovom, pozivom. Gospodin zove Abrahama, Mojsija, pojedince, proroke, Samuela koji čuje glas Božji, a onda, prema naputku, odgovara: „Govori, Gospodine, sluga tvoj sluša“. Rado to navodimo u surječju sa svećeničkim pozivom i ređenjima.

ničeni smo, a upravo su svećenička i redovnička egzistencija ludost u očima svijeta.

ISUS IMA VREMENA

Započeo je Isus svoj pohod u svijetu s Dvanaesticom. Kakvim samo likovima! Nitko ih ne bi uzeo u svoje društvo za veliko djelo. Isus je pokušao s njima i ostvario svoje djelo. Sjetimo se Mojsija iz Knjige Brojeva. Dao popisati narod (Knjiga Brojeva 1). Unovačio osobe starije od dvadeset, za boj harne, sposobne. Raspolagao je Mosije s više od šesto tisuća za rat sposobnih muškaraca! Koja samo armija! – rekli bismo.

A Isus? Nikada nije raspolagao s tolikim mnoštvom! Mase su se oko njega okupljale, ali nije njima zapovijedao niti raspolagao. Ima samo dvanaesticu kolebljivih, od kojih je jedan izdajica, drugi ga zatajio! U Mojsija nema prisnosti, nema prijateljstva ni s kim, osim s bratom Aronom, ali je i tu napetost, zbog Zlatnog teleta itd. U Mojsija nema odnosa prema osobama, nema smilovanja, milosrđa, prijateljstva, ljubavi. Ne susreće se on s udovicom iz Naina, ni s rimskim stotnikom, ne obraća se onoj grješnici ili preljubnici da ne griješi više. Ne zadržava se kao Isus s Petrovom punicom, carinikom Levijem, koga poziva u službu, ne svraća u goste Mariji i Marti, ne zauzima se kod slijepoga Bartimeja ili Zakeja. Mojsije izvodi čudesna djela, silne stvari, ali ništa što je vezano uz pojedinca. Mojsije nema vremena, nema prijatelja, uvijek mu se žuri, bavi se općenitim, stoga je stalno u pokretu, pa ipak nije stigao na cilj. Vidio ga je tek izdaleka.

A Isus? Čini upravo suprotno. I njemu se žuri, vrijeme mu je ograničeno, ali ima prijatelje, zadržava se, svraća na gozbe, svadbe, ide u goste. Koristi svaku zgodu uputiti spasonosnu riječ. Ne žuri mu se ni uskrsnog jutra za razgovara s Magdalenom u

vrtu. Isus uvijek podiže, tješi, ulijeva nadu. S dvojicom na putu u Emaus razgovara dva puna sata dok im nije užgao ogranč u srcu. Pomislili bismo, čemu gubi vrijeme, drugi ga čekaju, žele poruku uskrsnuća. U Jeruzalemu alarm. Stražari izbezumljeni, podmičeni, nema Isusova tijela. Apostoli u strahu od Židova u mišjim rupama. Ne, ne gubi Isus vrijeme, želi izvući iz dvojice sve njihove strahove i očekivanja te ih svojom riječju na putu izliječiti te se očitovati. Ostavlja Isus 99 u pustinji i ide u potragu za izgubljenom. Isus je na strani razmetna „niškorisna“ sina, a ne onog „produktivna“ koji je ostao doma.

ISUS TREBA PRIJATELJE

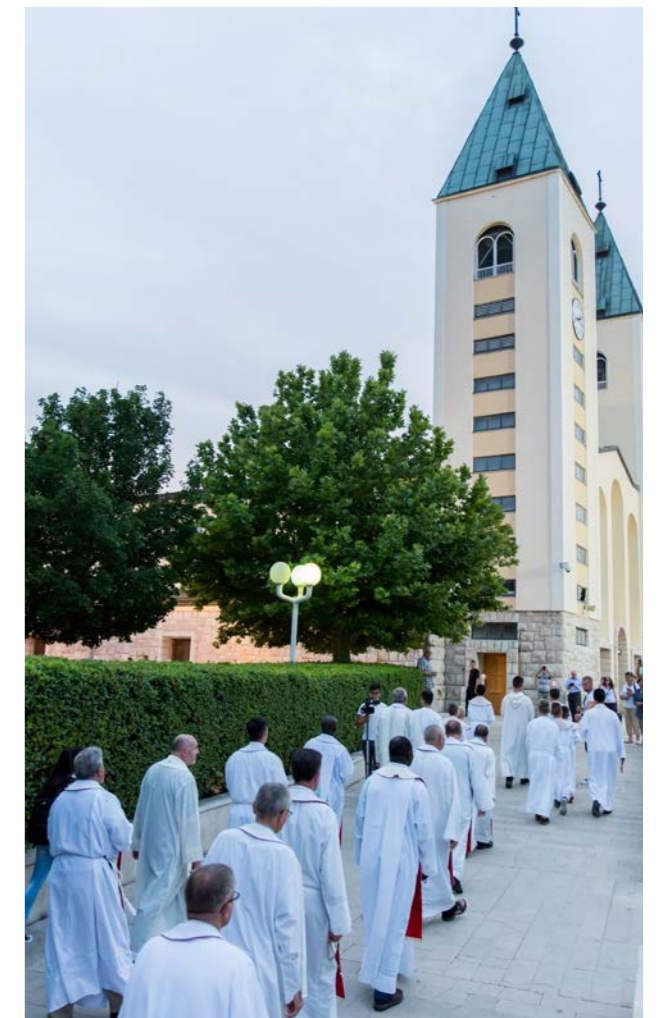
To bi bio Isus koji ima vremena za čovjeka. On se druži, stječe prijatelje. Nije li to najbolji poučak za svećenika, svakoga, napose novozaređene? Isus nije činovnik, nije službenik, koji „odrađuje“ posao u župnom uredu i onda je nevidljiv cijeli tjedan. On je s ljudima. Čini se da su današnji svećenici „funkcionari“, činovnici koji će korektno „odraditi“ posao, i onda se bave uzgrednim (neka- da možda glavnim) zanimanjima. Voćem, povrćem, pčelama, maslinama, vinovom lozom, travama, pa čak i svinjogojstvom, zaboravljajući da je mlađi sin napasao svinje... Ili pak danas, zureći u zaslon, satima na društvenim mrežama, „ubijajući“ vrijeme. Zaputimo se u Isusovu školu, slijedimo Isusov primjer odnosa prema čovjeku. Budimo mu prijatelju, uzvratimo njemu njegovo prijateljstvo prema nama, jer nas je nazvao svojim prijateljima.

Vrijedi podsjetiti se što je rekao u prvom obraćanju kardinalima papa Franjo nakon izbora. Dao je svima zadaću u tri glagola: Ići, ne stajati, graditi, priznavati. Trajno u hodu, zapućivanju prema nebeskom Gradu, gradeći Crkvu, dom u Duhu

te u priznanju. Prihvatu križa. Bez križa, veli on, nismo učenici. Petar je nakon priznanja Isusova mesijanstva htio odvratiti Isusa od križa, pa je dobio lekciju kako je Sotona! Samo se tu, na križu, i danas ovjerovljuje biti učenik, biti svjedok. Inače smo, kaže Papa, obična inačica nevladinih organizacija u svijetu!

Svakomu je od nas na svoj način upućen zov. I svatko je u biti odgovor. Vječnomu! Ne poimam li sebe kao odgovor, živim uprazno. Nitko taj „odgovor“ nije živio radikalnije od Marije po kojoj je došao na svijet Sin Božji. Djevičansko majčinstvo, savršeni posluš Gospodinu, obdarena Isusom da bi ga na križu izgubila te onda praznih ruku u društvu učenika dočekala Duhove. To je Marijin put. U njoj je Crkva u „nukleusu“, u njoj smo svi, u njoj je put svih pozvanih na savršenu ljubav prema njezinu Sinu. S Marijom u društvu Crkva zaziva (usp. Otk 22,17): „Amen, dođi Gospodine Isuse Kriste, dođi!“

SVEĆENIK TREBA BITI DUHOVNA OSOBA KOJA MOTIVIRA, NADAHNjuje, PRATI, VODI, SNAGOM OSOBNE MOLITVE. ODREĐEN I POSLAN ZA LJUDE KAKO BI BIO PRED BOGOM POPUT MOJSIJA, ZAGOVARAO, MOLIO, URONJEN U TAJNU I OTAJSTVO, OKRENUT BOGU I ČOVJEKU.

SLOBODA OD STVARI

FRA MARINKO
ŠAKOTA

I dok je Isus izlazio na put, dotrči netko, klekne pred nj pa ga upita: „Učitelju dobri, što mi je činiti da baštini život vječni?“ Isus mu reče: „Što me zoveš dobrim? Nitko nije dobar doli Bog jedini! Zapovijedi znaeš: Ne ubij! Ne čini preljuba! Ne ukradi! Ne svjedoči lažno! Ne otmil! Poštuj oca svoga i majku!“ On mu odgovori: „Učitelju, sve sam to čuvao od svoje mladosti.“ Isus ga nato pogleda, zavoli ga i rekne mu: „Jedno ti nedostaje! Idi i što imaš, prodaj i podaj siromasima pa ćeš imati blago na nebu. A onda dođi i idi za mnom.“ On se na tu riječ smrkne i ode žalostan jer imaše velik imetak. (Mk 10,17-22)

Zašto se mladić smrknuo i otišao žalostan od Isusa?

Jer je imao „velik imetak“. No, problem nije u imetku nego u mladićevoj navezanosti na imetak. U mladiću je bila borba, nutarnji konflikt: S jedne strane je htio slijediti Isusa, a s druge strane zbog navezanosti na posjed nije ga mogao pustiti. Zbog toga je bio žalostan.

Kad netko želi uhvatiti majmuna, stavi oraha u rupu nekog stabla. Kad majmun uvuče ruku i zgrabi orah, ne može ga pustiti, jer stisnutu šaku koja je zgrabila orah ne može izvući iz rupe. Tako ga uhvate.

Isus kaže: „Lakše je devi kroz ušice iglene nego bogatašu u kraljevstvo Božje.“ Kao što devi nije moguće proći kroz iglene ušice, tako ni bogatašu nije moguće ući u kraljevstvo Božje. A razlog je jasan: Jer ima „velik imetak“, tj. na sebi ima mnogo prtljage. Vrata na koja se ulazi su uska, a kroz njih se prolazi samo – gol.

Navezanost je stanje u kojem je čovjek prilijepljen na neku stvar ili osobu za koju misli da bez nje ne može živjeti ni biti sretan. Ta

navezanost čini nas žalosnima, jer od nas traži da se osiguramo kako bismo zadržali posjed. No, posljedica osiguranja neminovno je strah.

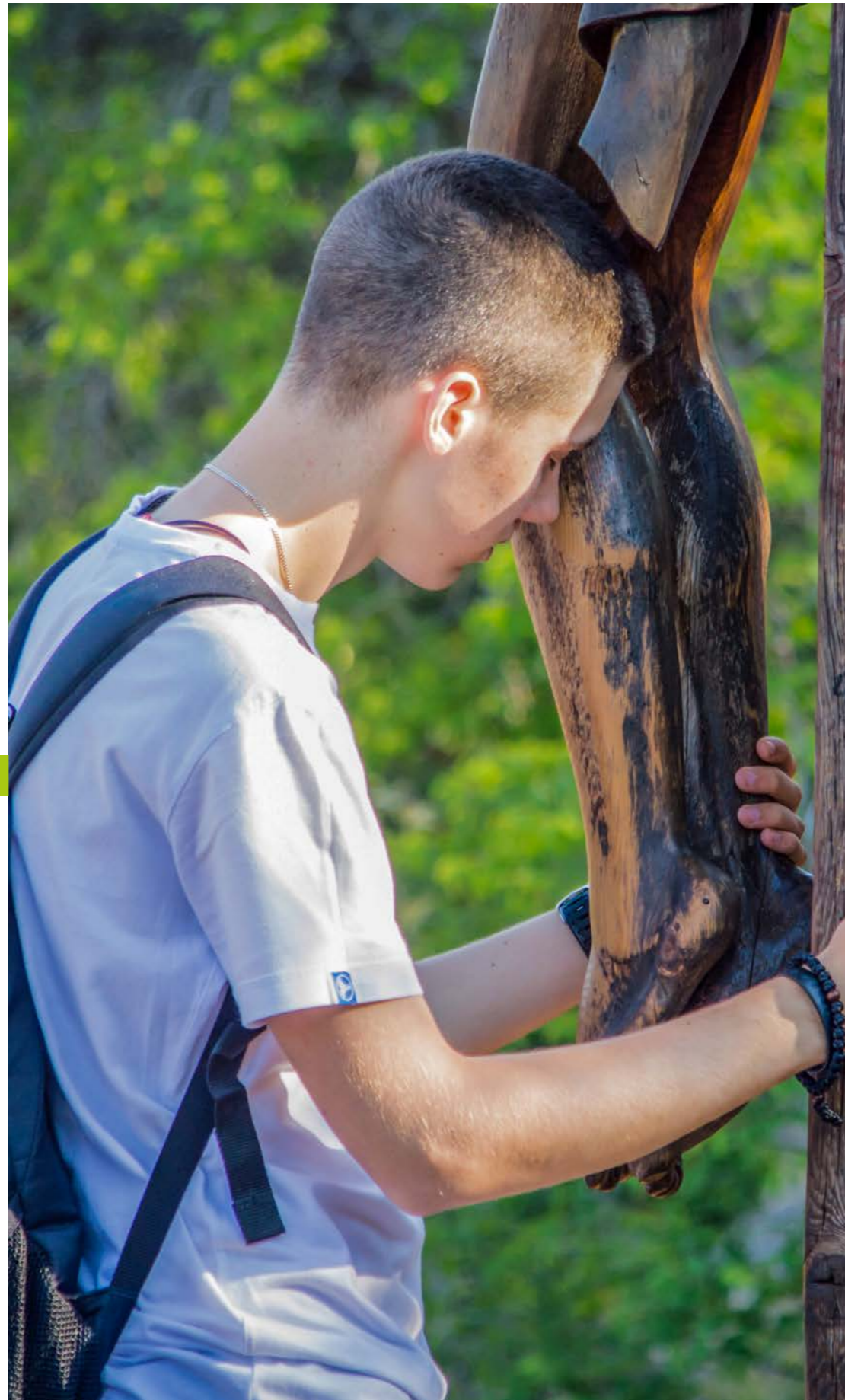
To stanje navezanosti sastavljeno je od dva elementa: od pozitivnog i od negativnog. Pozitivni element je zadovoljstvo koje osjećamo kada dobijemo stvari. A negativni element uvijek prati navezanost. To je osjećaj tjeskobe, straha da ne izgubimo ono što smo stekli. Taj osjećaj nastaje odmah ili uskoro nakon što smo dobili ono na što smo navezani.

Isus je bio potpuno slobodan od stvari i od ljudi. Rođen u štali, a umro na križu. Živio, a da nije imao vlasništva: „Sin Čovječji nema gdje bi glavu naslonio.“ (Lk 9,58)

Isus želi da i mi budemo slobodni. Zato nas opominje: „Klonite se i čuvajte svake pohlepe: koliko god netko obilovao, život mu nije u onom što posjeduje.“ (Lk 12,15)

Razlikujmo: osobitu ljubav prema nekome ili nečemu, što je apsolutno prihvatljivo i važno u životu i što trebamo njegovati (prijateljstva s dragim osobama, hobi, primljene darove...) od

NAVEZANOST JE STANJE U KOJEM JE ČOVJEK PRILJEPLJEN NA NEKU STVAR ILI OSOBU ZA KOJU MISLI DA BEZ NJE NE MOŽE ŽIVJETI NI BITI SRETAN. TA NAVEZANOST ČINI NAS ŽALOSNIMA, JER OD NAS TRAJI DA SE OSIGURAMO KAKO BISMO ZADRŽALI POSJED. NO, POSLJEDICA OSIGURANJA NEMINOVNO JE STRAH.

Tko ne umije pustiti, on gubi, umire, ne živi. Život poput potoka teče, a on je kao bara i ustajala voda. Život promjenjiv, a on bi zauvijek htio stvari i ljude zadržati za sebe. Slobodan je onaj tko se služi stvarima, ali se ni na što nije navezao. Zato se ne boji da će išta izgubiti.

želje posjedovati nešto, što nas može odvesti u vezanost i što može postati zaprjekom na putu postizanja unutar-njeg mira i sreće.

Vezanost uz stvari znači kao da kažemo: „Ne mogu bez toga. Ne mogu biti sretan i ne mogu biti netko bez tih stvari.“ Takve želje dovode do posesivnosti i ovisnosti, do stalnog moljakanja i traženja da nešto „mora biti tako“, a istodobno i do straha od gubitka tih stvari, što je nepogrješivi put da se izgubi unutarnji mir.

Petar reče Isusu: „Evo, mi sve ostavimo i pođosmo za tobom.“ A Isus će mu: „Zaista, kažem vam, nema ga tko ostavi kuću, ili braću, ili sestre, ili majku, ili oca, ili djecu, ili polja poradi mene i poradi evanđelja, a da ne bi sada, u ovom vremenu, s progonstvima primio stotruku kuća, i braće, i sestara, i majki, i djece, i polja – i u budućem vijeku život vječni.“ (Mk 10,28-30)

Ovim riječima svoje učenike Isus upućuje prema slobodi. Taj stav nam kaže: Ako umiješ ostavljati, možeš biti Isusov učenik, jer ga možeš neopterećeno slijediti. I još nešto: Ako umiješ ostavljati, puštati, imaš svega stotruku više, a uz to ćeš biti slobodan i imati mir.

Na drugom mjestu Isus je slično rekao: „Tko nađe život svoj, izgubit će ga, a tko izgubi svoj život poradi mene, naći će ga.“

Nelogično, zar ne? Tko nađe, izgubio je, a tko izgubi, našao je. Da, na prvi pogled je nelogično i paradoksalno. No, ako ne ostanemo kod prvog dojma, nego uzmemo vremena i dopustimo da nas ova Isusova misao dublje prožme, vidjet ćemo kako je jako logična. Naravno, logična na Isusov način.

Mudrac reče: „Budala je tko kaže: *Ovo je moja kuća, moja zemlja!* Taj nije shvatio da čak ni on ne posjeduje sebe!“ Dva brata se svađaju oko zemlje. Jedan reče: „Ovo je moja zemlja!“ Drugi reče: „Nije! To je moja zemlja!“ A zemlja odgovori: „Ne, ne, nisam ja vaša nego ste vi moji.“

Naći nešto i htjeti to zadržati za sebe, htjeti to posjedovati, e to ču i izgubiti. Ništa ne mogu zadržati za sebe, jer ništa nije moje vlasništvo, jer ništa ne mogu posjedovati. Ja mogu reći: „To je moja kuća.“ No, to je privid, jer kuća će ostati i onda kada mene više ne bude. Dakle, ona nije moj posjed. Istina je samo jedna: ništa nije moje vlasništvo! Sve stvari nama su darovane i povjerene na upravljanje dok smo ovdje na zemlji.

Neki je mladić potrošio svoju baštinu koju je naslijedio. Kao što obično u takvim slučajevima biva, u trenutku kad je ostao bez novca, otkrio je da je ostao i bez prijatelja.

Potrošivši sve vlastite zalihe, potraži duhovnika i reče mu: „Što će biti od mene? Nemam ni novca ni prijatelja.“ „Ne brini se, sinko. Poslušaj što ću ti reći: Sve će ponovno biti dobro.“

Nada zaiskri u mladićevim očima: „Hoću li nanovo biti bogat?“ „Ne. Naučit ćeš se da budeš bez novca i da budeš sam.“

Tko ne umije pustiti, on gubi, umire, ne živi. Život poput potoka teče, a on je kao bara i ustajala voda. Život promjenjiv, a on bi zauvijek htio stvari i ljude zadržati za sebe. Slobodan je onaj tko se služi stvarima, ali se ni na što nije navezao. Zato se ne boji da će išta izgubiti.

Kako se oslobađati?

Isus će mladiću: „Prodaj što imaš!“ Dakle, puštaj, ostavljaj navezanosti!

Oslobađati se možemo uviđanjem, a uviđati znači shvatiti o čemu se radi. Evo primjera uviđanja: Kad milijunaš umre, ljudi pitaju: „Koliko je ostavio?“ Odgovor je: „Sve.“ Drugi primjer: „Što ti je donijelo prosvjetljenje?“ „Radost.“ „A što je radost?“ „Shvaćanje činjenice da si, onda kada si sve izgubio, izgubio samo igračku.“ Ovo shvatiti, oslobađati!

Razlikujmo potrebu od pohlepe. Potreba je nužnost. Primjerice, krov nad glavom, hrana, odijelo... No, postoji i pohlepa koja je znak i posljedica navezanosti. Ona je poput čovjeka čelava koji skuplja češljeve.

KAD GOSPA POZOVE

FRA ZVONKO
BENKOVIĆ

Jesi li se ikada pitao kako netko osjeti poziv za duhovno zvanje? Kako se to dogodi? Po čemu se može prepoznati? Ima li duhovno zvanje poveznice s obitelji, rodbinom i prijateljima ili je to samo onako? Treba li moliti za njega ili Bog to sam sve posloži na svoj način? Doživi li čovjek neko snažno iskustvo susreta s Kristom pa odluči promijeniti svoj život ili možda sanja neki neobičan san? Priprema li se za to cijeli život ili to biva iznenada, kao grom iz vedra neba? Što to čovjeka pokrene na radost života da na trenutak zaboravi na sve što je do tada činio, čime se bavio i da krene za Božjim pozivom? Kako bi se taj susret s Kristom mogao opisati, a da drugima bude jasno, da im posluži kako uzor u prepoznavanju vlastitoga životnog poziva ili kao pokušaj razumijevanja drugoga? Kako bi se ti odzvao? Zašto je Bog odabrao baš tebe i zašto nije pozvao tvoga brata, koji je bio mirniji, pobožniji, svetiji? Je li Gospa imala udjela u tvome pozivu?

OD GLAZBENIH FESTIVALA DO MLADIFESTA

Ne znam kako je to bilo kod tebe, ali moja životna priča nema nikakve veze ni s čim prije navedenim. Kao prvo, dolazim iz obitelji u kojoj vjera nije imala posebnu ulogu. Roditelji su me krstili tek u sedamnaestoj godini. Svi u obitelji imamo isti dan krštenja, jer su se i otac i majka krstili zajedno s nama. Nisam imao previše dodira s vjerom i crkvom, iako smo od našeg krštenja redovno slavili Božić, Uskrs i velike svetkovine. Nakon srednje škole upisao sam studiji arhitekture, jer mi je otac imamo svoj ured i cijeli život je govori kako bih ga trebao naslijediti kad on ode u mirovinu. Nisam previše razmišljao o nečemu drugom pa sam nastavio poznatim putem.

Kao student išao sam na mnoge svjetske glazbene festivale. Sav novac koji bih zaradio trošio sam na putovanja i susrete s ljudima na koncertima poznatih glazbenika za kojima smo hodočastili. Ispunjala me je glazba, brzi ritam i mnoštvo ljudi koji su plesali u svome stilu. Za odlazak na putovanje nije mi trebalo društvo, jer svaki festival nudio je sve što mi je trebalo: dobar provod, mnoštvo opijata, potoke alkohola, stanje zanesenosti i po koji susret s poznatim ljudima. Kako je prolazilo vrijeme, za putovanja sam izdvajao sve više novca, a u svakodnevnicu sam se vraćao sve prazniji. Emocionalno i fizički bio sam iscrpljen. Nisam razumio što se događa sa mnom. Umjesto da budem sretan, bio sam sve više potišten. Počelo mi je smetati što festival za festivalom nije donosio ništa drugo, osim dugih dana trijeznjenja i propitivanja ima li to sve smisla.

Prije par godina bio sam u Splitu na festivalu elektronske glazbe. Nakon njega ostao sam još nekoliko dana na odmoru u Hrvatskoj. Na povratku u Italiju susreo sam skupinu mladih koja je krenula na *Mladifest* u Međugorje. Nije mi bilo jasno što je to, a oni su govorili tako oduševljeno o onome što ih čeka da sam poželio poći s njima, ali sam se morao vratiti na posao. Došavši

doma istražio sam sve što je bilo moguće o *Mladifestu*. Pratio sam događaje uživo i sva svjedočanstva ljudi. Bilo mi je neobično što su svi govorili kako im je jedan susret promijenio život, kako su prolazili kroz razne životne probleme, ovisnosti, poteškoće u obitelji, nerazumijevanja prijatelja i da su u svome najdubljem ponoru pronašli Boga i njegove raširene ruke. Ništa mi nije bilo jasno. Nisam mogao razumjeti kakve veze Bog ima s njihovom patnjom i pronalaskom novoga životnog puta; kako mladi i stari, veliki i mali mogu biti sretni, nasmijani i strpljivi na suncu koje grije na najjače; kako mogu satima moliti i biti zahvalni, jer su dionici velike radosti? Poželio sam iskusiti sve to. Bilo je nešto privlačno u svemu tome, ali nisam znao što.

PROMJENA

Mjesecima sam ponavljao iste snimke u nadi da ću otkriti što se krije iza svega. Jedno vrijeme sam bio sumnjičav. Mislio sam da su sve to neke namještaljke i pokušaji da se ljudima prodaju dobro naučene priče s puno emocija. Onda sam pretraživao po internetskim stranicama imena tih istih ljudi i shvatio sam da su uistinu imali zanimljiv životni put i da njihove priče nisu lažne, nego svjedočanstva o životu koji se počeo mijenjati nakon što su počeli živjeti svoju vjeru.

U međuvremenu nešto se pokrenulo u meni. Za narednu godinu planer mojih pohoda na glazbene festivale bio je prazan uz rezervaciju termina za *Mladifest* u Međugorju.

Nikada nisam imao toliku tremu, kao u danima pred polazak na put. Nešto je treperilo u meni. Putovanje je prošlo dobro. Došao sam s željom da nešto vidim, da doživim neko novo iskustvo, ali nisam ni sanjao da ću se osjećati kao da sam se, nakon dugog lutanja, vratio kući.

Prvi dan sam samo promatrao što drugi rade, kako se ponašaju, kamo idu i kako se zabavljaju. Htio sam otkriti tajna mjesta na kojima se skrivaju, gdje se opijaju i uživaju u porocima. Ali, nisam pronašao ništa osim dugih redova ispred ispovjedaonica i svećenika koji su oko crkve ispovijedali; nasmijanih lica djevojaka i mladića koji u suzama govore o neopisivoj sreći koju su doživjeli nakon sakramenta ispovijedi; mladih koji se bosu uspinju uz Križevac; obitelji koje su svjedočile kako u svojim malim životima žive svoju vjeru; glazbi koja pokreće nešto neobično u duši i vraća mir; tišini koja milošću ispunja sve praznine. Iznenadilo me je kako se u Međugorju nudi samo molitva – žrtva, molitva – pokora, molitva – tišina. Nije mi bilo jasno kako to ljudi mogu izdržati i zašto baš dolaze u

Međugorje kad postoji toliko mjesta na svijetu na kojima se mogu bolje zabaviti.

Drugi dan sam odlučio popeti se na Križevac. Krenuo sam s planinarskom opremom, pokrivalom za glavu i punom torbom hladnih napitaka i hrane, kao da ću gore kampirati danima. Pred brdom sam ugledao rijeku ljudi

koja se tiho uspinjala uz Križevac. U toj masi sam ugledao jednog svećenika koji je skinuo svoje sandale i ostavio ih kod prodavačice u trgovini. Bio je bos, a u rukama je nosio drveni štap i krunicu. Njegova malenost me je posramila. Hodao sam uz njega sve do bijelog križa. Pratio sam ga u stopu, jer nisam znao što bih sam radio. Pomišljao sam kako bih mu možda mogao pomoći ukoliko slučajno zastane i ne mogne ići dalje, a kad smo došli na vrh podno križa, upitao me je:

- Mladiću, što si izgubio?
- Ništa – odgovorio sam sav zbunjen.
- Ne može biti ništa. Što te je potaknulo da dođeš u Međugorje?
- Želio sam vidjeti što to mlade privlači na *Mladifest*.
- Znao sam da ima neki razlog zbog kojeg si došao. Cijeli put uz brdo molio sam Gospu za tvoj duhovni poziv.
- Zašto? Nisam zato došao u Međugorje!?
- Jesi, jesi samo toga još nisi svjestan. Ja sam ti već stari fratar. Imam preko šezdeset godina i od prvoga dana svoga svećeničkog poziva neprestano se vraćam u Međugorje. Bio sam odvjetnik i desetak godina sam radio u očevoj firmi. Posao mi je išao dobro i otvarali su mi se putovi za uspješan nastavak karijere, ali u svemu tome se nisam snalazio. Došao sam u Međugorje i osjetio sam kako Gospa želi da budem svećenik. Ostavio sam sve za sobom i ušao u franjevački red. Prije petnaest godina liječnici su mi dijagnosticirali karcinom na mozgu. Nakon prve operacije mjesecima sam ležao nepomičan na krevetu. Jednog dana majka mi je došla u posjetu i donijela kamen s vrha Križevca. Rekla mi je da je tjedan dana svakodnevno išla na brdo i molila za moje ozdravljenje. Nije molila za nikakvo čudo, nego da mi Gospa otvori srce da svoju patnju predam Bogu. I evo me opet na Križevcu da zahvalim Bogu na daru patnje i svakom novom danu.

- Koji život!? Koja priča! Pa Vi ste pravo čudo i još da danas na Vas naidem. Ne mogu vjerovati.
- Vrijeme je da povjeruješ. Možda sam ti ja poslan kao putokaz kamo ti je dalje ići, kad se danas spustiš s Križevca dolje. Ne znam što ćeš odabrati, ali budi svjestan da se duhovno zvanja rađaju tamo gdje postoje osobe u kojima je Krist vidljiv po ljubavi, po žrtvi, po radosti koju žive, po darivanju, po blizini onima na rubu društva, po slabostima s kojima se bori, po življenju evanđelja. Ne traži Bog ljude s najboljim moralnim, fizičkim i duhovnim kvalifikacijama, nego one koji su spremni biti tu za druge. Bog preko tebe želi hodati, živjeti, darivati se, raditi, blagoslivljati, opraštati, ljubiti, i umirati u svakodnevnom prinošenju žrtve na oltaru.

- Jesi li toga svjestan?
- Ništa mi nije jasno.
- Bog preko tebe želi živjeti i pokazati kolika nam je milost darovana, jer smo već otkupljeni Isusovom mukom, smrću i uskrsnućem. On se želi proslaviti u tvome umiranju vlastitim željama, prihvaćanju poziva, slobodnoj odluci i tvome odgovoru: „Evo me, Gospodine! Želim vršiti volju tvoju.“

- Sve je moguće. Moram priznati malo me je strah. Kako se Bog može proslaviti mojim životom kad o vjeri tek trebam nešto naučiti.

- Ne boj se! Do kraja svojeg života molit ću Gospu da ti bude pomoć i zaštita na tvome svećeničkom putu, a i kad umrem imat ćeš sigurnog zagovornika na nebu.
- Jesi li spreman ostaviti sve i poći za Kristom?

8. međunarodno Hodočašće za djecu s teškoćama i osobe s invaliditetom

LJUBLJENA DJECA BOŽJA

Međugorjem godišnje prođe veliki broj hodočasnika i ljudi obično zbrajaju koliko to zarade donosi onima koji u njemu žive. Malo ljudi zna kako međugorski župljani ne razmišljaju samo o zaradi jer većina njih tijekom cijele godine za hodočasnike s teškoćama u razvoju ili bolesnike najčešće ne naplaćuje ništa. A toga danas nema nigdje u svijetu. Također nema nigdje u svijetu ni u jednom svetištu da se u hotele, pansione i restorane primi besplatno na stan i hranu više od 2 000 sudionika 8. međunarodnog Hodočašća za djecu s teškoćama i osobe s invaliditetom, koje se od 6. do 9. lipnja 2019. održalo u Međugorju.

PAULA TOMIĆ

Hodočasnici iz Rusije, Ukrajine, Litve, Latvije, Slovačke, Poljske, Vojvodine, Slovenije, Italije, Škotske, Hrvatske i BiH su u četvrtak 6. lipnja u popodnevnim i večernjim satima stizali u Međugorje, neki nakon više od 3 sata čekanja na jarkom suncu zbog radova na cestama u središnjoj Bosni ili zbog iznenadnih kvarova njihovih autobusa i kombija. Već taj početak s puno prepreka bio je najava mnogobrojnih milosti koje će u Međugorju iskusiti.

Važno je napomenuti kako je ovo specifično hodočašće jer ga sačinjavaju osobe s teškoćama (puno njih sa različitim mentalnim i tjelesnim ograničenjima), njihovi roditelji i volonteri. Stoga su program i liturgija prilagođeni njima na način da je puno pjesme, pokreta, simbola, jednostavnih gesta koje svakom sudioniku žele pokazati koliko im je Bog blizak u njihovoj patnji, u njihovom križu. Koliko je njihovo prihvaćanje žrtve važno za posvećenje svakoga od nas. I to je baš ono što ovo hodočašće čini tako velikim jer je Isus patnik u svakome od njih onaj koji pročišćuje, nagrađuje i ispunja srca svih župljana koji su se ujedinili oko ovog projekta.

U četvrtak je večernju svetu misu predslavio župnik fra Marinko Šakota koji je svim sudionicima zaželio dobrodošlicu, a članovi međugorske zajednice „Vjera i svjetlo“ koji su animirali misu, malim igrokazom poručili su im ovo:

KAD BI NOTA REKLA

Kad bi nota rekla: ne stvara jedna nota glazbu... ne bi bilo simfonija. Kad bi riječ rekla: ne ispunja stranicu jedna riječ... ne bi bilo knjiga. Kad bi kamen rekao: ne čini jedan kamen zid... ne bi bilo kuća.

Kad bi kapljica vode rekla: ne može kapljica vode stvoriti rijeku... ne bi bilo oceana.

Kad bi zrno žita reklo: ne može se jednim zrnom zasijati polje... ne bi bilo kruha.

Kad bi čovjek rekao: ne spašava čovječanstvo jedna gesta ljubavi... nikad ne bi bilo ni pravde ni mira, ni dostojanstva ni sreće na zemlji.

Kao što simfonija treba svaku notu...

Kao što knjiga treba svaku riječ...

Kao što kući treba svaki kamen...

Kao što oceanu treba svaka kapljica vode...

Kao što za žetvu treba svako zrno...

Tako cijelo čovječanstvo treba tebe, ovdje i sada, jedinog, jedinu, i zato nezamjenjivog i nezamjenjivu!

Dragi hodočasnici i župljani!

Ništa ne možemo sami. Poslanje osoba s teškoćama jest to da nam pokažu koliko smo potrebiti jedni drugih i potrebiti Božje ljubavi. Tako ni ovo hodočašće ne bi bilo moguće da

SVETI PAVAO NAM JE REKAO DA MI U SVOJIM PATNJAMA, SVOJIM KRIŽEVIMA NADOPUNJUJEMO PATNJE KRISTOVE I ZATO MI NOSEĆI NAŠ KRIŽ SUDJELUJEMO U NOŠENJU ISUSOVA KRIŽA.

nije bilo puno ruku koje su uskočile i pomogle. Od vaših organizatora i volontera, našeg organizacijskog odbora, a posebno bez naših župljana koji su evo i ove godine otvorili svoje domove i srca za vas! Stoga im uistinu jedno veliko hvala i u ime svih vas obećajem kako ćete ih blagoslivljati i moliti se za njih!

PETAK: U petak 7. lipnja program je započeo predstavljanjem grupa sudionika koje su na početku pozdravili međugorski župnik fra Marinko Šakota, ujedno i koordinatorka Hodočašća koji im je poručio: „Dobro došli kući! Ovo je uistinu slavlje, ovo je fešta, ovo je radost. Bogu hvala za sve!“ Sudionike je blagoslovio i apostolski vizitator s posebnom ulogom za župu Međugorje nadbiskup Henryk Hoser riječima: „Došli ste ovdje sa svim svojim slabostima i duše i tijela. Isus nam svima kaže: 'Evo ja ti dajem snagu, ali ne kako ti želiš, nego kako ja smatram da treba.' Isus je izvanredan liječnik. Svakome od nas on daje

pravu dijagnozu, odnosno ono što mu je potrebno, tako da bolest često puta nije nešto što je ružno i nepotrebno, nego je najčešće to baš ono što nama treba za naše posvećenje. Sveti Pavao nam je rekao da mi u svojim patnjama, svojim križevima nadopunjujemo patnje Kristove i zato mi noseći naš križ sudjelujemo u nošenju Isusova križa. U Evanđelju vidimo kako je Isus uvijek tražio one slabe, bolesne i potrebite, jer su oni bili svjesni svoje nemoći, pa je Bog baš kroz njih mogao pokazati svoju moć i snagu. Zato nas naše bolesti, teškoće, slabosti ne trebaju plašiti nego u njima trebamo vidjeti priliku da se baš kroz to Bog proslavi!

Poslijepodne je bilo predviđeno za molitvu križnog puta. Za one pokretne bila je to molitva na Križevcu, a za one manje pokretne fra Zvonko Benković, inače voditelj cijelog programa Hodočašća, molio je križni put u Dvorani Ivana Pavla II., a šest postaja „oživjeli“ su naši mali prijatelji iz „Vjere i svjetla“ iz Vinkovaca.

SUBOTA: Subota je najintenzivniji dan susreta jer je od samoga jutra organizirano nošenje nepokretnih sudionika Hodočašća do vrha mjesta ukazanja. Već tradicionalno u tome sudjeluju momci iz Cenacola, Marijinih ruku, lovci, župljani, volonteri... Uspjelo se uznijeti i spustiti više od 80 teško nepokretnih osoba. Posebno je bilo dirljivo vidjeti znojem potpuno natopljene momke iz Cenacola kako noseći bolesne mole riječima: „O

moj Isuse, oprosti mi moje grijeh...“ Neizmjerne su blagoslovi i suze koji poteku i od onih koji se nose jer su možda cijeloga svoga života sanjali popeti se do kipa Majčice na Brdu Ukazanja i samo sada su to, zahvaljujući žrtvi dobrih ljudi, i uspjeli, kao i od onih koji nose, jer postaju svjesni svoga besplatnog dara zdravlja.

Poslijepodne je bilo vrijeme za svjedočanstva protkana plesom. Ove godine svoja dirljiva svjedočanstva imali su: **Stijepo Gleđ Markos** – međunarodno priznati hrvatski tenor

iz Dubrovnika koji je posvjedočio o svom obraćenju, pomirenju sa svojom ženom i otkrivanju svog poslanja u posjećivanju, brizi, glazbenoj terapiji i radionicama za najranjivije slojeve društva.

Zatim je govorio **Branimir Reiter** iz sela Bektež blizu Kutjeva koji boluje od cerebralne paralize. Posvjedočio je o tome kako je u Međugorju

osjetio Gospinu i Božju ljubav što mu je pomoglo prihvatiti svoj život i svoje stanje, upravo u trenutku kada je mislio odustati od svog života.

Kristina Kiki Terihaj iz Slavonskog Broda koja boluje od artroze te je stoga čitav život provela u kolicima, posvjedočila je kako je njezina nepokretnost i bolest nisu spriječile da bude članica zajednice „Vjera i svjetlo“ i zajednice „Srce Isusovo“ koju je osnovala s prijate-

ljem. Posebno je govorila o čudu koje je proživjela tijekom teške operacije noge, zahvaljujući zagovoru sv. Ivana Pavla II. O sebi kaže: „Volim svoj život premda sam u kolicima. Jer znam da Bog ima razloga za to!“

Nakon svjedočanstava uslijedilo je vrijeme druženja: uz kolače, palačinke i sladoled za sve sudionike Hodočašća, koje su s puno ljubavi opet pripremili župljani Međugorja. Sve skupa uveličali su svojim plesom KUD iz Vionice i Šurmanaca te grupa mladih iz Poljske koja je svojom animacijom pozdravila i papu Franju prilikom Svjetskog susreta mladih u Poljskoj.

NEDJELJA: U nedjelju je program započeo u 10.30 sati plesnim nastupom poljske mladeži i „oživljavanjem Evanđelja silaska Duha Svetoga na Mariju i apostole“. Župnu misu u 11 sati predslavio je fra Zvonko Benković. Kao i za vrijeme cijelog Hodočašća svojim prekrasnim pjevanjem misu je uzveličala međugorska Framo vođena maestrom Damirom Bunozom koji se tako brzo i dobro „uklopio“ u ovaj svijet jednostavne pjesme i pokreta s puno improvizacije – jer je za osobe s teškoćama najčešće najvažnije da u svemu one sudjeluju bez obzira što rezultat nije umjetnički savršen! Na kraju su polaznici Centra za rehabilitaciju Ivan Štark iz Osijeka, kostimirani u darove Duha Svetoga, sa svojom voditeljicom Senkom Koški uputili dirljivu zahvalu svima onima koji su na bilo koji način doprinijeli organizaciji ovih dana tako bogatih milostima i žrtvom.

VEČER ZAHVALE

Malo je reći kako smo svi puni dojmova. Za vrijeme ovih milosnih dana događalo se puno malih i velikih čuda! Svakako je najveće čudo bilo to što smo na kraju uspjeli besplatno smjestiti u domove župljana više od 2 000 sudionika ovog susreta. Sada nakon završetka sudionici Hodočašća sa svih strana šalju nam riječi zahvale i blagoslova. Dobivamo lijepa svjedočanstva župljana, volontera i stranih hodočasnika koji su ugostili, nosili na Podbrdo, darivali ili samo gledali te najmanje i njihove roditelje s koliko hrabrosti i žrtve žive svoje „patničke“ živote u svojim malim i velikim bolesnim tijelima. I svima je to veliko svjedočanstvo kako Bogu ništa nije nemoguće, koliko je svatko od nas ljubljeno dijete Božje i koliko se proslavlja baš u našim manama i slabostima!

U ime župnika, fra Marinka Šakote, i organizacijskog odbora Hodočašća, svima želimo reći jedno ogromno HVALA! Kao simbolični iskaz ove zahvalnosti, u ponedjeljak 22. srpnja 2019. u sklopu pripreme za proslavu svetkovine zaštitnika ove župe, sv. Jakova, na temeljima stare crkve pripremiti će se Večer zahvale s mons. Henrikom Hoserom, na kojoj će župljanima – domaćinima prošlih i sadašnjih Hodočašća i svim dobročiniteljima biti uručena zahvalnica/plaketa: PRIJATELJ OSOBA S TEŠKOĆAMA I INVALIDITETOM!

MIEKE DE BACKER, Belgija

Ljepota Hodočašća za osobe s teškoćama i invaliditetom nije ta da se Božja milost izlijeva samo među sudionicima, nego dapače, oni svjedoče i drugima samom svojom pojavom i životom. Upravo je to posvjedočila hodočasnica iz Belgije koja je za vrijeme ovog hodočašća također boravila u Međugorju:

Stigla sam s malom grupom hodočasnika iz Belgije u petak 7. lipnja u Međugorje. Bila sam ovdje tijekom Hodočašća za djecu s teškoćama i invaliditetom. U subotu poslijepodne otišla sam se pomoliti u kapelicu klanjanja. Tamo sam opazila mladu djevojku s velikim tjelesnim poteškoćama koja je teškom mukom pomicala svoju ruku kako bi na tijelu napravila znak križa. I pomislila sam u sebi: „Ona se toliko trudi da učini ovaj znak križa, a u našem svijetu ljudi niti ne znaju za taj znak. I kako bi bilo lijepo dovesti mlade iz Belgije ovdje da vide što se ovdje događa. Mislim kako bi bili dirnuti i kako bi puno njih možda povjerovalo, obratilo se i možda promijenilo svoje srce.“ Tako sam zahvalna što sam ovdje s ovom djecom s teškoćama i invaliditetom, što mogu vidjeti kako pjevaju i plešu i kako to dotiče i druge ljude oko njih. Doista je sve tako dirljivo!

Mogu reći HVALA zajednici Cenacolo što mi omogućuje jedno neprocjenjivo životno iskustvo, što mi omogućuje da iskusim kako je to dati i primiti ljubav. Sada vidim koliko su tajanstveni putovi Gospodnji. Ja do prije 3 godine nisam ni sanjao da ću jednog dana hodati po Podbrdu i nositi invalide i nemoćne osobe k Gospi, da ću biti instrument u Božjim rukama, preko kojeg daje nadu drugim ljudima. Jako sam bio sretan što sam mogao drugu godinu zaredom sudjelovati u tom mimohodu ljubavi i davanja drugima. U tom davanju sam još više i primio. Svaki osmijeh koji sam dobio je bio zarazan, pun ljubavi i vjere u Mariju i Isusa, tako da sam se na kraju cijeli dan smijao s njima, noseći ih po vrućem međugorskom suncu. Na kraju tog dana u meni je ostao osjećaj zahvalnosti na daru novoga života, zdravlja, na daru obitelji i na saznanju da smo svi Bogu bitni i da nas ljubi više od ikoga drugoga. Bog vas blagoslovi. **Josip**

Članovi zajednice Vjera i svjetlo „Lađica“ iz Vukovara

Sretno smo stigli u našu dragu Slavoniju i grad Vukovar. Ne mogu naći pravu riječ za sve što smo doživjeli na 8. međunarodnom hodočašću za djecu s teškoćama u razvoju i osobe s invaliditetom kod Vas u Međugorju. Osjećaji su jako pomiješani od samog otvorenja susreta, gdje smo se jako iznenadili saznajući da je došlo toliko puno osoba na taj susret, preko susreta s drugim osobama te upoznavanjem novih, preko ispruženih ruku koje vam mašu, šalju puse, osmijehe, oza-renih i veselih očiju iako vas nikada prije nisu vidjele, preko programa koji ste za nas pripremili, udobnim smještajem... a sve pod okriljem drage nam Majke Marije, Kraljice Mira. Došli smo zbilja „sa svih strana ove Zemlje“ našoj dragoj Majci koja je vjerujem svakoga ponaosob tu i pozvala. U našim srcima se pojavila neopisiva sreća koju u isto vrijeme pokušavate uzvratiti, ali i zadržati duboko u sebi. Emocije se miješaju, iz krajnosti u krajnost, od velike radosti do tuge. Ubrzo shvaćate da uz osobe s invaliditetom nema razloga za tugu. Postoji samo mjesto za neizmjernu radost što ih imate u svojoj blizini. Puni smo dubokih emocija koje smo doživjeli uz ljepotu druženja te velikih milosti i blagoslova koje smo primili od naše drage Gospe i Sina joj Isusa. Evo pišem Vam i od sreće plačem. Ponosni smo što smo bili mali dio ovog predivnog susreta. HVALA VAM za te divne trenutke. Neka Vas i dalje prati draga Gospa i trajni Božji blagoslov.

S. MARIJA KLARA iz Đakova

Dolazim s jednom grupom sudionika iz Đakova već po osmi put na ovo hodočašće. Inače naša Terapijska radionica sv. Josipa već 20 godina organizira hodočašća invalida u Međugorje. Uvijek rado dolazimo i čim završi jedno hodočašće, mi već iščekujemo slijedeće. Osjećam kako puno naše djece i invalida, te njihovih roditelja i prijatelja vole i žive za Međugorje, jako mu se raduju, jer ovdje dobiju puno radosti i duhovne snage. Zahvalni smo jako organizatorima i župljanima koji nas uvijek tako lijepo prime. Kući putujemo nekih osam sati, ali nama to tako brzo prođe u razmjeni svjedočanstava i iskustava i još danima se o Hodočašću priča. To se ne može riječima opisati. A veliki znak da je to Božje djelo je i činjenica da s nama putuju teški invalidi i da se nikad nikome ništa ne dogodi.

SENKA KOŠKI iz Osijeka

Ja sam defektolog u Centru za djecu s teškoćama „Ivan Štark“ iz Osijeka. Prvi put sam došla u Međugorje kao dijete 1981. godine, samo mjesec i pol dana nakon ukazanja. I tada je to za mene bilo neopisivo, a ovo sada su plodovi. S našom djecom dolazimo na ovo hodočašće već treću godinu. Prvi put kad smo došli imali smo zadatak „oživjeti“ evanđelje koje je govorilo o tome kako je žetva velika a apostola malo i evo nakon toga mi smo stvarno postali ti apostoli ljubavi jer kad se vratimo u našu školu puni smo doživljaja. Ne možete ni zamisliti kako to izgleda, jer djeca „lebde“ od sreće i prenose ljubav na drugu djecu u školi, na svoje obitelji i druge djelatnike i ne prođe odmor da me iznova ne upitaju: „Učiteljice, kad ćemo opet u Međugorje?“ Tako i kad izgubiš volju da sve organiziraš, oni ti je opet vrte, jer su toliko presretni što mogu ovdje biti i upijati Božju ljubav kroz Mariju.

KLAUDIJA iz Čakovca

Dolazim s Udrugom osoba s invaliditetom iz Međimurske županije. Ima nas ovdje više od pedeset osoba, a ovdje smo došli kako bismo otvorili svoja srca Majci Božjoj, kako bismo joj predali sve naše teškoće, a ujedno i kako bismo joj se zahvalili za sve blagodati života koje nam daje. Ovo je već šesti put kako dolazimo i ovdje je kao jedan novi svijet, nekako potpuno izdaš iz sebe i počneš se gledati Božjim očima ljubavi. Neopisiv osjećaj.

URSZULA BAN- MRKOCI iz Zagreba

Predsjednica sam Udruge „Križa Anđela“ iz Zagreba u kojoj se nalaze djeca, osobe s intelektualnim teškoćama iznad 21. godine života. Većina ih je intelektualno jako slabo pa za njih organiziramo poludnevne radionice na pet mjesta u Zagrebu, ponekad izlete i hodočašća poput ovoga. Na ovo hodočašće došlo nas je 34: djeca su, ali i njihova pratnja, jer su oni tako loše da ne mogu sami, nego netko uvijek mora biti uz njih 24 sata. Ovo je za njih bila prilika da malo dožive svijet izvan svoje ograničene svakodnevice. Ljepota ovog hodočašća je i ta što se ovdje mogu susresti s drugim invalidima poput njih, pa se osjećaju među svojimima. Ne vide one osuđujuće poglede zdravih ljudi kakve obično viđaju po gradovima. Ovdje smo svi isti i svi smo došli da se pomolimo našoj Gospi. Hvala cijelome Međugorju, jer od onoga što smo ovdje doživjeli, naša djeca se će sigurno živjeti slijedećih šest mjeseci.

Ustajanje rano ujutro. Brzi doručak, jedna zajednička slika s nosiljkama, zatim polazak. Podijelili smo se u grupe i krenuli smo. Velika pomoć bez koje ne bismo uspjeli bili su dobrovoljci koji su se uključili i pomogli nam. U podnožju Podbrda su nas čekali ljudi koji se sami nisu uspjeli popeti. Bilo ih je puno, otprilike stotinjak. Mi kao tim bismo uzeli jednoga i krenuli prema Gospi. Noseći gore prema Gospi, mijenjali smo pozicije i svako malo smo se odmarali. Vode nije nedostajalo i to je bilo jako bitno, jer se sve više i više žedalo. Imao sam tremu i u momentima mi se čak vrtjelo u glavi. Molio sam se anđelu čuvaru, a oko nas sam čuo hodočasnike kako nas na raznim jezicima blagoslivljaju. Odmah se na mene spustio mir i radost. Korak za korakom pobjeđivao sam svoja ograničenja i bio sam zadovoljan koliko još ima snage u meni i osjećao sam da ta snaga ne pripada meni, nego da dolazi od Boga. Oko deset sati je započela molitva skupa s pjesmom. Jako puno ljudi se okupilo oko Gospina kipa, moleći i zahvaljujući Bogu. Bila je prisutna i Laudato TV. Kada smo kod prisutnosti, naša prisutnost je počela opadati jer smo jednog dečka tri puta ponijeli gore pa dolje, jer nije mogao govoriti, nema veze, nekome treba više, a nekome manje. Oko 12 sati i zadnje stolice su se polako počele spuštati. Hvala Isusu i Mariji za to predivno iskustvo za cijeli život. **Mateo**

„Na današnju svetkovinu Duhova, rođendan Crkve, Gospodin je spustio sedam darova Duha Svetog. A vi, dragi domaćini župe Međugorje, vođeni vašim župnikom fra Marinom, otvorili ste te darove i podijelili ih s nama. Otvorili ste svoja srca i domove i ugostili više od 2.000 hodočasnika ovog susreta. U ime svih sudionika zahvaljujemo vam na vašoj MUDROSTI u organizaciji tri radosna i nezaboravna dana. Spoznali ste da je naša Gospa razasula pozivnice u 12 zemalja i primili ste nas raširenih ruku. O, Duše razuma, hvala ti što je s nama u Međugorju Papin izaslanik mons. Henryk Hosier. Tako prepoznajemo dobru volju i osjećamo poseban nebeski blagoslov na ovom svetom mjestu.

Duše savjeta, hvala ti za sve naše svećenike koji su nas strpljivo tješili, jačali i blagoslivljali. Posebno hvala našem fra Zvonku Benkoviću, časnim sestrama i organizacijskom timu.

Dar Duha jakosti prepoznali smo u mladincima i muškarcima koji su

svjedočili svoju vjeru noseći bolesne Majci u krilo gdje se osjećaju najsigurnije. Sigurno smo se osjećali i uz HGSS kao i medicinsku službu Maltežana.

Dar Duha pobožnosti vidio se u vozačima Taxi službe, kafićima i restoranima koji su nam besplatno uskakali u pomoć u našim potrebama i olakšavali naše putove.

Duh znanja prenosio se preko skladnog i radosnog pjevanja međugorske Frame, duh straha Božjega tješio je sve one koji su nas mogli čuti preko Radija Mir Međugorje, preko prekrasnih fotografija naših fotografa i tehničke podrške ekipe ICMM-a.

Bilo je darova za sva osjetila, tako su nas osladile naše domaćice ukusnim kolačima i sladoledom.

Hvala svima i Božji blagoslov i onima koji su ostali nespomenuti.

Još jednom pozdrav našoj djeci s teškoćama u razvoju i našim invalidima. Važno je naglasiti kako su oni zapravo nositelji posebnih DAROVA – jer su sve nas povezali u jedno, u Duh zajedništva!“

**U IME SVIH
SUDIONIKA
ZAHVALJUJEMO
VAM NA VAŠOJ
MUDROSTI U
ORGANIZACIJI
TRI RADOSNA I
NEZABORAVNA
DANA.**

Svjedočanstvo: Stijepo Gled – Markos

MEĐUGORJE JE MOJA INFUZIJA

Na 8. međunarodnom hodočašću za osobe s teškoćama u razvoju i invaliditetom svoje svjedočanstvo obraćenja i služenja ranjivoj populaciji društva održao je i Stijepo Gled – Markos međunarodno priznat hrvatski tenor. Stijepo je odigrao više stotina predstava s glavnim ulogama u mjuziklima, osvajao je i prva mjesta u zabavnoj glazbi na solističkim nastupima na „Zagrebfestu“, „Pjesmama Mediterana“, „Šibenskoj šansoni“... Od aktualnih nastupa sada igra jednu od glavnih uloga povijesnoga mjuzikla i glazbeno-scenskoga spektakla „Mirakul“ o Čudotvornoj Gospi Sinjskoj. U Londonu je 2012. godine bio u ulozi Marija Cavaradossija u Puccinijevoj operi „Tosca“. Na preporuku Kraljevske operne kuće (Royal Opera House) dobio je britansku glazbenu stipendiju i nastavio daljnje usavršavanje kod glasovitoga vokalnoga pedagoga i profesora Rylanda Daviesa, britanskoga tenora s Kraljevske glazbene akademije.

Inspiraciju za glazbu kao jednu od svojih životnih misija kojom želi obogatiti i trenutke drugim ljudima Stijepo kaže da nalazi u vjeri: „U vjeri pronalazim životnu inspiraciju, a onda naravno i glazbenu. Sve kreće iz vjere. Ona je istinska hrana. Bez nje je sva hrana ovoga svijeta neukusna, a naš duh nezasićen. Naravno, spoznaja malenkosti, krhkosti, grješnosti, a uz to spoznaja ljubavi na križu svaki dan me podsjeća koliko sam sretan i zahvalan dragomu Bogu koji me izveo iz tame i krivoga puta kojim sam išao.“

Nagradu „Palijativac godine“ za 2017. godinu Stijepo je dobio za volonterski rad na odjelu palijativne skrbi Opće bolnice Dubrovnik u kojoj posjećuje palijativne bolesnike te im glazbom i pjesmom olakšava teške trenutke bolesti.

BOŽJA PRIPREMA KROZ ŽIVOTNE OKOLNOSTI

Prisjećajući se unutarnjega poziva i motiva za rad s najtežim bolesnicima, umirućima i djecom s teškoćama, Stijepo navodi: „To je Božji poziv na koji sam se odlučio odazvati. Vjerujem da me dragi Bog kroz životne okolnosti čitavo vrijeme priprema na to poslanje. Već kao dijete u sedmoj godini ostao sam bez oca koji je tragično nastradao i zajedno sa svojom majkom odrastao sam uz slijepoga ujaka i baku koja je bila teško bolesna i 20 godina nepokretna u krevetu. Tada je to za mene sve bilo frustrirajuće i osjećao sam se obilježeno i manje vrijedno. Tek kada je Isus ušao u moj život, on je sve te moje minuse pretvorio u pluseve. Iz tog svog teškog djetinjstva polako sam počinjao razumijevati da je prava ljubav darivanje sebe drugomu. S vremenom kad me dragi Bog stavio na pravi put sve ove moje težine dobile su smisao i iz njih sad mogu razumjeti sve one bolesne i odbačene. Uočio sam koliko je ljudima teško kad

DOŠAO SAM OVDJE POSVJEDOČITI PRIJE SVEGA PRIMJERIMA IZ SVOG ŽIVOTA. NISAM DOŠAO OVDJE NEKOGA NEŠTO NAUČITI NEGO PODIJELITI S DRUGIMA MOJ TRENTAK RANJENOSTI I ODBAČENOSTI I MOJ TRENTAK KAD ME ISUS ZAGRLIO, KAD ME PRIHVATIO I TRENTAK KADA JE TAJ TRENTAK MOJE PRIHVACENOSTI PRETVORIO U TO DA JA MOGU DRUGE ZAGRLITI KAO ŠTO ISUS GRLLI.

se osjećaju zaboravljeno, to ih boli više nego sama bolest.“

O tome kako se prije pet godina obratio ovako kaže: „Iako sam kao dijete primio sve sakramente, ipak sam vjeru živio tradicionalno, jer Bog u nama pokrene sve milosti i talente, svu tu skrivenu „vojnu opremu“ tek onda kada mu u potpunosti predamo svoje srce i svoj život. Moje obraćenje se dogodilo baš onda kada sam živio jednu veliku krizu u svom životu, kad sam spoznao svu prazninu slave i časti i novca za kojima sam žudio. Bio je to i trenutak razdvojenosti od supruge jer smo oboje ganjali karijere, koja nas je dovela do ruba razvoda. Onda je Gospodin izveo da smo se oboje na različitim adresama obratili i vratili jedno drugom kao potpuno nove osobe ispunjene Bogom.“

PROJEKTI: 'SENTIMENTO', 'UNISON WORLD' I ZBOR 'UNISON'

O svojim projektima Stijepo nastavlja pričati: „Zajedno sa suprugom Jelenom došli smo na ideju donijeti glazbu onima koji su u potrebi, to su u ovom slučaju ranjive osobe, osobe s intelektualnim poteškoćama, stari i nemoćni, zatvorenici, izbjeglice... Svima njima želimo kroz glazbu donijeti radost, ali prije svega Božju radost koja je ovim ranjivim skupinama najpotrebnija.“ Tako je 2014. godine krenuo međunarodni kulturno edukacijski – rehabilitacijski festival „SENTIMENTO“ u Dubrovniku. U njega je uključen i Dubrovački simfonijski orkestar, ali i renomirani glazbenici koji zajedno s ovim ranjivim skupinama surađuju preko koncerata i glazbenih radionica. Pokazalo se da glazbene radionice postaju pravo rehabilitacijsko sredstvo kod socijalnih, emotivnih, kognitivnih i tjelesnih poteškoća, ali iznad svega je ljubav. Kada u svom srcu probudimo ljubav za druge, tada će oživjeti zajedništvo i osjećaj za druge, iz čega i proizlazi riječ „sentimento“ upra-

vo kao osjećaj za druge.

Svakodnevno obilazeći staračke domove Stijepo je vidio kako ovim ljudima više od medicinske pomoći treba pažnja, zajedništvo, lijepa riječ, dodir, osjećaj da nisu zaboravljeni od društva. A njemu je Bog stavio na srce da baš ide obilaziti i uvjeseljivati ove ljude jer se tako suočava sa istinom života: kako je život zapravo kratak i prolazan i da se ne odvija u slavi i svjetlima pozornice, nego tamo gdje su stari, nemoćni, gdje je bolest, patnja i umiranje.

Uz projekt Sentimento, uvidjeli su kako je u njihovoj Dubrovačko-nere-tvanskoj županiji potreban i cjelodidni program glazbene rehabilitacije (druženja, radionice, pjevanje) za osobe s teškoćama u razvoju, starije i nemoćne osobe te napuštenu i zanemarenu djecu, te su Stijepo i Jelena pokrenuli projekt 'Unison World'. „Rijetko kad poznati glazbenici odlaze na ovakva mjesta, osim kad nisu prigode Božića ili Uskrsa, ali ja sam uvidio da je baš to moj put“ – kaže Stijepo – „Tako da se sad moj život

svodi na to da ja svaki dan obilazim domove za stare i nemoćne, udruge za osobe s intelektualnim teškoćama i radim glazbene radionice, individualne i grupne na kojima je nastalo i više pjesama i glazbenih zborova. Posebno su mi drage individualne radionice koje se događaju u sobama ljudi koji su nepokretni, koji su na palijativnoj skrbi. Onda im ja dođem s gitarom i pjevam im operne arije i pokušavam s pjesmom oraspoložiti njihov duh, a i približiti ga Bogu. Stekao sam puno prijatelja, više od njih tisuću po tim domovima.

U sklopu projekta 'Unison World' supruga Jelena i ja pokrenuli smo i jedan zbor koji se zove 'Unison' a on je poseban po tome jer okuplja članove, prije svega dobra srca, ne ograničavajući se na mentalne ili fizičke sposobnosti, pa su mu članovi korisnici različitih centara za osobe s intelektualnim teškoćama, stariji i nemoćni, beskućnici, neki ravnatelji, pravnici i neke poznate ličnosti. Cilj nam je bio stvoriti jedan zbor u kojem će se njegovati i ljubiti različitosti, da

budemo svi kao jedno: stoga je naziv 'Unis'.

MEĐUGORJE JE MOJA INFUZIJA

U Međugorje od 1995. godine dolazim često, a na Podbrdu ovog Uskrsa nastala je i moja najnovija pjesma posvećena Gospi: „Kraljica Mira“. Mogu reći da je za mene Međugorje moja infuzija. Ovdje osjećam mir i osjećam Božju prisutnost i svaki put kad dođem, osjećam kako dolazim Gospodinu, a posebno majci Mariji jer ona je ta koja me dovodi Isusu. Ona je pravi uzor poniznosti. I kad čujem Nju u Svetom pismu, a čujem je vrlo malo, onda mi to kaže: „Stijepo nemoj puno pričati, nego puno radi!“

Ali prvi put da sam na ovom Hodočašću za osobe s teškoćama i invaliditetom i već jučer kad sam izašao iz sakristije, javilo mi se barem dvadesetak ljudi s djecom u kolicima koji su me radosno pozdravili sretni što sam tu. Stvarno mi je drago da sam tu, na jednom ovako velikom skupu koji se događa pod okriljem majke Marije.

Došao sam ovdje posvjedočiti prije svega primjerima iz svog života. Nisam došao ovdje nekoga nešto naučiti nego podijeliti s drugima moj trenutak ranjenosti i odbačenosti i moj trenutak kad me Isus zagrlio, kad me prihvatio i trenutak kada je taj trenutak moje prihvaćenosti pretvorio u to da ja mogu druge zagrliti kao što Isus grli. Posjećujući ljude koji su bolesni i ostavljeni, vidio sam koliko njih boli to što se osjećaju nekorisno i što naizgled ne mogu ništa drugima dati. Ja im želim reći koliko su vrijedne njihove suze i njihova patnja i kako su baš oni s krunicom u ruci prava Isusova vojska. I želim također reći svim osobama s invaliditetom da smo mi jedni drugima braća i sestre i da smo mi jedni drugima 'hvala' i samo darujući pažnju i ljubav jedni drugima mi na taj način utjelovljujemo onoga Isusa koji je za nas umro.

U Viduševcu kraj Gline održan 1. Mladifest u Hrvatskoj

MLADOST U RADOSTI I MOLITVI

Radost, molitva, pjesma, ples, nova prijateljstva, kateheze, svjedočanstva, mir. To je dio onoga što su iskusili sudionici 1. Mladifesta u Hrvatskoj održanog u Viduševcu od 21. do 23. lipnja 2019. Prvi Mladifest u Hrvatskoj, po uzoru na onaj u Međugorju koji se održava već 30 godina, održan je od 21. do 23. lipnja u župi sv. Franje Ksaverskog u Viduševcu kod Gline pod geslom „Pustite dječicu k meni“ (Mk 10,14), a u organizaciji zajednice Marijine legije iz Petrinje u suradnji sa Sisačkom biskupijom i uz potporu međugorskog župnika fra Marinka Šakote.

PRIREADIO: MARIN FRAN

Na trodnevnom molitvenom susretu mladih prožetom katehezama, svjedočanstvima kršćanskog života, molitvom, ispovijedi, euharistijom, klanjanjem, izvedbom pasije, pjesmom i plesom, koncertom duhovne glazbe na kojem su nastupili Alan Hržica i Petar Buljan iz Božje pobjede, zajedničkim druženjima i obrocima, okupilo se više stotina mladih iz cijele Hrvatske, kao i Njemačke, Švedske, BiH i Vojvodine. S mladima su uz sisačkog biskupa Vladu Košića između ostalih bili i međugorski župnik fra Marinko Šakota, don Damir Stojić, o. Ike Mandurić, vlč. Ivan Grbešić i brojni drugi.

Trodnevni susret, koji je ujedno bio uvod u završetak Godine posvećene mladima u Sisačkoj biskupiji koja će biti zaključena na 30. međunarodnom susretu mladih u Međugorju, završio je svečanim misnim slavljem koje je predvodio

biskup Košić. U koncelebraciji bili su generalni vikar biskupije mons. Marko Cvitkušić, domaći župnik vlč. Marijan Štingl, o. Ike Mandurić i petnaestak svećenika.

Na početku homilije biskup je zahvalio svima uključenima u organizaciju na „ovim danima, na žrtvi, na podijeljenoj vjeri, nadi i bratskoj ljubavi“. Biskup je istaknuo i kako Bog sam zna koje je plodove već postigao ovaj susret, a koji će se još iz ovih susreta roditi.

Jesmo li postigli cilj koji smo željeli ostvariti, mogli bismo se pitati, a mogli bismo odgovoriti da je to u ruci Božjoj, i to nije zaobilaženje odgovora nego istina. Bog je ovo dao i on će iz ovoga izvesti što on želi.

Biskup Košić je u propovijedi pojasnio poruke i osobitosti susreta. U osvrtu na geslo susreta „Pustite dječicu k meni“ rekao je da je za Boga najveći upravo onaj najmanji te je možda poruka Gospodina roditeljima, da se ne boje djece. Bi-

MARIJA JE I SAMA PRVA OD NAS LJUDI SLIJEDILA KRISTA, UZELA JE SVOJ KRIŽ ŽIVOTA I IŠLA JE ZA NJIM. SLIJEDILA GA JE I NA NJEGOVU KRIŽNOM PUTU, ALI MOŽEMO REĆI DA JE S NJEGOVIM ZAČEĆEM, PA ROĐENJEM, PRIKAZANJEM U HRAMU, IZBJEGLIŠTVOM U EGIPAT, TE SVIM DOGAĐAJIMA KOJIMA JE NJEZIN ŽIVOT BIO VEZAN UZ KRISTOV, NOSILA SVOJ ŽIVOTNI KRIŽ.

skup je ustvrdio i kako je posebnost ovog Mladifesta pobožnost prema Majci Božjoj Mariji. Već činjenica da ga je organizirala Marijina legija, ali i to što su sudjelovali župnika fra Marinko Šakota i mladi iz Međugorja, pokazuje kako je Marija važna nama vjernicima. Marija je i sama prva od nas ljudi slijedila Krista, uzela je svoj križ života i išla je za njim. Slijedila ga je i na njegovu križnom putu, ali možemo reći da je s njegovim začecem, pa rođenjem, prikazanjem u hramu, izbjeglištvom u Egipat, te svim događajima kojima je njezin život bio vezan uz Kristov, nosila svoj životni križ. Ona nije slučajno prozvana *Mater dolorosa* – majkom žalosnom, majkom boli. Mi nju u našem svetištu u Gori zovemo Majkom naših stradanja. Ona dobro zna što je to trpljenje, što je to bol i križ. Ali ona zna i što je to radost, što je Uskrs, što je dar Duha Svetoga! Iskreno molimo Mariju da za nas moli, da nas kod Boga zagovara,

budimo ponizni službenici Gospodnji u svemu što jesmo i što činimo, budimo zadovoljni s onim što imamo i radostni što možemo biti s Gospodinom. Tako je Marija bila ispunjena radošću uz svoga Sina, našega Spasitelja. On i nas zove da budemo s njim, da ga slijedimo“, rekao je biskup Košić.

U osvrtu na stradanja Sisačke biskupije i ovog kraja u Domovinskom ratu biskup je istaknuo da se zgrade obnavljaju, ali da se trebaju obnoviti i ljudi. Na kraju se i zapitao što će biti s našom Domovinom danas i sutra, poručivši mladima da to ovisi upravo o njima. „Vaš idealizam, zanos i vaše snage potrebne su našem hrvatskom društvu, našoj Domovini, da bi ona imala zdravu budućnost.“

Potreban nam je svima Krist Gospodin, njegova Majka Marija, naši sveti i blaženici, sva naša mučenička povijest i žrtve naših starih. Ne sumnjam da ćete ih vi,

dragi mladi, biti dostojni. Molimo se osobito za vas, dragi mladi, za vašu budućnost. To je i budućnost Hrvatske. Neka vas ovi dani, ova iskustva, svjedočanstva i kateheze, propovijedi i pjesme nose i sutra u životu, kada odete s ovog brežuljka. Ovdje smo kao na Gori blaženstava. Isus nam je ovdje govorio i govori nam. On nas šalje da kad siđemo s gore, svjedočimo o njemu i njegovu evanđelju. Budimo radostni svjedoci njegove ljubavi, poput Marije, naših blaženika i svetih.“

Misnom slavlju prethodila su svjedočanstva i kateheza koju je izrekao o. Ivan Ike Mandurić, a nakon mise održano je klanjanje pred Presvetim oltarskim sakramentom.

Na susret su se odazvali i predstavnici gradskih i županijske vlasti. Susret je pratila zamjenica gradonačelnika Petrinje dr. Viktorija Kaleb koja od početka održava ideju Mladifesta. Plan je da se iduće godine Drugi Mladifest održi u Petrinji.

Dr. Viktorija Kaleb, zamjenica gradonačelnika Petrinje: Imala sam sreću nazočiti na Mladifestu u Viduševcu i najprije se želim zahvaliti svim Marijnim

legionarima iz Petrinje na odličnoj organizaciji, izuzetnoj gostoljubivosti i zrelosti za uspješno odrađen tako zahtjevan projekt i u organizacijskom i u duhovnom smislu. Svjedočili su svoju vjeru mnogi mladi ljudi, mladi svećenici, bračni parovi... Kateheze vrsnih propovjednika bile su melem za dušu. Od samog prilaska selu, oduševio me je krajolik, odlično uređena dvorišta, pokošena trava, od Gline do Viduševca na svakom stablu hrvatska zastava, prekrasna crkva i dvorište u Viduševcu te predivni mladi ljudi, puni ljubavi i strpljivosti, puni obzirnosti prema gostima, puni radosti i kad je bilo 30 stupnjeva i kad je kiša gotovo odnijela šatore... pjevalo se, plesalo se, molilo i blagoslivljalo... Presretna sam da sam sudjelovala u jednom dijelu programa, koliko su mi obveze dopuštale, a još sam sretnija što je Grad Petrinja domaćin Mladifesta 2020. godine. Mladosti, divni ste, hvala na svemu! Vaša zamjenica.

Ivo Žinić, sisačko-moslavački župan: Ovo su velika događanja za županiju, grad i župu ovdje u Viduševcu. Okupio se jedan dio mladih, ali htio bih naglasiti zašto je važno da se mladi okupljaju. Za njih je vrlo bitno da poprime

bitne vrijednosti društva za budućnost. Mladi su često puta izloženi drugačijim pogledima na svijet gdje im se pokušava ugraditi da je život jednostavna stvar i da u godini dana mogu steći silna bogatstva i postati slavni. Oni moraju postati svjesni da je život kompleksna stvar, da je to nešto što se gradi od djetinjstva, kroz mladost gdje se kroz njih ugrađuju osnovne ljudske vrijednosti, rad, znanje, poštenje, uvažavanje, zajedništvo, a ono što je bitno za razvoj jednog društva, to je stvaranje obitelji.

Vlado Sućec, predsjednik Marijine legije za Sisačku biskupiju: Bogu hvala da nam je dao tu mogućnost da možemo održati ovaj festival. Započeo je u petak

s molitvom i katehezom, svjedočanstvima, sv. misom i glazbeno-scenskim prikazom Pasije. Isto se nastavilo i u subotu. Odazvali su nam se poznati svećenici pater Ike Mandurić, don Damir Stojić, ali bilo je i nepoznatih laika koji su dali potresna svjedočanstva.

Razgovor s vlč. Božom Belinićem, župnikom župe Presvetog Srca Isusova u Bolnici sestara milosrdnica u Zagrebu. (II. dio)

DOPUSTIMO DA NAS MARIJA VODI!

JELENA BURAZER *Vaš temeljni poziv u ovoj župi je pastoralna skrb o bolesnima i djelatnicima bolnice. Pripremajući ovaj intervju, obilazila sam s Vama bolnicu i primijetila kako Vas djelatnici srdačno dočekuju i pozdravljaju. Također mi je bilo zanimljivo kako je Vaš dolazak jednoj bolesnici potaknuo i drugu pokraj nje da od Vas zatraži sakramente. Približite nam malo Vaš rad u bolnici?*

Svaki dan se susrećem s bolesnicima. Shvatio sam da je prvi i najvažniji lijek pristupiti bolesnicima s ljubavlju. Ljubav je najvažniji lijek. Mnogi dođu u bolnicu zabrinuti, možda preplašeni, s raznim dijagnozama. Znamo iz vlastitog iskustva, kad nam netko pristupi s ljubavlju i s osmijehom, želi nam iskreno pomoći, suosjeća s nama, već se osjećamo bolje. Meni jako puno pomaže svijest da je u svakom bolesniku prisutan Isus. On je sam rekao u Evanđelju: „Bio sam gladan, dali ste mi jesti... bio sam bolestan, pohodiste me.“ Tu istinu sam na poseban način naučio od svete Majke Terezije iz Kalkute. Ona je u svakom gubavcu, u svakom bolesniku, u svakom napuštenom i beskućniku gledala Isusa i znala je da što čini tim trpećim ljudima, Isusu čini. Kada si posvijestimo da je u svakom bolesniku Isus prisutan, drugačiji je tada pristup njemu.

Imam lijepa iskustva u bolnici kako Isus uistinu djeluje kroz sakramente, ljudima daje mir. Sjećam se jednog pacijenta, čovjeka srednjih godina koji je zatražio svećenika. Došao sam do njega i rekao mi je kako se dugo nije ispovijedao, ako se dobro sjećam, nekih dvadesetak godina. Naglasio mi je kako nema mira. Posvetio sam mu vremena koliko mu je trebalo kako bi mogao izreći svu muku i grijeha koji ga tište. Posvješćivao sam mu kroz ispovijed da nema grijeha koji Isus ne

bi mogao oprostiti, da sve slobodno reče Isusu jer ga Isus sada sluša u sakramentu ispovijedi. Kada je Isusu izrekao sve što ga tišti i pokajao se iskreno, dao sam mu odrješenje, a preko mene svećenika Isus mu je sve oprostio. Nakon ispovijedi primio je bolesničko pomazanje i pričest. Posvijestim uvijek bolesnicima kada ih pričesćujem da im u toj maloj

hostiji Isus živ dolazi u srce. Nakon što je primio sakramente, rekao mi je jednu rečenicu koju nikada ne ću zaboraviti: „Ne znam kada sam zadnji put osjetio ovakav mir.“ I nadodao je: „Ovakav mir osjetio sam jednom kada sam bio u Međugorju prije par godina.“ Nemir mu se opet vratio jer se tada još nije mogao ispovijedati, ali mu je Kraljica Mira dala osjetiti

Moram iskreno reći da sam molitveni program u našoj crkvi uredio po uzoru na molitveni program u Međugorju. Prije večernje svete mise, mole se svaki dan dvije krunice – radosna i žalosna otajstva (četvrtkom radosna i otajstva svjetla). Zatim slijedi sveta misa u 18.30 h.

nakratko mir koji Bog daje.

Tada sam vidio ljepotu svećeništva, kako je lijepo biti svećenik. Ima li išta ljepše i možemo li dobiti veću nagradu od toga, nego kada nam netko kaže: „Ne znam kada sam zadnji put osjetio ovakav mir.“ Svjestan sam da ne dajem ja taj mir, nego samo Isus. Mi svećenici smo samo Isusova produžena ruka.

Sjećam se i jedne žene koja se ispovijedila u bolnici pred Uskrs, a također se nije ispovijedala dvadesetak godina. Nakon što se ispovijedila, primila bolesničko pomazanje i pričest, svjedočila mi je kako je presretna.

Nadalje, bolesnicima nastojim posvijestiti da znaju osmisliti svoju patnju. Govorim im da sve svoje križeve, patnje, boli predaju Mariji u ruke, da ih sjedine s Isusovim križem, Isusovim patnjama i bolima po Mariji. Isus je objavio i sestri Faustini Kowalskoj da treba naše patnje za spas duša. Po našim molitvama i patnjama koje Mu predamo, On može spašavati druge duše, a te patnje možemo prikazati kao zadovoljstina i za svoje grijeha, jer svi smo grješni.

Sveti papa Ivan Pavao II., nakon pokušaja atentata na njega, ranjen, iz bolnice uputio je ove riječi u svibnju 1981.: „Sjedinjen s Kristom, Svećenikom i Žrtvom, prikazujem svoje patnje za Crkvu i za svijet. Tebi, Marijo, ponavljam: *‘Totus Tuus ego sum.’* (...) Trpljenje, prihvaćeno u sjedinjenju s Kristom patnikom, ima neusporedivudjelotvornost za ostvarenje Božjeg nauma spasenja. Ponovit ću sada sa sv. Pavlom: *‘Radujem se sada dok trpim za vas i u svom tijelu dopunjam što nedostaje mukama Kristovim za Tijelo njegovo, za Crkvu.’* Pozivam sve bolesnike da se sjedine sa mnom u prikazivanju Kristu svojih muka za dobro Crkve i čovječanstva. Neka nam Presveta Marija bude pomoć i utjeha.“

Bolesnicima donosim i listić na kojem je čin potpunog predanja Mariji, listić na kojem je molitva

bolesnika nebeskoj Majci i blagoslovljenu čudotvornu medaljicu. Uz ovo, darujem im i knjižice „Poziv Neba na molitvu krunice“ i „Moje Srce je puno ljubavi i milosrđa“. Uz navedene, župljanima dijelimo još dvije knjižice: „Kako se osloboditi straha od Sotone?“ i „Tko je svećenik?“

Bolesnicima koji čekaju operaciju savjetujem da zajedno s Marijom mole Duha Svetoga da On vodi i ruke i srce i um kirurga i cijeloga tima prilikom operacije.

Također bih htio pohvaliti djelatnike bolnice. Suradnja s njima je jako dobra. Ima medicinskog osoblja koji i čitaju Božju Riječ na misama. Prije godinu dana u našu bolnicu na specijalizaciju iz psihijatrije došao je i jedan svećenik iz riječke nadbiskupije, vlč. Đuliano Trdić.

Vaši župljani, ali i ljudi koji dolaze sa strane, s oduševljenjem govore o molitvenom programu u Vašoj crkvi. Znajući da sam iz Međugorja, neki su mi s ponosom prišli i rekli: „I mi ovdje imamo Međugorje.“ Vole Vas, podržavaju, što čini mi se i nije tako teško s obzirom koliko im se dajete. Recite nam nešto više o molitvenom programu u župnoj crkvi?

Moram iskreno reći da sam molitveni program u našoj crkvi uredio po uzoru na molitveni program u Međugorju. Prije večernje svete mise, mole se svaki dan dvije krunice – radosna i žalosna otajstva (četvrtkom radosna i otajstva svjetla). Zatim slijedi sveta misa u 18.30 h. Nastojim da pričest bude pod obje prilike. „Tko blaguje Tijelo moje i pije Krv moju, ima život vječni“, govori nam Isus u Evanđelju. Na kraju svete mise, kao što sam već rekao, obnavljamo posvetu – potpuno predanje Bezgrješnom Srcu Marijinu i molimo molitvu svetom Mihaelu Arkandelu pape Leona XIII. koja se prije obavezno molila na kraju svake svete mise. Nakon mise, svakoga dana slijedi klanjanje Isusu u Presvetom oltarskom sakramentu.

NE BOJTE SE VRATITI ISUSU! KAKVA GOD DA VAM JE BILA PROŠLOST, NEMA TAKO VELIKOG GRIJEHA KOJI ISUS NE BI MOGAO OPROSTITI U SAKRAMENTU ISPOVIJEDI UZ NAŠE ISKRENO KAJANJE. NJEGOVO MILOSRDJE JE BESKRAJNO I ON SVAKU DUŠU ČEKA RAŠIRENIH LJUBAVLJU, A NA POSEBAN NAČIN ČEKA NAS ŽIV, STVARNO PRISUTAN U EUHARISTIJU.

Izmolimo najprije krunicu Božjemu milosrđu pred Presvetim, zatim slijedi klanjanje u tišini i završavamo pred Presvetim sa slavnim otajstvima krunice. Iz Fatime i Međugorja došao nam je snažan poziv nebeske Majke da molimo njezinu krunicu svakoga dana, a sveti papa Ivan Pavao II. je rekao: „Krunica je moja najdraža molitva.“ Kroz Marijine mjesece svi-banj i listopad, nastojimo izmoliti sve četiri krunice – prije mise radosna i otajstva svjetla, a poslije mise, nakon klanjanja u tišini, pred Presvetim molimo žalosna i slavna otajstva krunice. Tu je jedno malo stado – kako Isus kaže u Evanđelju: *Ne boj se stado malo* – koje ostaje stalno vjerno i nije se još dogodilo da ne bi nikoga bilo na tom molitvenom programu. I ovdje su mi moji župljani pravi Božji dar.

Ne mogu ne spomenuti i inicijativu „40 dana za život“ čiji članovi svake godine u proljeće i jesen mole za nerođene pred našom bolnicom.

Kroz cijeli svibanj i listopad, u crkvu nam dolazi i kip Gospe Fatimske, za mene poseban, pred kojim smo se kao župa posvetili Bezgrješnom Srcu Marijinu 2014. godine. Naša predraga časna sestra Rozina, koja služi dugi niz godina u našoj crkvi, kiti taj

kip Gospe Fatimske cvijećem kao i cijelu crkvu. Mnogi vole doći moliti pred njim i rukom pomilovati svoju nebesku Majku.

Zbog čega je taj kip Gospe Fatimske za Vas tako poseban?

Kupljen je u Fatimi blizu mjesta ukazanja, u svibnju 1998. godine. U Fatimi je i blagoslovljen na oltaru ispred Kapelice ukazanja, u nazočnosti hodočasnika, na kraju procesije sa svijećama – blagoslovljen je od svećenika koji je vodio večernji molitveni program. Nakon blagoslova, kip je bio jednu cijelu noć u Kapelici ukazanja. To su za mene sve velike milosti na kojima Majci zahvaljujem. Isuse, Ti nagradi u Nebu jednu dobru ženu koja mi je donirala taj kip, jer ja sa sobom tada nisam imao toliko novaca. Bilo je to moje prvo hodočašće u Fatimu s ciljem da bude kao jedna

kruna moje pripreme na svećeničko ređenje u lipnju te godine, a hodočastio sam u Fatimu i s ciljem da si kupim kip Gospe Fatimske koji bi me na dan moje Mlade mise u procesiji vodio od moje roditeljske kuće do župne crkve, do oltara. To se i dogodilo u mojoj rodnoj župi svetih arkanđela Mihaela, Gabriela i Rafaela u Miholcu, 5. srpnja 1998. godine.

Vaše propovijedi su uvijek u istini, ali i obojene beskrajnim Božjim milosrdem. Primijetila sam kako ljude jako inspirirate na sakrament ispovijedi, pa Vas neki traže za ispovijed i nakon svete mise, iako prigodu imaju u prije mise?

Govoriti o Isusovom milosrdju je jedna od mojih najdražih tema. Sam Isus je rekao svetoj Faustini Kowalskoj: *Uvijek kada Me poželiš obradovati, govori svijetu o mom velikom i neiz-*

mjernom milosrdju. I slika Milosrdnoga Isusa u našoj crkvi, pred kojom se vjernici rado zaustavljaju i mole, neprestano govori o Božjem beskrajnom milosrdju. Prije svega ja sam živim od Isusova milosrđa. Ne znam kako bih živio da mi nema sakramenta Ispovijedi u kojem Isus na mene neumorno izljevava svoje milosrđe i ohrabruje me. Ali ljudima treba otvoreno reći i istinu da grijeh ubija dušu, grijeh nas odvaja od Boga, grijeh vodi u propast. Teški grijeh tjera Isusa iz naše duše. Zato s grijehom nema kompromisa i treba ga se odreći čitavim bićem. Treba imati čvrstu odluku ne grijешiti. Isus poučava svakoga od nas: „Želiš li se spasiti? Želiš li doći u Raj? Onda vrši DESET ZAPOVIJEDI BOŽJIH.“ Sveti papa Ivan Pavao II. darovao nam je Katekizam Katoličke Crkve u kojem je sva i sigurna istina i u kojem je temeljito obrađeno Deset zapovijedi Božjih. Kroz cijeli život ovdje na zemlji boriti nam se s tri neprijatelja našega spasenja, a to su: Sotona, svijet i tijelo (požuda tijela, požuda očiju i oholost života). Ako je Sotona Isusa kušao, i nas će. Kada napast dođe, tko joj se može oduprijeti? Slab čovjek? Ako se Milost ne zauzme za nas, svi ćemo u grijehu propasti. Zato kad navale kušnje, budimo ustrajni u molitvi. Ne možemo se sami oduprijeti. Naša čvrsta odluka ne grijешiti i ustrajna svakodnevna molitva moraju ići zajedno. Gospa u Međugorju nas neumorno poziva na molitvu. Blaženi kardinal Alojzije Stepinac rekao je onu poznatu rečenicu na blagdan Kraljice sv. Krunice: „Molitva je krvava nužda našega života. Bez nje smo propali, po njoj smo sigurno spašeni. Dao Bog da to samo ne spoznamo prekasno.“

Sveci nam iz vlastitog iskustva posvjeshćuju koliko je čovjek krhak i slab. U ovom trenutku prisjećam se svetog Pavla apostola. U Drugoj poslanici Korinćanima piše kako je tripit molio Isusa da ga oslobodi nekog trna u tijelu. A Isus mu odgovara: „Dosta ti je moja milost jer snaga se u slabosti usavršuje.“ To je bila Pavlova muka, Pavlova mana koje se htio riješiti, a nije mogao. To ga je često zaustavljalo, usporavalo i tako je vidio da je slab, da ne može bez Isusa. Zato je bio posve oslonjen na Isusa. I svaki čovjek ima sličnu poteškoću kako bi ostao malen i oslonjen na Isusa. To je škola poniznosti. U tom trenutku samo treba moliti za snagu da se može i ta poteškoća

nositi i ugraditi u rast, u napredak, u svetost, u izgradnju. Sveti Ljudevit Marija Grignon de Montfort piše: „Bijedna djeco Marijina! Vaša je slabooća skrajna, vaša je nepostojanost velika, vaše je dno sasvim pokvareno.“ Sveta Terezija Avilska jednom je rekla da osjeća kako nema grijeha na svijetu za koji ona ne bi mogla biti sposobna da je ne čuva Božja milost. Eto, to je čovjek sam po sebi. Bijeda je isključivo naše vlasništvo, poručuje nam Milosrdni Isus preko svete Faustine. Zato nam Isus govori u Evanđelju: „Bez mene ne možete učiniti ništa.“

A onda tom slabom i grješnom čovjeku, ako je možda u svojoj slabosti pao u neki grijeh, Isus upućuje ovu ohrabrujuću poruku preko svete Faustine Kowalske: *Ja sam Tripit Svet i ogavan mi je i najmanji grijeh. Ne mogu ljubiti dušu u kojoj plamti grijeh, ali kad se POKAJE, nema granica mojoj velikodušnosti. Moje milosrđe grli i opravdava. Svojim milosrdjem pratim grješnike na svim njihovim putovima i moje Srce se raduje kad se obrate k meni. Zaboravljam gorčinu kojom su napajali moje Srce i radujem se njihovu povratku. (...) Potakni duše na veliko pouzdanje u moje neshvatljivo milosrđe. Neka se ne boji približiti k meni duša slaba, grješna, makar imala više grijeha nego što je pjeska na zemlji. Sve ću ih utopiti u bezdanu svoga milosrđa. (...) I znaj da te u Ispovijedi ja sam čekam u ispovjedaonici; svećenikom se služim samo kao zaklonom, a ja sam djelujem u duši. To je susret bijedne duše i Boga bogata milosrdjem.“*

Snažno mi je jedno svjedočanstvo rimskog egzorciste p. Gabriela Amortha. On svjedoči: „Kada je jedan grijeh oprostjen (u sakramentu ispovijedi), onda je uništen. Nikad ga se nitko ne će sjetiti. I dodajem također, nekada, vrlo rijetko nasreću, davao se tijekom egzorcizma zabavlja pa izgovara grijehe nekoga od prisutnih. Ali nikada ne može otkriti grijeh koji je ispovjeden. Nikada! Jer jedan ispovjedeni grijeh uništen je za svu vječnost. (...) Nikad ga ponovo ne ispovjedaj, nikada, zato jer je uništen po Krvi Kristovoj.“ Tu vidimo veličinu, ljepotu i snagu sakramenta ispovijedi.

A upravo Međugorje je postalo jedna velika ispovjedaonica svijeta gdje nam Majka govori kako nema te osobe koja nema potrebu jednom mjesečno se ispovjediti.

Gospa u svojim porukama poziva na molitvu za pastire. Osjećate li kao jedan od njih da smo kao vjernici ponekad previše kritični prema vama?

Mogu vam reći iz vlastitog iskustva kako sam meta Sotone. Posebno kada sebe i druge posvećujete Bezgrješnom Srcu Marijinu, Zli to ne podnosi. Zli je uporan i želi istrgnuti ljude iz Isusova i Majčina Srca. Zato je nama svećenicima i te kako potrebna molitva vas vjernika jer po molitvi vi nas štitite. Po molitvi molitelja Bog intervenira. I Gospa u Međugorju govori: „Ne zaboravite moliti za svoje pastire. Oni imaju ruke blagoslovljene od moga Sina.“

Dok slušam svjedočanstvo vidjelice Mirjane iz Međugorja kada govori o nama svećenicima, moram priznati da su mi te njezine riječi pravi melem za dušu. Tu se osjeti Gospina škola ljubavi.

Nebeska Majka vidi u nama svećenicima svoga Isusa. Isus dolazi posredstvom svećenika.

Sveti papa Ivan Pavao II. je rekao: „U svakom pojedinom svećeniku dolazi zapravo sam Krist. Ako je sveti Ciprijan rekao da je kršćanin 'drugi Krist' – Christianus alter Christus – s većim se pravom može reći: Sacerdos alter Christus – svećenik drugi Krist.“

A sveta Majka Terezija iz Kalkute je govorila: „Kako je divan dar od Boga svećenik, ali kako divnu i veliku odgovornost ima: nositi, davati Isusa.“

Organizirate hodočašće u Međugorje inspirirano Papinom dozvolom?

Da. S radošću sam dočekao ovu nedavnu odluku pape Franje da možemo sada i mi svećenici organizirati hodočašće u Međugorje. Organiziramo jedan autobus iz naše župe za godišnjicu ukazanja. Gospa je već učinila jedno čudo preko Vas, draga Jelena. Zahvaljujući Gospi i Vama, prije dva dana saznali smo da smo dobili smještaj u Bijakovićima blizu Podbrda. Naći takav smještaj mjesec dana prije godišnjice ukazanja, uistinu je pravo čudo. Želimo poći u Međugorje s radošću zahvaliti Majci, Kraljici Mira za njezin dolazak među nas i za sve milosti koje izljevava neprestano na sve nas. Zahvaljivati Bogu i Majci za sve što čine je važnije i veće od onoga kada samo tražimo

Isus je jedini Spasitelj. Stavimo Ga na prvo mjesto u svom životu. A zatim budimo ljubav kao i Isus. Ljubimo i praštajmo kao i Isus. Isus nam je objavio da imamo jednoga Oca na Nebu i da smo svi braća. Svaka se ljudska osoba mora uistinu osjetiti kod nas kao kod pravog brata. Majka nas poziva da se posvetimo njezinu Bezgrješnom Srcu kako bi nas mogla sjediniti s Isusom i učiniti da Mu budemo što sličniji. Želi nas u svom Srcu oblikovati za savršenu ljubav prema Bogu i bližnjemu, a iz ljubavi izvire radost i mir.

ono što nam je potrebno. Zahvaljujmo Gospodinu jer je dobar, jer je vječna ljubav Njegova! Radujmo se svim milostima koje nam Bog daruje.

I za kraj, koju biste poruku uputili svima nama?

Ne bojte se vratiti Isusu! Kakva god da vam je bila prošlost, nema tako velikog grijeha kojega Isus ne bi mogao oprostiti u sakramentu ispovijedi uz naše iskreno kajanje. Njegovo milosrđe je beskrajno i On svaku dušu čeka raširenih ruku i s velikom ljubavlju, a na poseban način čeka nas živ, stvarno prisutan u euharistiji. Isus je jedini Spasitelj. Stavimo Ga na prvo mjesto u svom životu. A zatim budimo ljubav kao i Isus. Ljubimo i praštajmo kao i Isus. Isus nam je objavio da imamo jednoga Oca na Nebu i da smo svi braća. Svaka se ljudska osoba mora uistinu osjetiti kod nas kao kod pravog brata. Majka nas poziva da se posvetimo njezinu Bezgrješnom Srcu kako bi nas mogla sjediniti s Isusom i učiniti da Mu budemo što sličniji. Želi nas u svom Srcu oblikovati za savršenu ljubav prema Bogu i bližnjemu, a iz ljubavi izvire radost i mir.

Završit ću riječima koje je izrekao sveti papa Ivan Pavao II. na Trgu sv. Petra u Rimu, u svibnju 2000. godine, nakon povratka iz Fatime: **„Dopustimo da nas Marija vodi. Njezino Bezgrješno Srce neka bude naše utočište i put koji nas vodi Kristu.“**

Ovih dana upravo je u pripremi slika našeg blaženog Kardinala koju želimo postaviti u našoj crkvi njemu u čast kao utemeljitelju župe, sa željom da bude stalno uz nas i zagovara nas. I to želimo učiniti na svečani način. Kroz cijeli ovaj Marijin mjesec svibanj čitamo na misama propovijedi koje je blaženi Kardinal napisao prema litaniama lauretanskim.

ZA PREOBRAZBU SRCA POTREBNA JE SNAGA IZ PRIHVAĆANJA KRIŽA

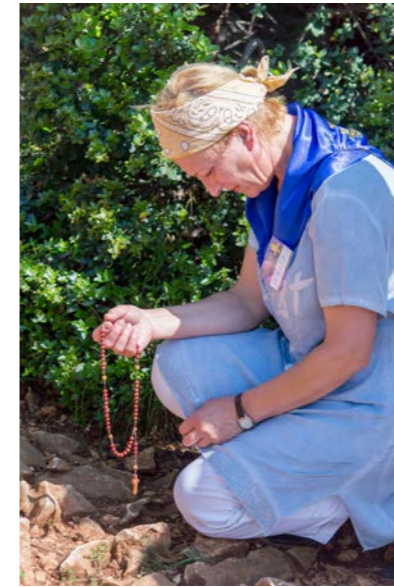

Od 10. do 12. lipnja u Međugorju se održala 2. duhovna obnova za osobe koje imaju problema s ovisnosti. Na ovim danima trijeznosti sudjelovalo je više od šezdeset bivših ovisnika iz Poljske, Engleske, Irske, Hrvatske i BiH.

PROGRAM JE ZAPOČEO KLANJANJEM, A ONDA JE KATEHEZU ODRŽAO FRA MARINKO ŠAKOTA MEĐUGORSKI ŽUPNIK, KOORDINATOR DUHOVNE OBNOVE.

Fra Marinko je naglasio važnost potrage za mirom koji daje Isus, rekavši kako „možemo tražiti mir na drugim mjestima i na različitim mjestima, ali Gospa nas poziva da idemo putem pravoga mira.“

Gospa kaže: „Ja vam želim pokazati put do pravoga mira, a to je mir u Bogu“. Zato mi dolazimo Isusu, zato se klanjamo Njemu, da Ga upoznamo, da učimo od Njega, da se otvaramo Njemu, Njegovoj ljubavi, kako bi Njegova ljubav pronašla put do našeg srca, rekao je fra Marinko, podsjetivši u katehezi i na sv. Pavla koji također moli Gospodina za pomoć u problemima. Gospodin Pavlu daje životnu lekciju kako je ljudska snaga ograničena i Pavao se osvjedočuje u Gospodnju snagu i prihvaćanje križa. To iskustvo mu je pomoglo u preobrazbi, da se približi Bogu i osjeti njegovu milost i ljubav. Ovdje u Međugorju mnogi su doživjeli preobrazbu svoga srca. Iz zajednice Cenacolo mnogi o tome svjedoče, a kad čovjek doživi iskustvo Isusa, onda kaže: „Hvala ti, Gospodine, za sve što je bilo u mom

Svjedočanstva sudionika

Dario Vasilj, suorganizator Dana trijeznosti:

Ovo je druga duhovna obnova za bivše ovisnike. Zadovoljni smo programom i odazivom. Imamo svjedočanstva, govorio nam je i nadbiskup Henryk Hoser, što je oduševilo sve sudionike, imamo posjet Majčinu selu, a i sutra su također svjedočanstva. Uglavnom su to bivši ovisnici o alkoholu i reakcije na duhovnu obnovu su pozitivne. Borba s ovisnošću cjeloživotna je borba, a ova duhovna obnova u Međugorju je kamen temeljac na putu tog oporavka, kazao nam je Vasilj.

Aidan Cryan iz Dublina:

Duhovnom obnovom zadovoljni su i svi sudionici, bivši ovisnici koji su ovih dana u Međugorju. „Ovo mi je sedmi put da sam u Međugorju. Bivši sam alkoholičar i ovisnik o drogama, koji je to konzumirao više od dvadeset godina. U Međugorju sam shvatio da trebam Boga kao vodiča u svom životu. Tada sam se ispovjedio nakon dugo vremena i zamolio Boga da mi bude vodič u životu. Od tada mi je život puno bolji, ali uz Božju pomoć, svaki put kada padnem, dignem se na noge. Za mene Međugorje znači da me Bog voli i da za mene želi sve najbolje. Međugorje je veliki blagoslov. Puno sam momaka upoznao u programu anonimnih alkoholičara, a i sa mnom ovdje je 15 momaka iz tog programa koji mi puno pomažu u životu. Na ovoj duhovnoj obnovi shvatio sam da svoj mir mogu naći jedino u Isusu, rekao je sudionik ove duhovne obnove Aidan Cryan iz Dublina.

Goran Nuić, Ljubuški:

U Međugorju sam susreo Darija jer sam imao problema s alkoholom. Nakon majčine smrti i svakodnevnih problema bježao sam od stvarnosti i utjehu sam pronalazio u piću. Hvala Bogu i Majci Božjoj pa sam tu završio i vidio da je život puno više od toga. Priznao sam problem sebi i svojoj obitelji i kao što je fra Marinko Šakota rekao, ovdje tražim mir koji Gospa daje, a ne onaj koji dolazi od ovog svijeta. Prezadovoljan sam ovom duhovnom obnovom. Program je super, drago mi je da je ovoliko broj sudionika, ali se nadam kako će se pridružiti još sudionika iz Hercegovine jer sigurno ima još ljudi kojima je potrebna pomoć – rekao nam je Goran Nuić. Ovi Dani trijeznosti u Međugorju se održavaju drugi put i trajat će još sutra.

Michael Daniel, Górká Klasztorna, Poljska:

Prije pet godina sam prvi put bio u Međugorju. Tada me naša Majka dodirнула i od tada ovdje na liječenje dovodim alkoholičare iz Poljske. Ovo je drugi međunarodni susret trijeznosti. Želimo da alkoholičari u još većem broju dolaze na ovaj seminar. Župniku fra Marinku, koji je i dao temu za ovaj seminar kako ostati na putu trijeznosti, veoma smo zahvalni jer je s nama bio cijelo vrijeme, i na Podbrđu i na Križevcu... Nadam se da ćemo i dogodne imati seminar na temu trijeznosti. Naša želja je da u cijeloj Europi u rujnu bude godina trijeznosti, kao što je u Poljskoj već četrdeset godina. Nadamo se da će nas idućih godina biti više i da bi cijelu Poljsku i cijelu Europu ujedinili u trijeznosti. Ja sam bio alkoholičar, a sada već trideset godina ne pijem. Lijepo nam je u Međugorju, hvala svima koji su nas ugostili. Hvala i vama što ste uz nas uz reportaže i fotografije.

životu.“ Kad sam slab, onda sam jak. Snaga je u prihvaćanju križa. Kad umijem prihvatiti sebe takvog kakav jesam, mir se vraća u moje srce. „Što je problem naš često? Što mi ne prihvaćamo sebe!“, rekao je fra Marinko naglašavajući kako je važno shvatiti da smo ljubljena djeca Božja, i „da je naša zadaća truditi se oko vjere, a Božja su zadaća naši grijesi.“

Zaželio je da ovogodišnji Dani trijeznosti u Međugorju svima budu plodni u molitvi i žrtvi. Sudionicima ovih Dana trijeznosti katehezu je održao i apostolski vizitator s posebnom ulogom za župu Međugorje nadbiskup Henryk Hoser, a uz to su sudjelovali u večernjem molitvenom programu u crkvi sv. Jakova, molitvi krunicu na Brdu ukazanja, klanjanju, molitvi križnog puta na Križevcu...

10. JUBILARNO HODOČAŠĆE OBITELJI KRALJICI MIRA U MEĐUGORJE

U organizaciji katoličke udruge „Kup Karmel“ iz Zagreba u Međugorju je od 28. do 30. 6. 2019. održano 10. jubilarno Hodočašće obitelji Kraljici Mira u Međugorje. Više od 650 hodočasnika, obitelji s više djece, pretežno iz Hrvatske i tri autobusa iz Slovenije, stigli su u Međugorje u petak u popodnevnom satima. Hodočašće su započeli večernjim molitvenim programom u crkvi sv. Jakova. Oni „hrabri“ iza večere išli su na Križevac moliti križni put koji je završio u dva sata poslije ponoći.

Subotnje jutro od 9.00 do 12.00 sati bilo je rezervirano za poticajna svjedočanstva i pjesmu. Program je otvorio Robert Rukavina, glavni organizator Hodočašća, s kratkom molitvom. Zatim su svoja svjedočanstva o vlastitoj slabosti, granicama i čudesnim Božjim nadahnućima, ozdravljenjima i poslanjima iznijela dvojica momaka iz Cenacola, gospodin Mirko Hrkač iz Zagreba (osnivač Zaklade Čujem, vjerujem, vidim), Paula Tomić i zajednica Vjera i svjetlo iz Međugorja, bračni par iz Slovenije i gospodin Zlatko Krznarić iz Čakovca.

Poslijepodnevnu katehezu u 16.00 sati imao je mons. Henryk Hoser. Toplim riječima ohrabrio je obitelji u njihovu poslanju biti „crkva u malom“ –škola života, ljubavi i žrtve. Dan je završio večernjim molitvenim programom.

U nedjelju u 8.00 sati u dvorani Ivana Pavla II. fra Marinko Šakota, župnik župe Međugorje, predslavio je zajedničku misu za sve sudionike Hodočašća obitelji. U svojoj je propovijedi i blagoslovnim molitvama posebno ohrabrio bračne parove da se nauče uvijek gledati u Isusa i s Njim živjeti one male stvari – poput riječi „HVALA“ – koje zapravo život znače.

Molitva krunice na Podbrdu bila je zadnja točka ovogodišnjeg Hodočašća obitelji. A slijedeće Hodočašće obitelji Kraljici Mira u Međugorje najavljeno je za 19. – 21. 6. 2020. godine.

Svoje dojmove s Hodočašća obitelji

Robert Rukavina sazeo je ovako: „Teško je pribrati misli i pisati o nečemu što je jako teško, i zapravo nemoguće opisati, jer ove dane duhovne obnove obitelji treba doživjeti... Ostaje mi neshvatljivo kako to da preko cijele godine ugađas djeci i pokušavaš ih razveseliti s ovim, i onim, i to veselje traje doslovno 5 minuta ako i toliko, a onda im ponudiš dva dana molitve, i vrućine, penjanja na Križevac i Podbrdo, dva dana obitelji na okupu, a oni sretni i prezadovoljni i prepuni dojmova tijekom cijele godine, i nastavljaju dolaziti iz godine u godinu. Kako kaže ona pjesma „Mora da je nešto u tom M(oru)međugorju!“ Jest, i mi to znamo, tu je Gospa, tu je otvoreno nebo kroz koje dolazi milost na milost svim onima koji otvore svoja srca i zavape Bogu za pomoć. Ovo hodočašće nije ništa drugo doli vapaj Bogu roditelja i djece i molba za pomoć u svakodnevnom životu. Međugorje vraća nadu, Gospa tješi i pomaže shvatiti da nas taru nevolje, ali da je Isus s nama i da nismo sami. Ima li išta ljepše od onog osjećaja dok smo još bili djeca, kad smo se zavalili u roditeljsko krilo i bili bez briga... – to je Međugorje... Zahvaljujem

Međugorje vraća nadu, Gospa tješi i pomaže shvatiti da nas taru nevolje, ali da je Isus s nama i da nismo sami.

Bogu na svim onim ljudima koji su na nesebičan način pomogli organizaciju Hodočašća: voditeljima autobusa, vlasnicima autobusa koji su nas prevezli, vlasnicima pansiona koji su nas primili, djelatnicima u Župi koji su se zaista trudili osigurati nam sve potrebno, fra Marinku na podršci, mons. Hoseru na susretljivosti, časnim sestrama u Karmelu u Brezovici koje su molile za sve sudionike i svim onim znanim i neznanim koji su svojom molitvom i žrtvom nosili ovo Hodočašće. Posebna zahvala ide svim onima koji su novčanim donacijama pomogli da cijena za sve sudionike Hodočašća bude sto niža. Nećaci pokojnog velečasnog Franje Glasa umjesto cvijeća i svijeća na pogrebu donirali su sav novac za potrebe Hodočašća obitelji. Samo zajednička žrtva, samo zajednička želja za napraviti nešto dobro drugima, ulog je za milosti koje ne izostaju nikada.“ Kraljice Mira, moli za nas!

30. MLADIFEST MEĐUNARODNI MOLITVENI FESTIVAL MLADIH

Idi za mnom! (Mk 10, 21)

NAPOMENE

- Ponijeti sa sobom mali radio s FM frekvencijom i slušalice, Bibliju, suncobran.
- Skupine koje će sudjelovati na Mladifestu neka ne planiraju druge programe.
- Za vrijeme trajanja susreta mladih (osim u nedjelju) ne će biti sv. misa za hodočasnike tijekom prijedpodneva. Svi će hodočasnici dolaziti na sv. misu navečer, zajedno s mladima.
- Za cijelo vrijeme Mladifesta osiguran je simultani prijevod na Hrvatski, English, Italiano, Deutsch, Français, Español, Portugues, Polski, Slovensky SK, Slovenski SLO, Magyar, Română, Ruski, Česky, Korean, Arabic, Chinese Mandarine, Chinese Cantonese.

ČETVRTAK, 1. 8. 2019. • 18.00 Molitva krunice • 19.00 SVEČANO OTVARANJE MLADIFESTA Euharistija • 21.00 – 22.00 Klanjanje pred Presvetim

PETAK, 2. 8. 2019. • 06.00 – 06.40 Krunica na Podbrdu kod Gospina kipa • 09.00 Molitva Kateheza Svjedočanstva • 12.00 Anđeo Gospodnji PREDAH • 16.00 Svjedočanstva • 18.00 Krunica • 19.00 Euharistija • 20.30 – 21.30 Meditacija sa svijećama i molitva pred križem

SUBOTA, 3. 8. 2019. • 09.00 Molitva Kateheza Svjedočanstva • 12.00 Anđeo Gospodnji • PREDAH • 16.00 Svjedočanstva • 18.00 Krunica • 19.00 Euharistija • 20.30 – 21.30 Procesija s Gospinim kipom i klanjanje pred Presvetim

NEDJELJA, 4. 8. 2019. • Prije podne – mise po jezičnim skupinama • 16.00 Svjedočanstva • 18.00 Krunica • 19.00 Euharistija • 21.15 Predstava zajednice Cenacolo

PONEDJELJAK, 5. 8. 2019. • 09.00 Molitva Kateheza Svjedočanstva • 12.00 Anđeo Gospodnji • PREDAH • 16.00 Svjedočanstva • 18.00 Krunica • 19.00 Euharistija • 20.30 – 21.30 Klanjanje pred Presvetim • 21.30 – 22.00 POSLANJE Oproštaj uz pjesmu

UTORAK, 6. 8. 2019. • Uspon privatno 05.00 Sv. misa na Križevcu

TISUĆE VJERNIKA NA MISI I PROCESIJI NA BLAGDAN TIJELOVA U MEĐUGORJU

Na svetkovinu Presvetoga Tijela i Krvi Kristove – Tijelova, 20. lipnja, svečanu večernju svetu misu u 19 sati u Međugorju predslavio je apostolski vizitator za župu Međugorje nadbiskup Henryk Hoser, uz koncelebraciju 34 svećenika.

Na početku misnog slavlja mons. Hoser rekao je kako po završetku uskrsnog vremena slavimo velika otajstva vjere kroz tri svetkovine. „To su svetkovina Presvetog Trojstva, koju smo slavili prošle nedjelje; svetkovina Presvetog Tijela i Krvi Kristove koju slavimo danas; i svetkovina Presvetog Srca Isusova koju ćemo slaviti sljedećeg petka. Tako nas Crkva podsjeća na ono najvažnije u življenju naše vjere u našem svakodnevnom vjerničkom hodu. Tijelovo je svetkovina u kojoj slavimo Presveto Tijelo i Krv Kristovu. Ona potvrđuje i časti stvarnu nazočnost Isusa Krista u kruhu i vinu koji su posvećeni u misi, a slavi se prvi četvrtak poslije Presvetog Trojstva, točnije šezdeset dana poslije Uskrsa i tako upućuje na Veliki četvrtak, kazao je mons. Hoser dodajući kako se Tijelovo počelo slaviti u 13. stoljeću.

„Podizanje hostije u misi već je ukazivalo na želju za kontemplacijom Presvetog oltarskog sakramenta odnosno hostije za vrijeme mise. Gesta podizanja u trenutku pretvorbe zabilježena je prvi put u Parizu oko 1200. godine. Klanjanje Isusu u Presvetom oltarskom sakramentu nastavak je tradicije koja nas približava Gospodinu, ne samo u privatnom osobnom životu, nego još i više u javnom i društvenom životu, odatle procesija s Presvetim kroz naše ulice i pored naših kuća, rekao je nadbiskup Hoser.

Poslije svete mise uslijedila je procesija s Presvetim ulicama Međugorja u kojoj su sudjelovali župljani, svećenici, redovnici, te brojni hodočasnici. Procesija je nakon liturgijskih procesijskih molitava, biblijskih tekstova i pjesama završila blagoslovom sudionika Presvetim oltarskim sakramentom.

MOLITVA ZA MIR JE GOSPINA ŽELJA I MI JE OSTVARUJEMO

Na uočnicu godišnjice ukazanja Kraljice Mira u Međugorju – na blagdan svetog Ivana Krstitelja (24. lipnja) održana je tradicionalna Hodnja mira od samostana sv. Ante na Humcu kod Ljubuškog do crkve sv. Jakova u Međugorju. Hodnja je započela molitvom i blagoslovom hodočasnika na vanjskom oltaru svetišta sv. Ante oko 6 sati i 15 minuta. Hodočasnike je ispratio prigodnim riječima humački gvardijan fra Dario Dodig.

„Ove dvije riječi sve nam govore. Najprije hodočašće – hodom častim Gospodina. To je plemenita inicijativa prožeta Duhom Božjim da svojim životom častimo Gospodina kao što je to činila i Blažena Djevica Marija i mnogi sveci kroz povijest Crkve, ljudi koji su odgovorili na Božji poziv i mir. Onaj mir koji je Isus nakon uskrsnuća ostavio svojim učenicima. Kako se i Gospa predstavila u Međugorju da je Kraljica Mira, da imamo taj Božji mir u srcu, a onda ćemo ga moći i širiti dalje. To je ono što nam Gospa želi donijeti i unijeti u naša srca“, rekao je fra Dario Dodig.

Fra Marinko Šakota, međugorski župnik rekao je kako je velika radost biti u Hodnji mira s tolikim mnoštvom radosnih hodočasnika iz cijeloga svijeta.

„Čini mi se da je ove godine ipak više ljudi nego prijašnjih godina. Lijepo je bilo. Oblak nas je pratio i pokrivaio, kao Izraelce kada su išli prema Obećanoj zemlji, tako je i nas štitio od jakog sunca, a mnoštvo naših župljana pripremljeno je osvježena u vodi i sokovima. Nemam riječi! Divno i gotovo“, rekao je fra Marinko naglasivši kako su bili nazočni hodočasnici iz cijeloga svijeta.

„Molitva za mir je Gospina želja i mi je ostvarujemo. Molitva djeluje, molitva je nešto Božje i otvara put Bogu. Postoje negativna strujanja, želje i djelovanja u svijetu, a molitva

PLEMENITA INICIJATIVA PROŽETA DUHOM BOŽJIM DA SVOJIM ŽIVOTOM ČASTIMO GOSPODINA KAO ŠTO JE TO ČINILA I BLAŽENA DJEVICA MARIJA I MNOGI SVECI KROZ POVIJEST CRKVE, LJUDI KOJI SU ODGOVORILI NA BOŽJI POZIV I MIR.

je nešto Božje, nešto što Gospodinu dopušta da bude među nama, a kada je Bog među nama, onda je tu mir, a to je najveća potreba današnjeg vremena i ovo je nešto veliko i potrebno cijelome svijetu“, rekao je fra Marinko.

Hodnja je završila blagoslovom s Presvetim koji je predvodio fra Zvonimir Pavičić, a o Hodnji mira govorio je i Hubert Liebherr. Ovaj njemački hodočasnik je, zgrožen nemirima na ovim prostorima, zajedno s još nekoliko prijatelja Međugorja iz

inozemstva, 1992. godine i pokrenuo ovu Hodnju, vjerujući Gospinim riječima da se krunicom i ratovi mogu zaustaviti.

„Danas sam samo duboko zahvalan. Ja već dvije godine, nažalost, ne mogu hodati u Hodnji mira, ali me tako duboko dira što je župa to preuzela i nastavila, ali me posebno duboko dira taj mir, molitva za mir i da smo ujedinjeni u molitvi za mir“, rekao je Liebherr.

Uočnica godišnjice ukazanja

MEĐUGORJE JE OSTALO I DONOSI DOBAR PLOD

Na uočnicu godišnjice ukazanja Kraljice Mira u Međugorju – na blagdan svetog Ivana Krstitelja (24. lipnja) središnju večernju svetu misu, pred više tisuća vjernika, predslavio je fra Ljubo Kurtović uz koncelebraciju 196 svećenika.

„Iako sutra slavimo obljetnicu Gospinih ukazanja, upravo na današnji dan u popodnevnim satima prije 38 godina, kako svjedoče vidioći, ustrajno i nepokolebljivo, kroz sve ove godine ukazala se Gospa s djetetom Isusom u naručju na Podbrdu. I taj prvi dan ukazanja kada Gospa ništa nije govorila djeci, znakovit je. Dan svetog Ivana, a znamo da je sveti Ivan preteča, onaj koji je pripremio put Gospodinu, onaj koji je pokazao na Isusa kao Jaganjca Božjeg, koji oduzima grijeh, terete, tjeskobe i krivnje naše. I Gospa je ovdje, kroz sve ove godine, poput Ivana Krstitelja, kroz tolike godine pokazala putove milosti, pripremila put do Isusa i dovela do Isusa. U tom prvom danu ukazanja je i bit, i smisao, i sadržaj Međugorja svih ovih godina i Gospine prisutnosti. Ništa važnije, ništa dragocjenije, ništa potrebnije nemamo od onoga što nam Majka daruje, a daruje nam Boga i vodi nas k Bogu. To je nebrojeno mnoštvo

posvjedočilo kroz sve ove godine promijenjenim obraćenim životom, duhovnim buđenjem iz duhovne smrti“, rekao je u svojoj propovijedi fra Ljubo Kurtović dodavši kako je „nemoguće prebrojiti sve one duše i srca koji su bili dotaknuti blizinom neba i milosti“.

„Međugorje je ostalo i donosi dobar plod, unatoč svim iskrivljenim pričama. Međugorje, tj. Gospa je ovdje živa i prisutna, i ustraje i dalje u svojim pozivima sa snažnom željom da se dogodi obraćenje i promjena na svakom srcu. To obraćenje i promjena potrebni su nam svaki dan. Mi znamo da se lako oduševiti na početku, ali biti oduševljen kroz sve ove godine i 38 godina nemoguće je ljudskom snagom i silom. Nikad Gospa nije rekla dođite u Međugorje da bi mene vidjeli. Ona nam govori puno zahtjevnije i potrebnije što nam je činiti, a do vjere dolazi se najprije slušanjem riječi i otvaranjem srca živoj prisutnosti samoga Gospodina. I

REDOVITO GODIŠNJE UKAZANJE VIDJELICI IVANKI IVANKOVIĆ ELEZ
Vidjelica Ivanka Ivanković Elez imala je redovito godišnje ukazanje 25. lipnja 2019. Prigodom posljednjeg svakodnevnog ukazanja 7. svibnja 1985. Gospa je Ivanki, povjerivši joj posljednju, 10. tajnu, rekla da će tijekom cijelog svog života imati ukazanje jedanput u godini i to na godišnjicu ukazanja. Tako je bilo i ove godine. Ukazanje, koje je trajalo 4 minute (18:37h -18:41h), Ivanka je imala u svojoj obiteljskoj kući. Ukazanju je bila nazočna samo Ivankina obitelj. Nakon ukazanja vidjelica Ivanka je rekla: Gospa je dala slijedeću poruku: „Dječice, molite, molite, molite!“

Crkva je nakon svih ovih godina prepoznala dobre plodove koji se događaju, koji niču ovdje u Međugorju, rekao je fra Ljubo Kurtović, naglašavajući evanđeoski kriterij „po njihovim plodovima ćete ih prepoznati.“

„Stablo se prepoznaje po plodu. Mi ne vidimo korijene stablu, ali vidimo plodove koji su na stablu, a znamo da plodovi ne vise u zraku. Oni su vezani uz stablo koje ima svoje korijene. Isto tako je i ovdje. I plodovi ovdje imaju svoje korijene, svoj izvor, svoj početak prije 38 godina, a ovdje su plodovi molitva, post, obraćenje, sudjelovanje srcem na svetoj misi, klanjanje Isusu, hranjenje Božjom riječju, ispovijed, pomirenje s Bogom, s bližnjima i sa sobom“, rekao je fra Ljubo Kurtović i naglasio kako su ti plodovi ovdje još snažnije oživljeni Gospinom prisutnošću.

38. GODIŠNJICA GOSPINIH UKAZANJA

Župljani Međugorja, zajedno s hodočasnicima sa svih strana svijeta u molitvenom ozračju proslavili su ovaj posebni dan – 38. godišnjicu Gospinih ukazanja. Danima hodočasnici pristižu u Međugorje, neki od i nakon višednevnog pješaćenja. Osim crkve sv. Jakova mjesta hodočašća su ovih dana i međugorska brda, brdo Ukazanja i Križevac. Kao jedan od većih plodova Međugorja mnogi ističu sakrament ispovijedi, a upravo na godišnjicu ukazanja mnoštvo svećenika na desecima jezika ispovijedalo je cijeli dan tisuće pristiglih hodočasnika. Na ovaj posebni dan u Međugorju

su, uz hodočasnike iz Bosne i Hercegovine i Hrvatske bili hodočasnici iz još 27 zemalja, i to iz Njemačke, Austrije, Engleske, SAD-a, Irske, Italije, Slovenije, Ukrajine, Francuske, Poljske, Češke, Švicarske, Švedske, Koreje, Kine, Belgije, Mađarske, Slovačke, Taivana, Portorika, Moldavije, Španjolske, Šri Lanke, Brazila, Meksika, Novog Zelanda i Martinika. Tijekom dana slavljeno je 16 svetih misa, a središnje večernje misno slavlje pred više desetaka tisuća vjernika predslavio je provincijal Hercegovačke franjevačke provincije dr. fra Miljenko Steko uz koncelebraciju 276 svećenika.

PRIGODNA POŠTANSKA MARKA ZA JUBILARNI 30. MLADIFEST U MEĐUGORJU

Pripreme za Festival mladih u Međugorju u punom su jeku, a tome se pridružila i Hrvatska pošta (HP) Mostar prigodnom poštanskom markom, kojom obilježava 30. obljetnicu Mladifesta.

Ovaj međunarodni molitveni susret obilježava svoj jubilej, a u ovih gotovo četiri desetljeća Međugorje je postalo mjesto susreta s Bogom za tisuće i tisuće hodočasnika.

Statistike za lipanj 2019.

Broj podijeljenih sv. pričesti: 219 000
Broj svećenika koncelebriranih: 4 567 (147 dnevno)

Ljetni raspored molitvenog programa u Međugorju

Ljetni raspored molitvenog programa u Međugorju počinje u subotu 1. lipnja i traje sve do 1. rujna. Molitva krunice u župnoj crkvi od 1. lipnja počinje u 18 sati, a sv. misa u 19 sati. Nakon mise slijedi uobičajeni molitveni program, različit za pojedine dane u tjednu.

Pobožnost euharistijskog klanjanja je utorkom i subotom od 22 do 23 sata, te četvrtkom nakon večernje svete mise tj. od 20 sati. Pobožnost Križnog puta na Križevcu petkom je u 16 sati, a molitva krunice na Podbrdu nedjeljom također u 16 sati.

PRIKLADNO ODIJEVANJE U HODOČASNIČKOM MJESTU

Međugorje je mjesto Gospinih ukazanja. Posebno je po tome što se molitveni prostor ne nalazi samo oko župne crkve sv. Jakova, nego u važan dio molitvenog sadržaja spadaju i prostori Podbrda i Križevca. A kako je Međugorje malo mjesto i crkva je odmah uz cestu, mogli bi reći da je i hod po kolnicima ili prašnjavom makadamu između brda, također molitvena zona jer je cilj kretanja po njima svakako doći do nekog mjesta za molitvu. Da su to sveta mjesta, znao je govoriti i prema njima se tako odnosio, naš pokojni fra Slavko Barbarić. Baš zato je svako jutro nakon molitve na brdima, silazio dolje sakupljajući otpatke koje bi nemarni hodočasnici znali ispustiti ili ostaviti tijekom dana. Želio je da ta mjesta budu čista i uredna jer ih Gospa posvećuje svojom prisutnošću. Ali, kao što ih možemo unerediti bačenim smećem, tako ih isto možemo unerediti, profanirati i oskvrnuti svojim neprikladnim oblačenjem, golotinjom te ružnim i povišenim govorom na mjestima molitve i tišine.

Važno je stoga napomenuti koliko je važno kako smo odjeveni prilikom posjete ovim mjestima. ODJEĆA JE VANJSKI IZRAZ POŠTOVANJA. U političkim krugovima gdje su mnoge stvari propisane i uvjetovane protokolom, ne smiješ se pojaviti bez hlača, sakoa, košulje i kravate (za muške) ili haljine pristojne dužine i kroja (za žene), ma kolika vrućina bila.

A koliko tek više poštovanja bi trebali imati prema DOMU BOŽJEM I MJESTIMA MOLITVE koji zauzimaju posebno mjesto među ostalim domovima. Susret s Bogom zauzima posebno mjesto među ostalim susretima. Dan Gospodnji zauzima posebno mjesto među svim ostalim danima u tjednu. Stoga, tvoja i moja odjeća za svetu misu ili hodočašće (svet je to susret i događaj) – imaju li oni nešto posebno? Za posebne susrete i mi se posebno pripremamo – a ovo je susret s Bogom!

Zato molimo sve roditelje, župljane, voditelje hodočašća i same hodočasnike da obrate pažnju na način na koji se oblače te opomenu i pripomenu drugima za koje vide da su se obukli kao na plažu i polugoli šetaju ulicama Međugorja – da ovo ipak nije neko turističko mjesto uz more, nego je ovo mjesto molitve i posvećenja, posebnog susreta s Nebom, a za taj se susret, kako iznutra, tako i izvana, trebaš se prikladno odjenuti!

Priredio: V. Begić

HVALA TI, GOSPE DRAGA! HVALA TI NA SVEMU!

Na današnji dan želimo slaviti Boga zbog njegove Riječi, zbog Marije, Kraljice Mira, znaka njegove dobrote i milosrđa; zbog svih milosti koje nam je Gospinim zagovorom ovdje darovao i dariva. Također, zbog svih vas hodočasnika – bogotražitelja koji sad u potpunoj slobodi savjesti dolazite ovdje i molite se. Zbog svih vas župljana koji gotovo četiri desetljeća nosite hrabro svoje terete i milosti.

Želimo slaviti Boga zbog naše svete Crkve, koja je po Kristovu namjesniku, svetom ocu Franji, prepoznala sve plodove Međugorja i ovdje postala posebno prisutna po apostolskom vizitatoru nadbiskupu Henryku Hoseru, koji mi je povjerio predvoditi ovo večerašnje zahvalno misno slavlje i čije vam pozdrave izručujem.

Otvorimo sada svoja srca i sve što imamo u svojoj nutrini stavimo na raspolaganje i milosrdan uvid Onomu koji pogledom proniče srce i kojemu se ništa ne da sakriti. Ne postoji tajna našega srca koja je Bogu nedostupna. Pred Bogom ne možemo imati tajne. Pred njim je svatko od nas otvorena knjiga. Neka On izbriše sve dugove i zadužnice naše!

Preuzvišeni oci nadbiskupi i biskupi, poštovana braćo svećenici i redovnici, časne sestre svih redova i kongregacija, dragi župljani i hodočasnici, uvaženi predstavnici mnogih društvenih stališa i razina iz čitavoga svijeta, mir vama!

Ovu homiliju započeti ću stihovima koje je napisao poznati svjetski obraćenik:

U podne vidim crkvu otvorenu / vuče me unutra. / Ne dolazim, Majko Isusa Krista, / moliti, / jer ti nemam ništa ponuditi / ili zatražiti. / Dolazim samo, / o, Majko, / da te pogledam, / da te vidim, / da samo plačem od sreće, / jer znam da sam tvoje dijete, / i da si ti tu! (Paul Claudel)

MILOSTI PUNA

Čuli smo ovo sveto Evanđelje Navještaja koje pred nas zorno stavlja milosni lik Blažene Djevice Marije, znak dovršene ljudske osobe, stvorene po naumu i slici Božjoj.

Marija i nas upućuje na snagu Duha Svetoga, a ne na naše sile. Upućuje nas otvoriti se Božjoj milosti, potpuno joj se predati i dopustiti da se milost očituje u nama. Tako Bog čini velika djela (usp. Lk 1, 49). Ona sama, blažena i milosna, postala je dionikom ovih veličanstvenih događaja.

Marija nam želi prenijeti spasenjsko djelovanje u ovdje i sada. Učiteljstvo Crkve kaže da se duhovno Marijino majčinstvo proteže na sve ljude koje je Isus došao spasiti, a u čijem rađanju i odgajanju ona surađuje majčinskom ljubavlju (usp. KKC, 501). No, za prepoznavanje toga poslanja Blažene Djevice Marije, potrebne su „oči vjere“ (usp. KKC, 502).

MEĐUGORJE - OBRISI POČETKA FENOMENA

Draga braćo i sestre, duhovnim očima vjere večeras zahvalno dohvaćamo i ovu rijeku milosti Međugorja koja je s Gospom potekla prije trideset osam godina te se sjećamo čudesna i nebeskoga izvorišta na brdu Crnica, Podbrdu u Bijakovićima, u župi Međugorje.

Na svjedoke, onodobnu djecu, ustao se čitav komunistički aparat ne bi li ih ušutio. Ustao je i na sve ljude koji su gledali „očima vjere“ te bosonogi krenuli iz okolnih mjesta i čitave Hercegovine prema Međugorju

FRA MILJENKO
ŠTEKO

pod snažnim dojmom događaja koji su ih osvajali. Komunistički sustav ustao je posebno snažno na svećenike koji su došli pomoći onodobnomu župniku u ovom selu i sve te ljude ispovjediti.

Ali uzalud je ustao. Nikakva sila nije mogla spriječiti čovjeka na putu k njegovoj Majci. Ni postavljene milicijske straže, niti legitimiranje i zapisivanje imena u bilježnice, otkazi na radnim mjestima, prijetnje po školama i fakultetima. Ni javne ni tajne službe. Ni zastrašujuće osude franjevac na duge godine zatvora, niti njihovo izdržavanje po kazamatima Mostara, Zenice i Foče. Ništa.

I evo nas trideset i osam godina poslije. Što se to dogodilo u Međugorju?! Što se to dogodilo u Hercegovini?!

Što se dogodilo u zemlji koja vjeruje, voli Blaženu Djevicu Mariju, koja je životom svojih obitelji rodila i dala tolika duhovna zvanja?!

MEĐUGORJE - RAZVOJ U VREMENU

Zbunjena je bila Hercegovina i naš narod u događajima koji su nadilazili njihovu životnu povijest, možda i do danas. Ali oči vjere nisu se sklapale. Nastavio je naš narod hodočastiti u vjeri i radosti, iz svoje duhovne potrebe, a s njim ljudi iz čitava svijeta. U kolonama su nezaustavljivo krenuli put Međugorja, put kamenita brda Crnice. Dubli su i usjajili svaki kamen na toj stazi. I ne samo tamo, nego do na vrh brda Križevca, do zavjetnoga križa međugorske župne zajednice.

centrično oblikovana, Međugorje se nikad nije udaljilo. Štoviše, sva pobožnost razvijena ovdje, uvijek iznova vodi prema njoj.

Čitav se svijet svratio na ovaj komadić vinogorja našega Brotnja. Svi koji su jednom došli, vratili su se opet, i opet, i opet. Zašto?! Vele: „U Međugorju smo našli mir!“

Ovdje su našli nešto što su izgubili. Utrte staze u kamenjaru pomogle su tolikima naći lijek njihovoj duši. A onda su se odlučili ispovjediti, nakon pet, deset, trideset i više godina. Ovdje su ljudi plakali, jer su shvatili da nisu ispravno postupali u životu. Zaplakali su jer im se milosrdni Bog, po zagovoru Blažene Djevice Marije, Kraljice Mira, smilovao, pokazao svoje neizmerno

**MARIJA NAM
ŽELI PRENIJETI
SPASENJSKO
DJELOVANJE U
OVDJE I SADA.
UČITELJSTVO
CRKVE KAŽE DA
SE DUHOVNO
MARIJINO
MAJČINSTVO
PROTEŽE NA SVE
LJUDE KOJE JE ISUS
DOŠAO SPASITI, A
U ČIJEM RAĐANJU
I ODGAJANJU
ONA SURAĐUJE
MAJČINSKOM
LJUBAVLJU**

otkupljena, uvijek stoji uz Krista i vodi prema Njemu. To je slika koju nam i Drugi vatikanski sabor pruža u marijanskim obzorima „otajstva Krista i Crkve“.

ZAHVALA ZA PLODOVE

Sve su ove godine dale tolike plodove u Međugorju. Bože, tko bi izmjerio sve te redove pred ispovjedno-daonicama?! U koji bi se mijeh mogle skupiti sve suze Međugorja?! Gdje bi stali, u koju knjigu, svi životni obrati koji su se dogodili u Međugorju?! Tko bi ispjevao sve pjesme koje su ovdje dobile nadahnuće?! Tko bi, braćo i sestre, mogao na jedno mjesto skupiti sva izmirenja, sve ispravljene krive putove? Koje bi to mnoštvo bilo kada bismo na jedno mjesto skupili sve pomirene braćne drugove i obitelji?! Tko bi sabrao sve latice procvalih duhovnih zvanja ovdje?! I sve ostalo što je ovdje dobro započelo ili ovdje dobrim dovršeno!

A tek neizbrojivi sati provedeni uz međugorski molitveni program bolesnih, nemoćnih, starih, posredstvom medijskih valova diljem ovoga planeta... Hvala Ti, Gospe draga! Hvala Ti na svemu!

Ovo tlo na kojem stojimo večeras, svakoga dana, od onoga prvoga prije trideset osam godina, natapano je suzama, znojem i molitvom i blagoslovljeno je nebrojenim milostima. Ovo je tlo osnaženo Kristovim mirom koji je posredovala Kraljica Mira.

Ovo što se događa ovdje je priča o Srcu. O velikom Majčinu Srcu. Njegov odraz u našim srcima kazuje ono što ne umijemo izreći riječima, što nismo u stanju izraziti. Ali čim smo ovdje u molitvi kleknuli do Njezinih skuta, Ljubav Njezina srca je poput silnih valova oblijevala naše živote, mijenjala ih. Obuzeti tom majčinom ljubavlju vraćali smo se kući, snažno osjećajući da bismo joj opet htjeli i morali doći. Uvjerili smo se da Njezina ljubav prihvaća svako ranjeno srce. Prihvaća i grli svakoga od nas. U Njezinu krilu mi smo opet ljudi. Raskajani. Često suzni, plaćni... Ali, opet, ljudi. Voljeni. U duhu spomenutih stihova: Dolazim samo, / o Majko, / da te pogledam, / da te vidim, / da samo plačem od sreće, / jer znam da sam tvoje dijete, / i da si ti tu!

Još je Sabor u Efezu (431. g.) definirao da Onaj kojega je Marija po Duhu Svetom začela kao čovjeka i koji je uistinu postao njezin Sin

Toľiki su se zorama i sutonima pitali: „Bože, što ovo sve znači?!“ A slatnu odgovora davali su im hodočasnici iz čitava svijeta, kao moćni glasovi vjere u tolikim kolonama mladosti, ljudi srednjih godina, a s njima djeca, starci i starice, zdravi i bolesni. Svi su samo hrlili. I prvo što su u Međugorju tražili bio je svećenik, kako bi se ispovjedili. I tako su potekle rijeke milosti, osobito u bogoslužju ove međugorske crkve. Od ove početne točke, koja je kristo-

milosrđe. Ovdje su osjetili da ih je Majka zagrlila i posjela ih u krilo svoje ljubavi, svoga mira.

Oni koji su na vrelom hercegovačkom suncu, na kamenjaru naših brda vidali vlastito ranjeno srce i prikazivali u suzama vlastitu patnju, vlastite osude, nesigurnosti, tjeskobu, očaj – susreli su ovdje, na molitvenim međugorskim postajama, Djevicu koja i sama plače za svojim nevinim, raspetim, Sinom. Susreli su Djevicu koja kleči pred križem, istim onim križem pred kojim joj je na Golgoti mač boli srce probio. I osjetili su da ih ova Majka razumije. Shvatili su da je ona s njima na putu prema Kristu. Da im pomaže nositi križ njihova života.

Marija kao majka, kao Djevica, kao prva, i potpuno,

po tijelu, jest vječni Očev Sin, druga Osoba presvetoga Trojstva. Crkva ispovijeda da je Marija zaista Bogorodica! On je u svojoj svojoj svemoćnosti htio imati Majku!

Može li itko drugi znati bolje nego majka što treba njezinoj djeci? Može li itko drugi znati bolje nego Božja Majka što treba Božjoj djeci? Nama, svojoj nemirnoj djeci u nemirnom svijetu, ona pruža: Mir, mir, i opet mir!

MIR

Ovdje nas je dotaknuo mir. Spokoj koji ovdje stanuje. Milost koja oduzme sve nemire s kojima si došao, koji te raskidaju. Mir koji ti želi izmijeniti život. Dodir milosti koji te želi učiniti drukčijim. Sretnim. Vi koji ste samo jednom dotaknuti tim mirom, pridružili ste se ovom višeglasnu zboru koji osjeća posebnost, od Boga darovanu, poruku o „Kristovu miru“, „koji radosno vlada u vašim srcima“ (Kol 3, 15) – kako je zapisao sv. Pavao u poslanici Kološanima.

Mir, mir, mir! – žudnja od početka čovječanstva. Mir s Bogom, mir s bližnjima i mir s čitavom prirodom. Ljudi olako zaborave dragocjenost mira. Već među prvom braćom, Kainom i Abelom, nastao je rat i od

tada ne prestaje. Zašto mira nema-mo? S ovakvim i sličnim upitima dođemo i ovdje, bez ikakve slutnje da se ne ćemo s njima i vratiti. Još prazniji dođemo. I onda nas dotakne milost mira. Pitanja su razgoličena, vraćamo se s mirom u duši. Želimo ga zadržati i posredovati. Vratiti mir svomu bližnjemu, svojoj obitelji, okruženju.

SAKRAMENTALNI ŽIVOT

Evangelje nam na jednom znakovitom mjestu otkriva kako Marija moli i posreduje u vjeri. Zbilo se to u Kani, u Galileji. Marija moli Sina za potrebe svadbene gozbe. Gozba iz Kane postat će znakom jedne druge gozbe: gozbe Jaganjca koji, na molbu Crkve, svoje zaručnice, daje svoje tijelo i krv. U času Novoga saveza, podno križa, Marija biva uslišana kao žena, nova Eva, istinska „Majka živih“ (usp. KKC, 2618).

Vi koji se neprestano vraćate ovdje, svojoj Gospi, uvjerali ste se u ovu Gospinoj školi da je Spasitelj Isus jedini odgovor na svaku glad i na svaku žeđ suvremena čovjeka, a napose na njegovu žeđ za smislom života i za spasenjem. Ona, Majka Njegova i naša duhovna Majka, stajala je uz vas svojim zagovorom. Dočekala vas. Zagrlila, rasteretila i

Ovdje su ljudi plakali, jer su shvatili da nisu ispravno postupali u životu. Zaplakali su jer im se milosrdni Bog, po zagovoru Blažene Djevice Marije, Kraljice Mira, smilovao, pokazao svoje neizmerno milosrđe. Ovdje su osjetili da ih je Majka zagrlila i posjela ih u krilo svoje ljubavi, svoga mira.

tiho šapnula: Učinite sve što vam rekne. Činite što vam kaže. I voda će se pretvarati u vino, u radost života.

OBRAĆENJE

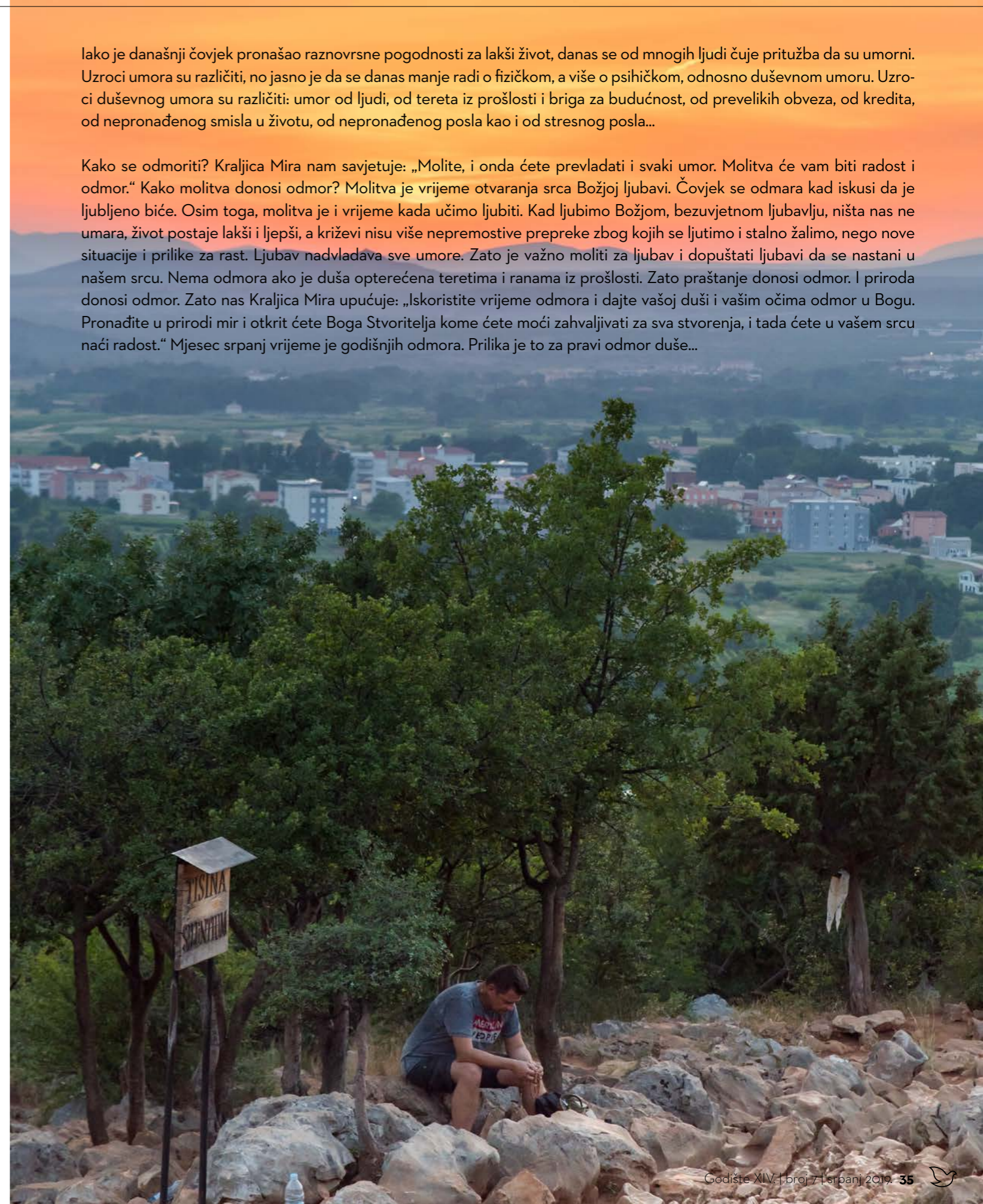
I nama je, u našem životu, potrebno čudo. Čudo duhovne obnove. Obraćanja. Ponovno uhvatiti korak u hod s uskrslim Kristom kako bismo ga prepoznali u lomljenju kruha. U Euharistiji. Kako bismo iznova živjeli s Kristom, hranjeni njegovim tijelom i krvlju.

Međugorje nas je, tijekom svih ovih godina, vraćalo izvornoj kršćanskoj pobožnosti i praksi, ponovo nas učilo moliti i postiti. Srcem slaviti svetu Misu. Učili su nas ovdje toliki obraćenici i svjedoci vjere. Čije su usne šaptale molitvu, čije su ruke neumorno prebirale zrnca krunice.

Zajedno s njima, i mi večeras vapimo Kraljici Mira: *Moli za nas grješnike, sada i na času smrti naše!*
Amen!

Iako je današnji čovjek pronašao raznovrsne pogodnosti za lakši život, danas se od mnogih ljudi čuje pritužba da su umorni. Uzroci umora su različiti, no jasno je da se danas manje radi o fizičkom, a više o psihičkom, odnosno duševnom umoru. Uzroci duševnog umora su različiti: umor od ljudi, od tereta iz prošlosti i briga za budućnost, od prevelikih obveza, od kredita, od nepronađenog smisla u životu, od nepronađenog posla kao i od stresnog posla...

Kako se odmoriti? Kraljica Mira nam savjetuje: „Molite, i onda ćete prevladati i svaki umor. Molitva će vam biti radost i odmor.“ Kako molitva donosi odmor? Molitva je vrijeme otvaranja srca Božjoj ljubavi. Čovjek se odmara kad iskusi da je ljubljeno biće. Osim toga, molitva je i vrijeme kada učimo ljubiti. Kad ljubimo Božjom, bezuvjetnom ljubavlju, ništa nas ne umara, život postaje lakši i ljepši, a križevi nisu više nepremostive prepreke zbog kojih se ljutimo i stalno žalimo, nego nove situacije i prilike za rast. Ljubav nadvladava sve umore. Zato je važno moliti za ljubav i dopuštati ljubavi da se nastani u našem srcu. Nema odmora ako je duša opterećena teretima i ranama iz prošlosti. Zato praštanje donosi odmor. I priroda donosi odmor. Zato nas Kraljica Mira upućuje: „Iskoristite vrijeme odmora i dajte vašoj duši i vašim očima odmor u Bogu. Pronađite u prirodi mir i otkrit ćete Boga Stvoritelja kome ćete moći zahvaljivati za sva stvorenja, i tada ćete u vašem srcu naći radost.“ Mjesec srpanj vrijeme je godišnjih odmora. Prilika je to za pravi odmor duše...

Razgovor s fra Michelom Guimbaumom

BOG POZNAJE SAMO LJUBAV

Unatoč tome što je po svojem pothvatu postao legendaran, ovaj sitni, skromni i požrtvovani 88-godišnjak uporno ističe kako je sve njegove zamisli ostvarivao isključivo Gospodin, a Centar vodili Marija i Josip, koji su za tu nakanu pristigli upravo iz Međugorja, u koje je hodočastio u više navrata i gdje ga je najviše opčinilo sitno kamenje i brdoviti usponi koji iziskuju osviješteni vjerski napor, za razliku od drugih svetišta koje je posjećivao.

SABRINA ČOVIĆ
RADOJIČIĆ

Sustivši se s Križevca, jednom je jedan francuski svećenik iz Reda manje braće kapucina usput u nekoj trgovini kupio kip Gospe Kraljice Mira. Taj potez ni po čemu ne bi bio neobičan za jednog hodočasnika da kip nije završio u središtu Centra za osobe s tjelesnim invaliditetom smještenome usred pustinja u Čadu. Centar je potom i nazvan po međugorskoj Gospi. Na sljedećem je pak hodočašću u Međugorje fra Michel Guimbaud hodajući istom putanjom, u istoj trgovini, kupio i kip svetoga Josipa, jer ih kako kaže „nije želio razdvajati“. Sveti Josip je također postavljen u isti Centar koji je fra Michel kao misionar osno- vao sada već daleke 1979. Na njegovo osnivanje nadahnula su ga stradanja djece koje je lokalni sustav kao invalide potpuno ignorirao. Nakon što je, s međugorskom Gospom u središtu, preimenovan u Kuću Gospe od mira, Centar se postupno širio, dobivši i potporu francuskih liječnika koji su počeli organizirati kirurške misije. Budući da je fra Michel prvotno obučen za, slučajno ili ne, biblijsko

zanimanje stolara, ambicije su mu se svodile tek na izradu štaka i proteza za ljude kojima su potrebne. No, vrlo je brzo fra Michel shvatio da se „podizanje djeteta na noge“ ne može ograničiti samo na fizički smisao te ideje vodilje, nego se mora proširiti na aktivno uklapanje djeteta u društvo kroz daljnju obuku i pomoć u samostalnom životu. Stoga je Kuća Gospe od mira tijekom godina postala poznata ustanova koja zapošljava više od 30 ljudi i nudi usluge u četiri službe: za fizioterapiju, izradu opre-

me, postoperativnu skrb i socijalnu reintegraciju osoba s invaliditetom. Unatoč tome što je po svojem pothvatu postao legendaran, ovaj sitni, skromni i požrtvovani 88-godišnjak uporno ističe kako je sve njegove zamisli ostvarivao isključivo Gospodin, a Centar vodili Marija i Josip, koji su za tu nakanu pristigli upravo iz Međugorja, u koje je hodočastio u više navrata i gdje ga je najviše opčinilo sitno kamenje i brdoviti usponi koji iziskuju osviješteni vjerski napor, za razliku od drugih svetišta koje je posjećivao. Gospa mu je u Međugorju „darovala“ i neraskidivu kronicu koju uvijek nosi sa sobom. Smatra prirodnim što je od samih početaka Djevica Marija bila uz njega u njegovu naumu. Za nas je pak čudno znati da kip međugorske Gospe stoji, dakle, i u dalekom Čadu, bdi-jući nad onima najranjivijima, a njezino se ime izgovara na čadskome, ali i jezicima koji se govore u Kamerunu i Srednjoafričkoj Republici, svaki put kad se spomene ova jedinstvena i poznata ustanova koju je pokrenuo „siroma-šan među najsiromašnijima“, kako za sebe voli reći ovaj posebni čovjek koji svoju ljubav prema Bogu i ljudima crpi iz nepresušnog vrela krjeposti svetog Franje.

Oče Michele Guimbaud, nalazimo se u kapucinskoj središnjici u Francuskoj gdje ste došli prije tjedan dana kako biste obavili neke liječničke preglede prije povratka u Čad. Recite nam nešto o sebi, kako ste postali kapucin i zaputili se u Afriku?

Dolazim iz Angersa u Regiji Loire. Poslije se moja obitelj preselila u Ligugé, pokraj benediktinskog samostana. Zanimljivo je da sam proveo sedam godina svoje adolescencije, sve do 17. godine, redovno posjećujući benediktinski samostan u Ligugéu, a kad sam pozvan u posvećeni život, nikad nisam pomislio da bih trebao postati benediktinac. No, uvijek sam se kod njih „motao“ po službama koje su mi se jako sviđale. Kapucine sam otkrio u Vendéeu. Poznao sam ih nekoliko koji su bili po misijama u svijetu, u Čadu i srednjoj Africi. Nisam se zaredio da postanem misionar nego da se posvetim Gospodinu. Nakon što sam 1953. položio zavjete, provincijal mi je rekao: „Ali, što čekate da odete u misiju?“ Odgovorio sam mu: „Ako mislite da sam sposoban, zašto ne?“ Ipak je bilo nužno da položim svoje konačne, „svečane zavjete“ kako su ih tada nazivali. Morao sam čekati jer sam također služio vojnu službu u Maroku, što je već u Africi, nakon čega sam se 25. kolovoza 1957. zatekao u Moundouu u Čadu, otkrivajući za mene jedan potpuno nepoznat svijet. Od tada sam tamo, već 62 godine. Nadam se da ću tamo i umrijeti ako mi Bog dopusti, ali On će to odlučiti. Sada više nisam misionar nego član kapucinske zajednice za Čad – Srednju Afriku koja se zove Kustodija.

Što za Vas znači biti misionar i živjeti u Čadu već više od 60 godina?

Svi su bili kapucini iz pokrajine Toulouse. Kapucini iz Etiopije protjerani su 1936. Zamijenili su ih spiritanci koji su svoje djelovanje u Čadu započeli 1929. Kapucini su se vratili u Berberati u Srednjoafričkoj Republici i u Dobu u Čadu 1938. Doba je 100 km udaljena od Moundoua i postupno smo razvili Crkvu kroz njezinu zbilju. Narod Sara, koji živi u Moundouu vrlo je lako prihvatio vjeru, preciznije, kršćansku vjeru. Postoji velika i snažna zajednica evanđeoske misije. Sada sa sjevera počinje prodirati islam. Za sada ne čine zlodjela koja čine u Burkini. Imamo odlična izvješća. Stigao sam tamo bez ikakva predznanja i primila me je fratarska zajednica. Nisam propovijedao nego sam obavljao stolarske poslove. Osam dana nakon dolaska vodio sam radionicu s 15 radnika. Znao sam svoj posao, ali vođenje radova bilo je nešto drugo. Sve sam naučio na licu mjesta. Imao sam 26 godina i bilo je lako. Sada bi bilo teže. Kada bih izašao iz radionice na obrok, morao sam nositi habit. Bilo je to strogo doba! Sada ga više ne nosim. Nakon završetka obroka išli smo do susjedne crkve na molitvu za milosti. Uvijek smo imali snažan molitveni život, što smatram vrlo važnim. Oci su imali puno posla u različitim područjima, kao što je osnivanje i animiranje zajednica te slavljenje svetih misa. Ja nisam ništa znao. Morao sam naprosto moliti i upoznati svetog Franju. Samo po sebi to nije loše, ali nije ni dovoljno kada ste tamo. Nakon dvije godine tražio sam stanku kako bih se mogao malo obući. Bio sam potpuno bespomoćan kad bih se našao pred zajednicom jer nisam mogao ničim pridonijeti. A onda sam imao sreće jer je otac Loew pokrenuo Školu vjere u Freiburgu. Bio sam u prvoj skupini, od 1969. do 1971. Završili smo nas 30-35 redovnika, muškaraca i žena, koji su se našli u sličnoj situaciji. Drugi se put radilo o obuci u velikoj mjeri utemeljenoj na Starom i Novom zavjetu. Vratio sam se u Čad na razdoblje od tri godine gdje sam animirao radnike u kršćanskim zajednicama, istovremeno radeći stolariju i obučavajući katehete.

Dakle, 12 ste godina bili misionar, a da niste bili svećenik?

Da, zapravo čak 19 godina! Imao sam sposobnost da animiram zajednice, nešto sam naučio i stoga su mi rekli: „Ali zašto ne ideš u svećeništvo?“ I moja su me braća malo potaknula. Vratio sam se u Freiburg, gdje sam dvije godine pohađao sveučilište. Za svećenika sam zaređen 25. ožujka 1976. To ističem jer je Marijin blagdan! Potom sam se vratio u Čad kao svećenik. Vodio sam župu s velikim brojem žitelja 17 godina. Prvi biskup Moundoua postao je emeritus, podijeljen između dva grada, a tu je bio i još jedan kanadski otac i sestre, Španjolka Marie-Ange, jedna velška sestra koja, što je važno, nije bila Engleskinja i jedna francuska sestra. Puno smo dijelili i svakog smo tjedna obavljali niz pastoralnih dužnosti. Moje je svećeništvo bilo usmjereno na prostituciju. Jedna bivša prostitutka pod njemačkom okupacijom, koja je otkrila Isusa Krista i postala iznimna svjedokinja, došla je svjedočiti o tome što je proživjela i o svojoj vjeri za vrijeme mog prvog boravka u Školi vjere. Otac Loew ju je poznao i pozvao da dođe. Kad sam se približio svome svećenstvu i započinjao pastoralnu službu, nadahnule su me Isusove riječi: „Što god učiniste jednom od ove moje najmanje braće, meni učiniste.“ To je slijepi kut u kojem nas Gospodin zaustavlja. Ako to prihvatimo, On odmah dolazi.

Kako ste pokrenuli sadašnji Centar za osobe s invaliditetom?

Budući da sam obilazio sela, prva je stvar bila susresti bolesne i one s teškoćama. Nakon što sam otkrio razne slučajeve i o tome pričao zajednici na redovnim sastancima,

sestre su mi govorile: „Sestra Marie-Ange vodi brigu o djeci koja leže na zemlji, zar ne biste i vi mogli?“ Na taj smo način sasvim spontano pokrenuli Centar za osobe s invaliditetom 1. svibnja 1979., s petero djece, nakon kratke obuke kod poznate braće Jaccard. Čudno je to što nam, kada Gospodin stvarno želi nešto i kada nam povjeri zadaću, daje upravo ono što je potrebno. Poslao mi je ljude. Bio sam potpuno nestručan u tom području, ali ljudi su u bolnici posebice dolazili kod jednog kirurga koji je bio veliki vjernik, evangelist. Puno smo surađivali i oni su nam pomogli da malo podmirimo glavne troškove za postupke koje je trebalo izvesti na djeci s invaliditetom. Imali smo braću koja su se ponudila za pomoć i mogli smo uvesti vježbe sa stručnim ljudima. Nadležna tijela su nam poslala fizioterapeute iz Francuske. Potom smo dobili pomoć vanjskih stručnjaka, a 1989. sam poslao četiri fizioterapeuta na obuku u Dakar i tako smo se proširili. Sada imamo važan centar, jedinstven za Čad, Srednjoafričku Republiku i Kamerun. Budući da nudimo smještaj, imamo 70 bolničkih kreveta i sve što je potrebno u smislu fizioterapije, opreme i ortopedskih kirurških zahvata koji se obavljaju 3 do 4 puta godišnje, a posljednji je izveden u veljači. Jedini smo koji to radimo. U Francuskoj postoji cijeli pokret koji upravlja ovakvim misijama, a koji su stvorili sami kirurzi. Još je uvijek vrlo dinamično, što nam dopušta da imamo prilično iznimnu i vrlo djelotvornu djelatnost za osobe s invaliditetom.

Spominjete udruhu koju su osnovali sami liječnici. Jesu li to kršćanski liječnici ili naprosto humanisti?

Ima svih. Tu su dva liječnika iz Čada, od kojih jedan radi u Chartresu a koji rado dolazi u Čad kako bi posjetio svoju obitelj, ali i kao ortopedski kirurg te Zakaria koji živi u Parizu kao voditelj odjela jedne bolnice. Sretan sam što dolaze, ali mi je žao što nisu u Čadu. Međutim, oni svjedoče da su Čadani jednako vrijedni kao i bijelci. U mislima Afrikanaca pomalo postoji precjenjivanje bijele boje, iako postupno nestaje. Sretan sam što vidim Čadane koji su jednako sposobni kao i drugi, a koji zauzimaju njihovo mjesto. Imamo i profesore iz dječje bolnice Nacker, medicinske sestre i tehničare, kirurge i puno drugih vrlo stručnih osoba. Kada prihvatimo cilj kojem Gospodin traži od nas da služimo, šalje nam ljude i sredstva. Naša nesposobnost pokazuje da je On na djelu. Za mene Centar zapravo vode Marija i Josip.

UKAZANJA U LA SALETTU – FRANCUSKA – 1846.

FRA TOMISLAV PERVAN

U surječju članka o Isusovoj praksi kao mjerilu svećeničkoga djelovanja vrijedi donijeti zapis tajne što ju je otkrila Blažena Djeвица Marija vidiocima iz La Salette. Tu je naglašeno upozorenje svećenicima, zapravo svima Bogu posvećenima, da ne smiju popuštiti u svojoj revnosti, da se moraju obratiti, odvratiti od mondenoga života, o čemu govori neprestano i današnji papa Franjo. Donosimo ovdje glavne misli iz te Marijine Poruke u La Salettu.

Zbilo se to 19. rujna 1846., zacijelo u najzapuštenijem i pustom dijelu Francuske, na visini od 1800 metara, na obroncima zapadnih Alpa. Tu se dogodio zahvat Neba na posve čudesan, gotovo bismo rekli apokaliptičan način, koji je potresao Francusku, a potom i cijeli svijet. Marija je navijestila poruku o kazni, o sudu koji će zadesiti svijet, ne obrati li se Bogu. Marija oslikava u apokaliptičkim slikama – kakve ćemo pronaći kod proroka u Starom zavjetu ili u Knjizi Otkrivenja – i posvješćuje da je krajnje vrijeme za obraćenje.

Marijin zov i Marijina poruka po prvi put se usmjeruje posve nesprenimima, vjerski neupućenim i nepismenima – dvama pastirima Melanie

Calvat kojoj bijaše 15 godina i Maximu Giraudu, jedanaestogodišnjaku. Oboje su odrasli u tome napuštenom osamljenom kutku Francuske, u kome nitko nije znao književni francuski jezik nego su govorili u dijalektu 'patois' „occitan“. Melanie je potjecala iz siromašne obitelji s desetero djece, morali su prositi da bi se prehranili, bila u najmu, čuvala tuđu stoku kad joj se Marija ukazala. Bila nepismena, tek je fragmentarno znala francuski.

Negdje oko tri popodne njih dvoje ugledalo je prelijepu Gospodu svu zaplakanu, svu u suzama, sva u svjetlu svjetliju od sunca. Sjedila je, s licem među koljenima, i gorko plakala. Ta je Gospoda pozvala njih dvoje da joj se približe. Nisu nimalo oklijevali. I smjesta se Gospa obratila djeci potre-

snim porukama, žalila se zbog bezboštva među ljudima, a ono će povući iza sebe još strašnije nesreće. „Ako se moj narod ne obrati i podloži momu Sinu, bit ću prisiljena da se na sve vas spusti teška ruka moga Sina. Ta je ruka tako teška da je više ne mogu zadržati!

Koliko samo dugo patim i trpim zbog vas. Prisiljena sam stalno zaklinjati svoga Sina da vas ne napusti! Ali vama je to svejedno. Vas za to nije ni briga. Možete moliti i činiti što hoćete, ali nikad mi ne ćete moći uzvratiti za sve ono što sam za vas poduzela!... Pa sjetite se prošle godine kad su krumpiri istrunuli. Namjesto da se obratite, vi ste još više kleli, proklinjali i psovali Ime moga Sina. I opet će krumpir istrunuti, i do Božića ga više ne će biti!“

Te nam riječi samo pojašnjavaju koju je moć dao Isus svojoj Majci. Ali to je samo početak marijanske poruke u La Salettu. Djeci je još kazano: „I nemojte sijati žito. Sve što god posijete, pojest će živina, a ono što iznikne, raspast će se za vršidbe u prašinu. Doći će velika glad. I prije nego nastupi glad, djeca do sedam godina će se tresti od groznice, hvatat će ih drhtavica i umirat će na rukama odraslih.

Odrasli će činiti pokoru. Istrunuti će i orasi, isto tako i grožđe!

Ali, ako se obrate, pretvorit će se brda u kruh, a bit će i krumpira u izobilju...“

Za poruke je bitno Marijino upozorenje da se objave svijetu i narodu.

Naravno, riječ je o pokrajinskim pošastima koje su u to vrijeme zadesile taj dio Francuske, nikakva ili loša žetva, glad, događaji koji su stvarno nastupili – ali to lokalno ima i globalno značenje, kao i u svim Marijinim ukazanjima. Marija je svoje riječi obistinila u tome kraju kako bi svijet povjerovao njezinim porukama. Isto kao i u starozavjetnim proročkim porukama.

Prisjetimo se proroka Zaharije (14,12): „I ovo će biti kazna kojom će Gospodin udariti sve narode koji su ratovali na Jeruzalem: On će učiniti da usahne njihovo tijelo, dok još stoje na svojim nogama. Oči će im sagnjiti u čeonim šupljinama: jezik će im istrunuti u ustima. Silan strah, poslan od Boga, bit će među njima u onaj dan.“

Što je uslijedilo? U roku od pet godina priznata su Marijina ukazanja u La Salettu, učinio je to biskup iz Grenoblea. Lyonski kardinal tražio je da Melanie napiše tajnu, što je onda odbila. Tek je na molbu pape Pija IX. zapisala tajnu i sam je pročitao te rekao da je vjerodostojna. Ali tko je čuo poruku? Uslijedili su veliki francusko-njemački rat, potom dva velika svjetska rata, i do danas nema mira. Stanje sve gore i gore!

„Melanie! Ovo što ti sada velim, ne će zauvijek ostati tajnom. Objavit ćeš ti to godine 1858. (Dakle, u godini čuvenih Marijinih ukazanja u Lourdu).

Svećenici, službenici moga Sina, svećenici su postali svojim lošim životom, svojim nestrahopočitanjem, svojom nepobožnošću za slavljenja svetih tajna, svojom ljubavlju prema novcu, pohlepom za častima i užitcima, kloakama nečistoće i prljavštine. Da, svećenici svojim životom izazivaju moga Sina na osvetu, i osvetu je nad njihovim glavama. Jao svećenicima i Bogu posvećenim osobama koje svojim nevjernostima i svojim lošim životom iznova razapinju moga Sina! Grijesi Bogu posvećenih osoba viču u nebo i izazivlju osvetu, i gle, osvetu je pred vratima. Nema više nikoga tko bi molio za milosrđe i oprost za svoj narod. Nema više velikodušnih duša. Nema više nikoga tko bi bio dostojan prinositi neokaljanu žrtvu neokaljana

Jaganjca Vječnomu za spas svijeta.

Bog će udariti na primjeren način. Jao žiteljima zemlje. Bog će pustiti u potpunosti svoju srdžbu, i nitko ne će moći umaknuti tim zlima.

Vođe naroda Božjega zanemarili su molitvu i pokoru, a Demon je zamračio njihov razum. Postali su zvijezde lutilice koje đavao svojim repom za sobom povlači kako bi ih uništio. Bog će dopustiti staroj Zmiji podvojenosti među vladarima, zemljama, društvu, obiteljima. Ljudi će trpjeti fizičke i duhovne boli. Bog će prepustiti ljude same sebi, on će poslati svoj sud u sljedećih 35 godina.

Čovječanstvo se nalazi u predvečerju najstrašnijih zala i najvećih događaja. Morate biti spremni da će vas voditi željeznom batinom te morate biti spremni ispitati kalež Božje srdžbe. Namjesnik moga Sina – Pio IX. – neka ne napušta Rim. On je postojan i velikodušan, i neka se bori oružjem vjere i ljubavi. Bit ću uz njega.

Ne vjerujem Napoleonu. Njegovo je srce podvojeno. On bi htio biti istodobno i car i papa, pa će se Bog dokora od njega povući. On je onaj orao koji će se u svojoj težnji da se što više vine nasukati na mač...“ To je kazano god. 1846., kad je Napoleon II. bio u tamnici, a kako je bio osuđen na doživotni zatvor, nije se mogao sagledati kraj njegova kraljevanja.

„Italija će biti kažnjena zbog svoje žudnje da sa sebe zbaci jaram Gospodina nad svim gospodarima. I bit će izručena ratu. Krv će posvuda teći. Crkve će se zatvarati i obeščašćivati.

Svećenici i redovnici bit će protjerivani i progonjeni. Dopuštati će da umiru strašnom smrću. Mnogi će odbaciti vjeru. Bit će velik broj svećenika i redovnika koji će otpasti od prave vjere. Bit će među njima čak i biskupa.

Neka se Papa čuva lažnih čudotvoraca. Došlo je vrijeme kad će se događati neobične, čudnovate stvari i na zemlji i u zraku.

Godine 1864. Lucifer će se velikom vojskom đavola biti pušten iz pakla. Oni će postupno gasiti vjeru u ljudima, pa čak i u Bogu posvećenima, ne prime li posebnu milost. Mnoge će redovničke kuće posve izgubiti vjeru, a mnoge će duše povući za sobom u propast.

Bit će u izobilju pokvarenih knjiga po svoj zemlji, a duhovi tame posvuda će širiti hladnoću protiv svega što Bogu služi. Imat će veliku moć i nad prirodom. Bit će čak i crkava u kojima

će se klanjati Sotoni. Svećenici se moraju voditi duhom poniznosti, ljubavi i revnosti za Božju čast.

Čak će uskrisivati mrtve (dozivati mrtve kao u spiritizmu!), naime, ti će mrtvi uzimati obličje pravednih duša koje su živjele na zemlji kako bi spretnije zavele ljude. Ti takozvani mrtvaci naviještati će neko drugo evanđelje, protivno onomu istinskome Isusa Krista.

Posvuda će biti izvanrednih čudesnih znakova jer se vjera utrnula a lažno svjetlo zasjalo. Jao crkvenim prvacima koji su pohlepni za svojim autoritetom i gospodarenjem nad drugima.

Namjesnik moga Sina morat će mnogo trpjeti jer će Crkva neko vrijeme biti izložena veoma teškim progona. Bit će to vrijeme pomračenja. Crkva će proživljavati strašnu i tešku krizu. Budući da je pala u zaborav vjera u jednoga Boga, svatko će biti sam sebi vođa i tražit će istomišljenike. Dokidat će se građanske i crkvene ustanove, svekoliki će poredak i pravednost biti gaženi nogama. Bit će ubojstva, mržnje, nezadovoljstva, laži i nesloge, bez ljubavi za domovinu i obitelj.

Sveti će Otac mnogo trpjeti. Bit ću uz njega do njegova kraja kako bih primila njegovu žrtvu. ... Zlikovci će mu više puta raditi o životu, ali mu ne će nauditi. Ali ni on ni njegovi nasljednici ne će doživjeti trijumfa Božje Crkve.

Građanske će vlasti težiti za istim ciljem, naime, ukinuti sva vjerska načela i zasade, kako bi se stvorio prostor za materijalizam, ateizam, spiritizam i svaku vrst poroka. Godine 1865. na svetim će mjestima biti grozota. U redovničkim će kućama cvijeće trunuti, đavao će vladati nad mnogim srcima. ...

Francuska, Italija, Španjolska i Engleska bit će uvučene u rat. Krv će teći ulicama. Svi će se međusobno boriti... Na neko vrijeme Bog se ne će spominjati Italije i Francuske jer je Kristovo Evanđelje palo posve u zaborav... Pariz će gorjeti u vatri, isto tako i Marseille, mnoge će velike gradove zadesiti potresi. Ljudi će vjerovati kako je sve izgubljeno. Bit će još samo ubojstva. Čut će se samo i tutanj oružja te bogohula. Pravednici će mnogo pretrpjeti, njihove molitve, njihove pokore i suze uzlazit će k nebu, sav će Božji puk moliti za oprost i smilovanje, zazivat će svoju pomoć i moj zagovor.

U ROKU OD PET GODINA PRIZNATA SU MARIJINA UKAZANJA U LA SALETTU, UČINIO JE TO BISKUP IZ GRENABLEA. LYONSKI KARDINAL TRAŽIO JE DA MELANIE NAPIŠE TAJNU, ŠTO JE ONDA ODBILA. TEK JE NA MOLBU PAPE PIJA IX. ZAPISALA TAJNU I SAM JE PROČITAO TE REKAO DA JE VJERODOSTOJNA.

Potom će Isus Krist činom svoje pravednosti i svoga velikoga smilovanja prema pravednicima narediti svojim anđelima da sve njegove neprijatelje izruče smrti. Iznenada će propasti progonitelji Crkve Isusa Krista i svi ljudi odani grijesima, zemlja će postati pustinjom.

A zatim će nastati mir, pomirenje Boga s ljudima. Ljudi će služiti Isusu Kristu, klanjati mu se i slaviti ga. Ljubav prema bližnjemu posvuda će rascvasti. Novi će kraljevi biti desna ruka svete Crkve koja će biti snažna, ponizna, pobožna, siromašna, revna i sljednica krjeposti Isusa Krista. Evanđelje će se posvuda naviještati, a ljudi će napredovati u vjeri jer će zavladatai jedinstvo među radnicima Isusa Krista, a ljudi će živjeti u strahu Božjemu.

Ali taj mir među ljudima ne će biti duga vijeka. Dvadeset i pet godina obilnih žetava učinit će da zaborave kako su grijesi ljudi uzrokom svih kazna koje dolaze na zemlju....

... Priroda žudi za osvetom zbog ljudi i trese se od užasa iščekujući sve ono što će se sručiti na nju zbog okaljivosti zločinima. Dršći zemljo i svi vi koji ste položili zavjete u službi Isusu Kristu, dršćite svi vi koji se u svojoj duši sebi klanjate. Jer Bog je nakanio izručiti vas svojim neprijateljima, jer su sveta mjesta ogrezla u pokvarenosti. Mnogi samostani nisu više kuće Božje nego pašnjaci Asmodeja (tj. Demona bluda i nečistoće) i njegovih slugu.

Tako će biti u vremenu kad se rodi Antikrist od jedne židovske redovnice, lažne djevice, koja će biti u savezu sa starom Zmijom, učiteljem i ocem nečistoće i bluda. Otac će mu biti biskup. Za njegova rođenja on će bljupati bogohule. Imat će zube. Jednom riječju, ovo je utjelovljenje Sotone. On će ispuštati strašne, grozne krikove. Činit će čudesa, hranit će se blodom....

Zemlja će radati samo lošim plodovima, zvijezde će napustiti svoje uobičajene putanje, mjesec će davati samo crvenkasto svjetlo. A na zemlji će voda i vatra prouzročiti strašne potrese i velike poremećaje, brda će i gradovi tonuti....

Rim će izgubiti vjeru i postat će sjedište Antikrista....

Bog će se pobrinuti za svoje vjerne slugu i ljude dobre volje. Evanđelje će se posvuda propovijedati, svi će narodi i svi puci imati spoznaju istine.

Upućujem žurni poziv cijeloj zemlji:

Pozivam istinske učenike Boga koji gospodari i živi na nebesima. Pozivam sve istinske nasljedovatelje utjelovljenoga Krista, jedinoga i istinskoga Otkupitelja ljudi. Pozivam svoju djecu, svoje istinske pobožnike, one koji su mi se predali, da ih vodim svomu božanskom Sinu. One koje tako reći nosim u svojim rukama. One koji žive od moga Duha i po mome Duhu.

I na kraju pozivam apostole posljednjih vremena, vjerne učenike Isusa Krista koji su živjeli i život provodili u preziru svijeta i samih sebe, u siromaštvu i poniznosti, u preziru i šutnji, u molitvi i mrtvljenju, u čistoći i sjedinjenju s Bogom, u patnjama i skrovitosti od svijeta. Došlo je vrijeme da krenu i ispune svijet svjetlom. Idite i pokažite se kao moja ljubljena djeca. S vama sam i u vama sam ukoliko je vaša vjera svjetlo koje vas obasjava u ovim danima tjeskoba. Vaša revnost čini vas gladnima i žednima za slavom i čašću Isusa Krista. Borite se, djeco svjetla, vi, mali brojem, vi koji vidite. Jer došlo je vrijeme vremena, kraj kraja.

Crkva će potamnjeti, svijet će biti u zgražanju. Ali, tu su još Henoh i Ilija, ispunjeni Duhom Božjim. Oni će propovijedati s Božjom snagom, i ljudi dobre volje vjerovat će u Boga i mnoge će se duše utješiti. Oni će snagom Duha Svetoga snažno uznapredovati i osuditi đavolske zablude Antikrista.

Jao stanovnicima zemlje! Bit će krvavih ratova i gladi, kuge i zaraznih bolesti. Bit će strašnih tuča, gromova koji će potresati gradove, potresa koji će gutati zemlje. Čut će se tutanj u velikim visinama. Ljudi će udarati glavom o zidove. Zazivati će smrt, a s druge strane smrt će im donositi samo muke. Posvuda će teći krv. Tko bi mogao pobijediti kad Bog ne bi skratio to vrijeme kušnje? Bog će se dati ublažiti krvlju, suzama i molitvama pravednika. Henoh i Ilija bit će na smrt izručeni. Poganski će Rim nestati. S neba će se sručiti vatra i progutati tri grada. Sav će svijet biti udaren užasom. Vrijeme je došlo. Sunce pomračuje. Samo će vjera živjeti.

Vrijeme je došlo! Beždan se otvara. Pogledaj samo, kralj kraljeva tmrina! Gle, životinja sa svojim podanicima koja se naziva 'Otkupitelj svijeta'. Oholo će se uzdignuti u visine, u nakani da se popne na nebo. Bit će ugušen dahom arkanđela Mihovila. I ruši se, a zemlja – koja se nalazi tri puna dana u trajnom previranju – otvorit

će svoje krilo prepuno ognja. I bit će progutan zauvijek sa svim svojim u vječne bezdane pakla. I potom će voda i vatra očistiti zemlju i uništiti sva djela ljudske oholosti, i sve će se obnoviti. I onda će se služiti Bogu i on će biti slavljen i veličan!"

Te su riječi zapisane god. 1879. u širem obliku, a 1851. u kraćem izdanju. Taj širi oblik stavio je Vatikan na Popis zabranjena štiva, makar je u potpisu Melanija, vidjelica kao časna sestra (Marie de la Croix, Isusova žrtva, rođena Melanie Calvat, pastirica iz La Saletta, a Imprimatur je podijelio generalni vikar biskupije Lecce kraj Napulja). Pa ipak, poruke su danas aktualnije nego onda, kad su zapisane, napose što se tiče silovane zemlje i prirode. Marija izgovara i prijetnje, ali nas ne ostavlja bez utjehe i nade u bolja vremena u zajedništvu s njome i Isusom Kristom.

Oboje je djece bilo u audijenciji kod Pape, i Maksimin je napisao ondje prema sjećanju svoju tajnu. Sveti je Otac pohvalio čistoću i prostodušnost, bezazlenost djece.

U La Salettu se obratio veliki francuski pisac Leon Bloy. Rekao je kako se rodio iste godine kad je Marija u La Salettu – židovska djevojka! – gorko plakala. I on veli: „S razlogom – i zbog mene“. Isti je pisac-obračenik rekao: „Danas postoji u svijetu jedina i istinska bol i žalost: Što još nismo sveti!“ Izdao je sa svojim predgovorom životopis vidjelice Melanie Calvat koji je napisala ona sama 1900. kao „Pastirica iz La Salette“. Tako se običavala nazivati. Cijeli se njezin život može svesti na proročki nazivnik: „Viči iz svega grla, ne suspreži se! Ne sustaj. Glas svoj poput roga podigni. Objavi mom narodu zločine njegove, domu Jakovljevu grijeha njegove!“ (1z 58,1).

Marija nastupa kao proročica u vremenu *kolapsa savjesti, infarkta ljubavi*, u vremenu za koje je prije više od sto pedeset godina – upravo u vrijeme La Saletta – rekao kardinal obraćenik Newman: „Vrijeme je prepuno tjeskobe. Isusovo djelo nalazi se u smrtnoj borbi – u agoniji!“ Ali nadodaje: „Pa ipak – nikada nije Krist stupao moćnije zemaljskim vremenom, nikada nije njegov dolazak bio jasniji, njegova blizina iskustvenija i opipljivija – nego danas!“

Tomu u prilog govori i Marijina prisutnost te njezina ukazanja.

UZAK PUT

„O kako su uska vrata i tijesan put koji vodi u Život i malo ih je koji ga nalaze!“ (Mt 7,14). Gospodin je ovako uskliknuo na putu u Jeruzalem odgovarajući indirektno na pitanje: „Gospodine je li malo onih koji se spasavaju?“ (Lk 13,23). Put koji vodi u Nebo je uzak. Uzak put traži od nas neprestanu borbu, mrtvljenje i umjerenost. Lakše se pustiti, ići širim i lakšim putem koji od nas ne traži promjenu i odricanje. Lakše se prepustiti užitcima ovoga svijeta i opravdavati vlastiti hedonizam. Je li tvoj cilj Nebo? Koji si put izabrao? Kako živiš?

MIRTA MILETIĆ

Pred nama su godišnji odmori, milosno vrijeme susreta sa samim sobom, s ljudima koje nam Gospodin daje i s Gospodinom. Cijela jedna pastoralna godina je iza nas. Pravo vrijeme za malo veći ispit savjesti. Čime smo obogatili pastoralnu godinu? Jesmo li sebe ugradili u Crkvu? Jesmo li svoje talente čuvali sebično za sebe ili ih upotrijebili za procvat Isusova Kraljevstva? Koliko smo surađivali s Duhom Svetim? Slušali Njegove poticaje?

Naš život je kao put koji završava kod Gospodina. To je kratak put. Ključno i najvažnije pitanje za nas je, hoćemo li na kraju svog zemaljskog putovanja naći otvorena Vrata? Čovjek izabire dva puta, dva stava prema životu. Prvi stav je želja za ugodnim i lagodnim životom, bez napora i žrtve. Drugi put je suradnja s Gospodinom i traganje za voljom Božjom. Čovjek koji izabire, ovaj uži put, obuzdava svoje osjećaje i vlada nad svojim tijelom. Izabire žrtvu i mrtvljenje, teškoće života prihvaćaju bez mrmljanja, a suradnja s voljom Božjom mu je jako važna. Uzak put je i vjerno življenje svećeničkog ili redovničkog poziva ili otvorenost životu u obiteljskom pozivu. Jedno dijete više unatoč mjerilima svijeta i financijskim teškoćama. Izabirati uzak put znači odlučiti se na čistoću srca i tijela. Vjerno življenje čistoće prije braka i u braku. Danas su to područja u kojima nam se široki put reklamira kao nešto novo i revolucionarno. Put koji vodi u propast nudi se kao jedina istina i sloboda. Ljudi bez razmišljanja, u ime slobode, objeručke prihvaćaju širok put. Mnogo je onih koji ne razmišljaju o konačnom cilju, o svrsi

„UMIRANJEM“ POKAZUJEMO DA VLADAMO SOBOM I DA POSTOJI NADNARAVNO. SVAKI PUT KADA SE ODLUČIMO NA „UMIRANJE“, GLASNO GOVORIMO: „NEBO JE STVARNOST! ZA NEBO SE ISPLATI OSTAVITI ZEMALJSKE UŽITKE!“ „UMIRANJE“ JE BOLNO, ALI DONOSI VELIKU RADOST I PUNINU ŽIVOTA. ONO NAM DONOSI SMISAO I UNUTARNJU SIGURNOST.

ljudskog života. A to je Bog i Njegova ljubav! I zato nas Isus upozorava kako je zapravo malo onih koji idu uskim putem. Skloni smo razmišljati kratkoročno i izabirati široki i lakši životni put. Ako ljudski život ne sadrži umjerenost i red, materijalna dobra dolaze u prvi plan.

Put koji nam Gospodin nudi je radostan, ali se na njemu nalazi i križ i odricanje i poneka žrtva. „Ako pšenično zrno, pavši na zemlju, ne umre, ostaje samo; ako li umre donosi obilat rod.“ (Iv 12,24) To je tajna Isusova uskog puta! Svakodnevna „mala umiranja“ vlastitoj sebičnosti, oholosti, ugodi ili materijalizmu. Mrtvljenje mašte i pamćenja, jezika i neprikladnih misli, izbjegavanje nekorisnih razgovora. „Umiranjem“ pokazujemo da vladamo sobom i da postoji Nadnaravno. Svaki put kada se odlučimo na „umiranje“, glasno govorimo: „Nebo je stvarnost! Za Nebo se isplati ostaviti zemaljske užitke!“ „Umiranje“ je bolno, ali donosi veliku radost i puninu života. Ono nam donosi smisao i unutarnju sigurnost. Uzak put je vidljiv u svim aktivnostima jednog kršćanina. Od udobnosti doma, načina razonode, odijevanja, odnosa prema novcu i tehnologiji. Kaže sveti Josemaria Escriva kako *tijelu treba dati nešto manje nego što ga ide, inače izda.*

Želim ti, dragi čitatelju, plodonosan godišnji odmor. Uzmi si vrijeme za sebe i Gospodina. Razmisli kojim putem hođaš? Gospodin te voli i želi te vidjeti u Nebu. Stalo mu je do Tebe i tvoga života. On ti nudi uzak put kako bi došao u Nebo. Prihvati ga svim srcem! Gospodin ti želi najbolje! Odluči danas hodati uskim putem!

ŠTO SMO KAO RODITELJI OBEĆALI NA KRŠTENJU NAŠE DJECE?

KREŠIMIR
MILETIĆ

Kao roditelji, ovisno o broju naše djece, susreli smo se s nekoliko pitanja prilikom krštenja našeg djeteta. Nakon što smo pitani koje ćemo ime dati djetetu, uslijedilo je pitanje: 'Što tražite od Crkve Božje za I.?' Nakon što smo odgovorili da tražimo krštenje, krstitelj nam je izgovorio riječi u kojima se očituje jedna vrlo važna odgovornost koja stoji pred nama roditeljima. *Vi tražite krštenje za svoje dijete. Time se obvezujete da ga odgajate u vjeri, kako bi živjelo prema Božjim zapovijedima, ljubilo Gospodina i svoga bližnjega kao što nas je Krist učio. Jeste li toga svjesni?* I naravno, baš svi smo odgovorili 'Jesmo.' No, jesmo li zaista svjesni što smo zapravo obećali i koju smo odgovornost prihvatili?

Od nas se kao prvotnih odgajatelja očekuje da djetetu pružimo kršćanski odgoj, „kako bi živjelo prema Božjim zapovijedima, ljubilo Gospodina i svoga bližnjega kao što nas je Krist učio.“ Živjeti prema Božjim zapovijedima. Ljubiti Gospodina i svoga bližnjega. I to ne bilo kako. Već kao što nas je Krist učio. Ove rečenice koje smo dobili kao odgovor na naše traženje krštenja za dijete vrlo su bogat izvor za razmatranje.

Vjerujem da smo svi svjesni kako je svaki pojedinac izložen različitim i brojnim utjecajima koji u konačnici utječu ili oblikuju njegove stavove, uvjerenja, vrijednosti, izbore i oblike ponašanja. No, roditelji su ti koji naj snažnije utječu. Često smo mogli čuti kako će i nastavnici u školi ili djelatnici u pastoralu reći kako ono što čine u želji da djetetu prenesu određene vrijednosti ne će imati značajnijeg utjecaja ako roditelji odgajaju dijete u 'suprotnom smjeru'. Jedna izreka će reći: 'Jabuka ne pada daleko od stabla'. Sav trud župnih kateheza u pokušaju da se u djetetu razvije ljubav prema molitvi ili euharistiji može pasti u vodu ukoliko ne postoji suradnja roditelja i iskreno i vjerodostojno življenje i svjedočenje kršćanskog života.

I pred ovom činjenicom se treba zamisliti svaki roditelj. Mi možda i prečesto očekujemo kako će 'netko drugi' odraditi posao koji je prvenstveno namjenjen nama roditeljima. Pa su tako neki roditelji ogorčeni na školu, puni kritika na nastavnike ili školske programe, medije i današnje 'pokvareno društvo', no uzroci odgojnih neuspjeha kod njihove djece ne

leže niti u lošim nastavnicima, niti u lošim programima, već 'kod kuće'. U najvećem broju slučajeva gdje se kod djece očituje rizično ponašanje je uzrok 'kod kuće'. Jer kad su roditelji 'pravi', kad su vjerodostojni, kad je njihov odgoj utemeljen na zreлом osobnom kršćanskom životu – tada svi drugi utjecaji ne mogu prevagnuti.

Koncilaska Izjava o kršćanskom odgoju 'Gravissimum educationis' (1965.) naglašava upravo odgovornost roditelja koji su dali život djeci da im kao povlaštene i nenadomjestivi odgojitelji omoguće takvo obiteljsko ozračje, prožeto ljubavlju i odanošću prema Bogu i ljudima, da pogoduje cjelovitu osobnom i zajedničarskom odgoju djece. Obitelj je prva škola odgoja gdje se djeca i mladi odgajaju za građanski život kao članovi Božjega naroda. Već na samom početku dokument ističe kako 'pravi odgoj ide za izgradnjom ljudske osobe u

vidu njezine konačne svrhe i ujedno u vidu dobrobiti društva kojega je čovjek član i u čijim će funkcijama kao odrasli čovjek sudjelovati'. Različiti autori naglašavaju kako postoje preduvjeti za kvalitetan odgoj i da bi obitelj mogla obavljati povjerenu joj društvenu ulogu.

Da bi obitelj mogla ostvariti svoju predodređenu odgojnu ulogu, potrebno je zadovoljiti neke preduvjete: skladni obiteljski odnosi, adekvatna obiteljska atmosfera, psihološka kultura i zrelost roditelja, što je nadalje preduvjet uspješnog razvitka osobnosti.

Mi možemo drugima dati samo ono što imamo. Ako nemamo krjeposti, jednostavno ne možemo te iste krjeposti koje nemamo prenijeti niti našoj djeci. Naša će djeca lako i brzo iščitavati u našim karakterima i ponašanju anti-krjeposti i usvajati ih, kopirajući naša ponašanja. Zato je iznimno važno razumijeti da se glav-

Od nas se kao prvotnih odgajatelja očekuje da djetetu pružimo kršćanski odgoj, „kako bi živjelo prema Božjim zapovijedima, ljubilo Gospodina i svoga bližnjega kao što nas je Krist učio.“

na bitka za našu djecu ne vodi izvan obitelji, već unutar naših obitelji. Ta se borba vodi u rovu našeg svakodnevnog i trajnog obraćenja, borbe za stjecanjem kršćanskih krjeposti i vjerodostojnog i cjelovitog kršćanskog života.

Ukoliko oba roditelja pokazuju svojim primjerom da im je euharistija središnja točka čitavog tjedna ili svakodnevnog odlaze na svetu misu, tada će dijete razumjeti i prihvatiti da se radi o nečemu što je jako vrijedno i što nadilazi po vrijednosti sve drugo što ga okružuje. Ako vidi oca kako kleči u molitvi, razumjet će da njegov tata nije vrhovni autoritet, nego da postoji netko veći i od njega – Bog – koji je izvor i njegovog oćinstva. Roditelji će svakodnevnom molitvom u obitelji stvarati temelje i za skladne obiteljske odnose, jer nas Gospodin po molitvi i sakramentalnom životu osposobljava za ljubav koja nadilazi naše ljudske granice. Bez molitve, zajedništvo se urušava, a dominantan prostor zauzimaju nerazumijevanja, svađe, prepirke, međusobna optuživanja i zahladnjenje odnosa. U svemu ovome je važna suradnja oba roditelja, koji trebaju biti 'jedno' u odgoju. Prema djeci odašiljati ujednačene odgojne poruke.

Vjerujem da bi bilo puno jednostavnije napisati članak u kojem bi za sve probleme s kojima se suočavaju današnje obitelji optužili nekoga izvan naših obitelji. Tako bi i odgovornost s nas kao roditelja preselili na te 'neke druge'. No, unatoč tome što zaista postoji negativan utjecaj izvana, najveću snagu u ogoju djece imaju roditelji. I zato je važno razumjeti da je naše osobno obraćenje jedan od ključnih temelja da naše obitelji žive blagoslavljenom. Kako i od kuda krenuti? Započnimo svakodnevnu zajedničku obiteljsku molitvu. Čitajmo svakodnevno Sveto pismo. Pristupajmo često sakramentima, osobito euharistiji. Neka nam sveta misa bude središnji događaj za nas i cijelu obitelj. I budimo vjerodostojni. Sve će se drugo posložiti ako mi dopustimo Gospodinu da posloži nas same.

(Dijelovi slova što ga je uputio papa Franjo 14. travnja 2014.
sjemeništarcima pokrajine Lacij – Latium)

„ISUS NE TRPI OSREDNJOST“

Smisao je sjemeništa formirati i osposobiti buduće službenike oltara u ozračju molitve, studija i bratstva. Ozračje prožeto Radosnom viješću, život ispunjen Duhom Svetim i čovjekoljubljem, to omogućuje svima uronjenima u te zbiljnosti da se iz dana u dan poistovjećuju s Kristom i upijaju u sebe Isusovu misao i raspoloženje, naime njegovu ljubav prema Ocu i prema Crkvi, njegovo nepridržano predanje Božjem narodu.

Molitva, studij, bratstvo i apostolat – četiri su nosiva stupa formacije. Svi ti elementi moraju biti u nutarnjemu surječju. Duhovni život – snažan; intelektualni život – ozbiljan; zajednički život i konačno apostolat – svi su značajni u formaciji novih svećenika. Formacija nije dobra uzmanjka li bilo koji od tih elemenata. Sva četiri elementa moraju djelovati usklađeno (danas se kolokvijalno kaže, u sinergiji).

Četiri stupa, četiri protežnice prema kojima svako sjemenište mora živjeti. Vi, dragi sjemeništarcu, ne spremate se obavljati neko zvanje, biti dužnosnici (funkcionari) u nekakvu birokratskom aparatu. Imamo mnoge, imamo tolike svećenike koji su se zaustavili na pola puta. Bolno je za sve da im nije uspjelo postići puninu. Imaju u sebi nešto „funkcionarskoga“, imaju nekakav birokratski zrenik, što nije dobro za Crkvu. Upozoravam vas, pripazite da u to ne upadnete!

Spremate se biti pastiri prema uzoru Isusa, Dobroga pastira, te biti kakav je bio On, a onda djelovati in *persona Christi*, Glave, u njegovu stadu kako biste napasali njegove ovce. Spram toga poziva i mi možemo odgovoriti samo onako kako je Marija odgovorila Anđelu: „A kako će to biti?“ (usp. Lk 1,34) Biti „Dobri pastiri“ prema Isusovu uzoru nešto je velebno, a mi smo tako maleni... To je gola istina!

Primili smo veliki dar, a mi smo tako maleni. Spadamo među najneznačajnije. Istina je, poslanje je preveliko. Ali budimo svjesni, nije to naše djelo! Djelo je to Duha Svetoga, s našom suradnjom. Riječ je o tome, da se sami ponizno izručimo, poput gline koju tek treba oblikovati kako

bi je lončar – sami Bog – obradio vodom i ognjem, Riječju Božjom i Duhom Svetim. Naime, cilj je zakoračiti u ono što veli sveti Pavao: „Ne živim više ja, Krist živi u meni!“ (Gal 2,20) Samo se tako može biti u Crkvi đakon i svećenik, samo tako može se napasati Božji puk, voditi ga, ne našim putovima, nego Isusovim putem, štovati, na putu koji je sam Isus Krist.

Da, istina je kako na početku nemamo uvijek punu iskrenost i jasnoću nakane. Osmjeljujem se reći: rijetko je to kada slučaj. Svi mi imamo uvijek te male stvari koje ne odgovaraju čistoći nakane, ali to se rješava danomice, svagdanjim obraćenjem. Sjetimo se apostola! Primjerice, Jakova i Ivana, od kojih je jedan htio biti „premijer“ a drugi „minister gospodarstva“. Apostoli još uvijek nisu imali istinske iskrenosti, imali su na pameti nešto drugo, a Gospodin je s dosta strpljivosti ispravio njihove nakane, a na kraju iskrenost njihove nakane je sazrela da su svoj život posvetili navještaju i svršili u mučeništvu. Ne prestrašiti se!

„Ali, ja nisam siguran trebam li postati svećenikom, jer je to hod prema gore, uspon...“ „Voliš li Isusa?“ „Da.“ „Razgovaraj sa svojim duhovnim pratiteljem, razgovaraj sa svojim odgojiteljima, moli, moli, moli, i vidjet ćeš kako će uznapredovati čistoća i iskrenost nakane“. Taj put znači, svakodnevno meditirati Radosnu vijest i prenositi Radosnu vijest životom i navještajem. To znači iskusiti Božje milosrđe u sakramentu pomirenja. I nikada ne propuštati taj sakrament!

Na ispovijed! Uvijek! I tako ćete postati velikodušni i milosrdni svećenici, jer ćete na samima sebi iskusiti Božje milosrđe. To će reći, hraniti

se vjerom i ljubavlju iz euharistije te njome hraniti kršćanski puk. To će reći, biti muževi molitve te postati Kristov glas koji veliča Oca i trajno se zauzima za braću (usp. Heb 7,25). Zagovorna molitva koju su prakticirali veliki muževi – Mojsije, Abraham – koji su se s Bogom hrali za narod, da, ta odvažna molitva pred Bogom. Ako vi – govorim to iz srca, ne hoteci nikoga uvrijediti – ako vi, ako netko od vas nije spreman kročiti ovim putem, s ovim stajalištima i ovim iskustvima, tada je bolje da se osmjelite udariti drugim putem, potražiti drugi put. Ima u Crkvi mnogo načina kršćanskoga svjedočenja, mnogo putova koji vode prema svetosti. U nasljedovanju Isusa Krista kao posvećeni, zaređeni svećenik, nema mjesta osrednjosti, onaj osrednjosti koja redovito svršava u tome da se zlorabi sveti Božji puk za vlastitu korist i probitak. Jao onim opakim i zlim pastirima koji napasaju sami sebe, a ne moje stado! – vikali su proroci (usp. Ez 34,1-6), i to s kakvom žestinom!

Augustin preuzima te proročke riječi u svome djelu *De Pastoribus* koje vam preporučujem za čitanje i meditaciju. Jao zlim i lošim pastirima! Sjemenište, naime – htio bih vam reći punu istinu – nije mjesto u koje se povlačimo zbog brojnih svojih ograničenja koje možebitno nosimo sa sobom, nije pribježište zbog psiholoških manjkavosti, nije ni utočište s razloga što nemam smjelo krenuti samostalno u život, te u sjemeništu tražim mjesto koje će me štiti.

Ne, to nikako nije i ne smije biti sjemenište! Kad bi vaše sjemenište bilo takvo, postalo bi za cijelu Crkvu hipotekom! Ne. Sjemenište postoji upravo zbog toga kako bismo kročili naprijed, kako bismo na ovome putu kročili naprijed. Kada pak čujemo proroke govoriti „Jao njima!“, onda biste trebali o tome „Jao!“ razmisliti glede svoje budućnosti. Pio XI. jednom je zgodom rekao kako je bolje izgubiti jedno zvanje, nego se okušati s nekim nesigurnim kandidatom. On je bio planinar, alpinist, i znao je što govori. Znao je te stvari.

Dragi moji! Hvala vam za vaš posjet. Zahvaljujem vam što se došli pješice, hodočasteći u Rim. Pratim vas svojom molitvom i svojim blagoslovom. Sve vas povjeravam Djevici koja je Majka! Nikada je ne zaboravite! Ruski su mistici znali govoriti kako se čovjek u vremenima duhovnih previranja, turbulencija, treba uteći pod plašt svete Bogomajke, Djevice Marije. I nikada ne otići ispod njezina plašta! Njezinim plaštem pokriveni, zaštićeni. I molim vas, molite za mene!

Priredio: fra Tomislav Pervan

SLAVLJE SVEĆENIČKOGA REĐENJA U MOSTARU

Petoricu hercegovačkih đakona za svećenike je u mostarskoj katedrali Marije Majke Crkve na svetkovinu apostolskih prvaka sv. Petra i Pavla 29. lipnja zaređio biskup mostarsko-duvanjski i apostolski upravitelj trebinjsko-mrkanjski Ratko Perić.

U propovijedi biskup se osvrnuo na svetkovinu apostolskih prvaka sv. Petra i Pavla, vrhunsko-ga svjedočanstva – mučeništva za Krista. Istaknuo je da je polog vjere ili *depositum fidei* „povjerena glavica koja se mora vratiti kada je god vlasnik zatraži“. Tako Bog povjerava svoju objavu i skup svih istina, doktrinarnih i moralnih, Crkvi na čuvanje, promicanje i primjenjivanje. „Dužni smo naučavati sav polog vjere, ne ispuštati nijedne istine, nijedne zapovijedi, nijedne jote. Moramo cjelovito propovijedati Božji zakon, makar i sami posrnuli i zato se kajali i ispovijedali. Polog je tu zato da se autentičnim čuva i autentično širi“, poručio je biskup Perić.

Duhovno zvanje nije naknadan dar, nego istodoban, zajedno s darom

života. No, to je samo poziv, povlašten poziv, osobi da se u uvjetima jasne slobodne moći sama svjesno opredijeli za služenje Bogu potpuno, neposredno i nepodijeljena srca. Usto, Isus kaže da nijedno zvanje nije ostvareno, a da nije od Boga isprošeno; Bog gleda na raspoloživost ljudskih srdaca, na njihove molitve upućene božanskomu veličanstvu. Zato je molitva, klanjanje, svojevolutna žrtva, pokora, progonstvo u strpljivosti, križ u predanju – glavno sredstvo kojim Bog privlači ljude k sebi. To je Božja pedagogija. I u njega ne će nikada ponestati zvanja, poručio je biskup Perić.

Kandidatima za svećeništvo biskup je rekao da kada „bogoslov završava svoj studij, prebrojiti će u svome indeksu možda i više od 100 položenih ispita, glavnih i sporednih, cjelovitih

i djelomičnih; značajan broj i ispita i godina, no „sada smo u konkretnom životu, kada nas ne ispituje i ne vraća s ispita profesor, nego tisuće očiju i usiju usmjerene su na nas da čuju riječi života, da se vrate kući raskajani i obogaćeni ili da nam se više nikada ne vrate zbog našega dosadna 'praznoglasja'. Ako tu položimo, položili smo!“

Trojicu franjevačkih đakona – fra Dragana Bolčića, fra Nikolu Jurišića i fra Roberta Pejičića predstavio je fra Stanko Ćosić, tajnik Provincije, a dvojicu dijecezanskih – don Petra Filipovića i don Domagoja Markića predstavio je don Ivan Štironja, povjerenik za duhovna zvanja.

Slavlje je animirao katedralni zbor, a procesija je prošla iz kripte sv. Josipa na glavni ulaz katedrale ispunjene vjernicima. S biskupom su koncelebrirala pedesetsedmorica svećenika, među njima i provincijal fra Miljenko Šteko i generalni vikar don Željko Majić. Prije završnog apostolskog blagoslova i potpunog oprosta don Željko je pročitao brzojav pape Franje upućen preko Apostolske nuncijature biskupu Periću za njegov svećenički zlatni jubilej, na čemu je biskup srdačno javno zahvalio Svetom Ocu. Poslije mise, fotografiranja i čestitanja uslijedio je domjenak u katedralnoj dvorani.

Vatikan objavio dokument o rodnoj ideologiji

U Vatikanu je objavljen dokument „Muško i žensko stvori ih. Za put dijaloga o pitanju rodne (gender) teorije u obrazovanju“, koji su potpisali prefekt Kongregacije za katolički odgoj kardinal Giuseppe Versaldi i tajnik toga vatikanskog ureda nadbiskup Vincenzo Zani.

Cilj dokumenta je pružiti podršku onima koji su uključeni u obrazovanje novih naraštaja kako bi se znali na sustavan i metodički način suočiti s pitanjima o ljudskoj spolnosti, o kojima se danas najviše raspravlja, u svjetlu šireg horizonta odgoja na ljubav. Namijenjen je osobito obrazovnim zajednicama katoličkih škola i onima koji, vođeni kršćanskom vizijom, rade u drugim školama, kao i roditeljima, učenicima, osoblju, ali i biskupima, svećenicima i redovnicima, crkvenim pokretima i vjerničkim udrugama.

Papa Franjo primio Međunarodnu udругu katoličkih liječnika

PAPA FRANJO PRIMIO JE U SUBOTU 22. LIPNJA U VATIKANU OKO 500 PREDSTAVNIKA MEĐUNARODNE UDRUGE KATOLIČKIH LIJEČNIKA (FIAMC) KOJI SU SE OKUPILI U RIMU NA POSVETI TE KROVNE UDRUGE PRESVETOM SRCU ISUSOVU.

Nakon što je prisutne pozdravio kardinal Peter Turkson, pročelnik Dikasterija za promicanje cjelovitog ljudskog razvoja, obratio im se Sveti Otac, započevši govor izrazima poštovanja prema posveti Presvetom Srcu Isusovu koju su članovi spomenutog saveza učinili jučer u Vječnom gradu. Papa je potom istaknuo da su prve kršćanske zajednice Isusa često prikazivale kao liječnika, naglašavajući njegovu pažnju i suosjećanje prema onima koji pate zbog bilo kakve bolesti. Liječiti za Isusa znači ući u dijalog kako bi se iznijela želja ljudskog bića i slatka snaga Božje

ljubavi koja djeluje u njegovu Sinu, jer iscjeljivanje znači započeti put: put olakšanja, utjehe, pomirenja i iscjeljenja, rekao je papa Franjo.

Za liječničko poslanje Sveti Otac je rekao da na povlašten način drugome omogućuje osjetiti kako Bog, naš Otac, svima želi dati život i ljubav. Katoličkom su liječniku potrebni stručnost, strpljenje, duhovna snaga i bratska solidarnost, profesionalnost, spremnost na suradnju i moralna nepopustljivost, rekao je Papa.

Na kraju je predstavnicima Međunarodne udruge katoličkih liječnika poželio da, napajajući se na Božjoj Riječi i sakramentima, od Duha Svetoga prime dar razlučivanja kako bi se mogli suočiti s osjetljivim i složenim situacijama te kako bi u pravom trenutku mogli reći prave riječi i, kada je to potrebno, gajiti šutnju.

Vatikan priznao herojske krjeposti prvom crnom svećeniku u SAD-u

Papa Franjo primio je 11. lipnja u audijenciju kardinala Angela Beccia, prefekta Kongregacije za kauze svetaca. Tijekom audijencije Papa je dao odobrenje Kongregaciji da proglasi nove dekrete o mučeništvu, čudima i herojskim krjepostima osmero slugu Božjih, objavio je 12. lipnja Tiskovni ured Svete Stolice. Jednim od odobrenih dekreta priznate su herojske krjeposti slugi Božjem Johnu Augustineu Toltonu, prvom crnom svećeniku u SAD-u.

John Augustine Tolton rođen je u Missouriju 1. travnja 1854. Pobjegao je iz ropstva s majkom i dvoje braće i sestara 1862. Živio je u teškom razdoblju američke povijesti, posebice zbog međurasnih odnosa. S obzirom na to da je bio crne rase, trpio je diskriminaciju i osudu, ali nikada nije javno govorio o zlostavljanima pripadnika crne rase, nego je vjernicima propovijedao da je Katolička Crkva jedini pravi osloboditelj crnačke populacije. Bio je svećenik koji je među prvima u župnoj crkvi u Quincyju služio mise za vjernike bijele i crne rase. Preminuo je 9. lipnja 1897. godine od zastoja srca.

Kauza za kanonizaciju službeno je pokrenuta 2010. godine, a naslov sluga Božjega stekao je u veljači 2011. godine. Istražna faza kauze zaključena je 29. rujna 2014. godine. Nakon proglašenja herojskih krjeposti u Toltonovoj kauzi otvoren je put beatifikaciji, za što mora biti odobreno čudo po zagovoru sluga Božjega.

Apel europskih biskupa: Odgovoriti na vapaj zemlje i siromašnih

Predstavnici europskih biskupskih konferencija, katoličkih organizacija i pokreta održali su u srijedu, 12. lipnja, u Bruxellesu II. europski dan osvrta na encikliku „Laudato Si“. U središtu je događaja bio poziv katolicima i svim ljudima dobre volje na promjenu načina života kako bi odgovorili na vapaj zemlje i siromašnih.

Četiri godine nakon objavljivanja enciklike pape Franje „Laudato si“, o brizi za zajednički dom, sudionici iz cijele Europe okupili su se kako bi razmijenili konkretne inicijative i dobre prakse kao odgovor na kompleksnu društvenu i ekološku krizu s kojom se svi suočavamo.

Luksemburški nadbiskup Jean-Claude Hollerich, predsjednik spomenutoga Vijeća, primijetio je da eko-

loško obraćenje s jedne strane poziva na duboku i trajnu promjenu našeg načina života kako bi postao istinski održiv u praktičnom i materijalnom, ali i u duhovnom smislu. S druge strane, zahtijeva hrabre političke odluke koje podržavaju napore u borbi protiv pretjerane potrošnje i koji drastično smanjuju ekološki otisak na razini pojedinca i zajednice.

Sudionici II. europskog dana osvrta na Papinu encikliku „Laudato si“ predložili su Europskoj uniji da potakne na promjene promicanjem politika koje podržavaju izbor održivoga stila života te apelirali su na izuzetno važnu ulogu Europe, istaknuvši da na globalnoj razini njezino djelovanje uključuje brigu za okoliš, promicanje ljudskih prava, održivi razvoj i gospodarsku pravednost.

Predsjednik Salih službeno pozvao Papu u posjet Iraku

Irački predsjednik Barham Salih službeno je 19. lipnja pozvao papu Franju u posjet Iraku u pismu koje je 21. lipnja objavio Ured Predsjednika u Bagdadu, prenosi Vatican News.

Papa Franjo je 10. lipnja na audijenciji predstavnika Unije djela za pomoć Istočnim Crkvama (ROACO) izjavio da „često misli na Irak u koji želi putovati sljedeće godine“. Izrazio je nadu da će ta zemlja „uskoro postići mirno sudjelovanje svih čimbenika – pa i religijskih – u izgradnji općega dobra umjesto povratka napetosti koje – zbog nikad potpuno riješenih sukoba – potpiruju regionalni moćnici“.

Papina je najava u Iraku dočekana s iznenađenjem i istodobno velikim oduševljenjem, a predsjednik Salih tada je izjavio da bi Papin mogući dolazak za sve Iráčane, a osobito za kršćane, bio od „povijesnoga značenja“.

Predsjednik Salih izrazio je i nadu da bi Papin posjet bio i prekretnica da Irak ponovno postane skladni „mozaik religija“.

Preminuo mladi svećenik koji je zaređen na Odjelu onkologije

U Varšavi je u 31. godini života preminuo otac Michal Los, redovnik poljske Provincije Družbe malih radova Božanske providnosti (Družba orionista) kojemu je Papa odobrio davanje vječnih zavjeta i svećeničkog ređenja na bolesničkoj postelji na Odjelu onkologije.

Otac Michal se nekoliko posljednjih mjeseci borio s bolešću koja se jako brzo razvijala. Prve simptome je osjetio pred Uskrs. Zbog toga je zamolio svoje redovničke poglavare da ubrzaju proces njegova ređenja i vječnih zavjeta. Najprije je dao vječne zavjete, a onda ga je 24. svibnja pomoćni varšavsko-praški biskup Marek Solarczyk zaređio za đakona i prezbitera.

Generalni ministar kongregacije, otac Tarcisio Vieira, izjavio je kako se ova kva vijest očekivala, ali ih je ona ipak ostavila duboko tužne. „Zahvaljujemo Gospodinu što nam ga je darovao kao svjedoka velike vjere i ljubavi.“

24 godina s Vama u molitvi

RADIOPOSTAJA
mir
MEĐUGORJE

Tel.: ++387 36 653 580 uredništvo, 653 548 marketing

Fax: ++387 36 653 552, E-mail: radio-mir@medjugorje.hr

Uživo na internetu: www.radio-medjugorje.com

Radiopostaja "MIR" Međugorje djeluje od 25. studenoga 1997., a od blagdana sv. Franje 4. listopada 1999. emitira program preko interneta. Zahvaljujući satelitskom programu, glas naše Radiopostaje može se čuti u cijeloj Europi, na Bliskom istoku. Svaki dan emitira uživo kronicu i sv. mise iz crkve sv. Jakova u Međugorju. Iz studija se 24 sata emitiraju svakodnevni govorni i glazbeni programi. Radiopostaja "MIR" Međugorje djeluje u sklopu Informativnog centra "Mir" Međugorje.

Poslanje radiopostaje "MIR" Međugorje: povezati hodočasnike Kraljice Mira, naviještati zdrave vjerničke stavove, podupirati normalne općeljudske odnose, širiti ekumensko ozračje među ljudima.

Jajce 87,8 Mhz, Mostar 100 MHz, Banja Luka 87,8 MHz, Hercegovina 101,5 MHz, Lašvanska dolina 100 MHz, Split, Južna Hrvatska 101,5 MHz, Sarajevo i Srednja Bosna 96,1 Mhz, Bugojno, Uskoplje i okolica 101,8 Mhz, Sjeverozapadna Bosna 106,7 Mhz, Žepče, Tuzla, Usora, Posavina 100,1 Mhz, Dolina Neretve i Južna Hercegovina 98,3 Mhz, Rama, Konjic, Sjeverna Hercegovina 104,7 Mhz, Zagreb, Lika, Bihać, Srednja Hrvatska 107,8 Mhz, Satelit za Europu i Bliski istok: EUTELSAT 16°E

